

PARTIZAN

ARALIK 1992,

YIL 1,

SAYI: 6,

AYLIK SİYASİ DERGİ

FİYATI: 8000 TL (KDV DAHİL)

FREDİ CLINTON

UYANIN, RÜYALARINIZI TECAVÜZ EDEBİLİR!

PERU DEVRİMİ GONZALO'YU KURTARACAK!

KAYIP AİLELERİ HESAP SORUYOR!

PARTIZAN

Umum Yayımcılık
ve Basım Sanayi Limited Şirketi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Kemal BOZTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni
Aydın HANBAYAT

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-516 60 20
Fax: 518 23 23

Dizgi: Umum Yayımcılık
Baska: Uygun Basım ve Tic. Ltd.

BÜROLAR Ankara

Necatibey cad. No: 80/12
Maltepe Telefax: 230 63 27

İzmir

850. Sok.No. 31 Üçüncübeyler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit

Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kapitanlar İşhanı No. 8/204

Çukurova

Atatürk cad. Belediye Karşısı Çıkamaz
Sok. Seven Ap. Kat 1 D 1 ADANA

Malatya

Turgut Temelli cad. Barış İşhanı
Kat 1 No:72 Telefax:: 220 804

Eskişehir

Sakarya Cd. Konya İş Hanı
No: 12 D: 21 26120 Eskişehir

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ PARTIZAN KİTAPEVİ

Hagedorn Str. 15
4100 Duisburg 11 ALMANYA
Tel: (203) 401584

ABONE KOŞULLARI

Yurtiçi: 6 aylık 48.000 TL
1 Yıllık 96.000 TL

Yurtdışı: 6 Aylık 30 DM
1 Yıllık 60 DM

YURTDIŞI HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ

T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No:2004187

YURTDIŞI HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ

T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No: 4004188

SUNU

Merhaba,

Yeni bir sayıda yine birlikteyiz. Haklılarla haksızlar arasındaki bu tarihsel kavgada dünya ve Türkiye gündemi o kadar yoğun olaylarla doluki, ayhık bir yayınlara bunlara müdahalede bulunmak, değerlendirmek oldukça zor.

ML-MZD bilimini kendisine rehber edinmiş bir yayın organı enternasyonalist karakteri gereği okurlarını bütün bu konularda aydınlatmayı önüne hedef olarak koymak zorundadır. Biz de bu sorunu kendi güç ve olanaklarımızla da bağlantılı olarak aşmak için çeşitli adımlar atıyoruz. Öncelikle çıkaracağımız yayının en az 15 günlük periyodlarla çıkması gerektiğini düşünüyoruz. Buna göre hazırlıklara başladık. Hemen her konuda okurların desteğine, eleştiri ve önerilerine dayanan dergimiz yeni girişimini de okurlarla paylaşma çabası içindedir. Bunu sağlamak amacıyla bir anket formu düzenledik. Dergimizin içinde bunları göreceksiniz. En kısa zamanda, olabildiğince geniş okur kitlesi tarafından yanıtlanmasını ve bize postalanmasını istiyoruz. Daha sonra eleştirip düzeltmek yerine baştan sağlıklı adım atılmasını sağlamak daha mantıklı ve yararlı olacaktır. Tüm okurlarımızı duyarlılık göstermeye çağırıyoruz.

Bu sayımızda yine olayların karmaşıklığına ve yoğunluğuna yetişme çabamızı göreceksiniz. Dünyanın öbür ucunda kıpırdayan yaprağın kıpırtısını dahi yakalamaya çabamız her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu diyalektik yasadan kaynaklanıyor. ABD'deki seçimlerin ve Clinton'un kazanmasının hem kendi hem de diğer ülkelerdeki "demokratik" yansıma ve olası yansımalara dikkat çekiyoruz. DYP-SHP koalisyon hükümetinin bol "şeffaflık", "insan hakları" söylemleri altında bir çoklarının hayallerini yitirdiğini, sosyal-demokrasiye güvenin aşında halklara yeni acılar yaşatmaktan başka birşey olmadığını geline süreçte herkes kabul etmek zorunda kaldı. O günlerde hayallere kapılmaması gerektiğini belirtmemize, koalisyonun şirin maske arkasındaki faşist yüzünü ortaya sermemize rağmen bazılarını uyandıramamıştık. ABD'de Clinton yönetiminin işbaşına gelmesi vesilesiyle bundan medet uman herkeside uyarmak amacıyla aynı uyarıyı "Uyanın, Rüyalarınıza Tecavüz Edebilir" diyerek yapıyoruz.

Peru Komünist Partisi önderi Guzman yoldaş yine konularımız arasında. Halk Savaşı ustasının portresini ve Kayınvalidesi ile yapılan röportajı yayınlıyoruz.

Revolutionary Worker'den yaptığımız çeviri G. Afrika'daki son gelişmeleri yansıtır. "G. Afrika'ya Dönüş" başlıklı yazı reformizmin, uzlaşmacılığın çözüm olmadığını, çözümün ancak devrimle mümkün olduğunu işliyor.

Gözaltında kayıplar güncelliğini koruyor. Devlet güçlerince insanlar artık güpe gündüz, yüzlerce insanın gözü önünde zorla kaçırılıyor. Kadıköy'de kaçırılırken adını ve niçin kaçırıldığını bağırarak açıklayan "kurban" Hasan POLAT faşist güçlerin bu oyunlarını bozuyor. Kayıp aileleri de bu uygulamayı kanıksamadıklarını hesap sorarak, sorumluların yüzlerindeki şeffaf maskeyi indirerek gösteriyor.

Haberlerimiz arasında Türkiye ve dünya halkları açısından, geleceği elleriyle yaratacak olan gençlik açısından önemli bir haber de yer alıyor. Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği (TMLGB)'nin 1. Kongresini başarıyla yaptığı duyuruluyor.

Türkiye'de yaşayan Çerkes milliyetinin mensupları halkların kardeşliği konusunda örnek bir tutum sergiliyorlar. Sosyal-emperyalist uygulama ve çıplatılmış kapitalist sistemin uluslar ve halklar arasında düşmanlık tohumları eken çabasıyla, T.C.'nin Kürt ulusuna yaptığı uygulamaları bir arada işleyen açıklama çağrını dostluk duygularıyla, yüreğiniz sevinçle dolu olarak okuyacaksınız.

"Okuyucu Kaleminden Kürt Sorunu ve İki Yanıltıcı" başlıklı yazı ideolojik-siyasi mücadelede okur duyarlılığını gösteren güzel bir örnektir. Övgüye değer.

İnsanlığın kurtuluşu nihai hedefine -o muhteşem düşüme- ulaşmanın ateşiyle yananlar, kendisine ML-MZD bilimini rehber edenler için Mao'nun aydınlatıcı klavuzluğunda sosyalizm'de sınıflar ve sınıf mücadelesini daha derinden inceliyoruz. Eğer sosyalizmi başarıyla yaşayarak komünizme varacaksak bunda Mao Zedung yoldaşın sosyalizme ilişkin görüş ve çözümlemeleri belirleyici bir rol oynayacaktır. Yazıyı dikkatle okuyalım, tartışalım, her türlü revizyonist sapmaya karşı cesaretle saldıralım!

Yeni bir sayımızda buluşmak üzere...

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Başyazı.....	2
ABD Başkanlık Seçimi.....	3
Tarihsel Öneme Sahip Partimizin Birliği ve Uluslararası Plandaki Yeri.....	9
Haberler.....	14
Kadınlar; Gelecek Ellerinizdedir.....	29
Saflarımızda Sınıf Kardeşliğini Koruyalım.....	32
Kapitalist-Emperyalist Dünya Kan Deryasında... ..	36
Okuyucu Kaleminden "Kürt Sorunu" konusunda iki yanıltıcı: Yıldırım Koç ve Yalçın Küçük.....	39
Savaş Öyküleri Güney Afrika'ya Dönüş.....	43
Gerçeklerle Oynamayın; Başka İhsan İstemiyoruz.....	48
Sosyalizm ve Mao'nun Teorisinin Muazzam Önemi.....	50
Bir Devrimci Komünist Liderin Portresi.....	57
Okur Mektubu: Komün'e Eleştiri.....	60

BAŞYAZI

Gelinen aşamada bugün geriye dönülüp bakıldığında gelişmelerin söylediklerimizi fazlasıyla doğruladığını gösteriyor. Bugün hükümet sadece "teröre karşı mücadele"de başarılı görülmekte diğer tüm konularda başarılı görülmemektedir. Bu hükümeti başından beri ateşli bir şekilde destekleyen ve savunan kesimler bile, artık, bu hükümetten umutlarını kestiklerini gösteren ifadeler kullanmaya başladılar. Bu kadar desteklenen ve bu kadar müsamaha gösterilen bir hükümet, bir yıl gibi bir sürede, bağlanan umutları söndürüyorsa, desteğini yitiriyorsa, bu bize, iyi düşünülmesi gerektiğini gösterir. Demek ki, ülkenin içinde bulunduğu durum oldukça kötüdür, ekonomik ve siyasi bunalım derindir. Kısacası faşist devlet, büyük bir açmaz içerisindedir.

DYP-SHP koalisyon hükümeti, "Koalisyon Protokolü"nde "önemli" bir yer verdiği CMUK'nu nihayet çıkardı. Türkiye'nin "demokratikleşme"si ve "şeffaflaşma"si yolunda önemli bir adım olarak lanse edilen CMUK, ne yazık ki, tam da koalisyon hükümetinin sıkıştığı ve umutların tükenmeye başladığı bir aşamada zoraki olarak çıkarıldı. Bu hükümeti destekleyen halk, demokratik aydınlar ve bazı devrimci çevreler ne bekliyordu, ne buldu? Tam da burada; "dağ fare doğurdu" demek yerinde olacaktır.

Daha önce hazırlanan ve mecliste kabul edilerek Cumhurbaşkanı Özal'ın onayına sunulan CMUK, Özal'ın yasadaki bazı maddeleri veto etmesiyle başlayan tartışmalar, zaman kazanılarak ortalığın yatıştırılması ve yasaya karşı bir muhalefetin örgülenmesine yönelikti. Bu süreç içerisinde yasa değişik kademelerde kırpıla kırpıla iyice kuşa çevrildi ve nihayet, bazı çevrelerin büyük umutlarla beklediği CMUK, mecliste yeniden kabul edilerek çıktı. Yasanın bu haliyle bile çıkarılmaması için çeşitli oyunlar oynandı, komplolar hazırlandı. Yoğun devlet terörü gözlerden gizlenerek abartılı olarak yapılan "terör" propagandası bir yanı sıra hep bu amaca yönelikti. Basın-yayın araçlarıyla başlatılan propoganda kampanyası ile halk bir nevi sağır ve dilsiz hale getirildi. Devletin başlattığı topyekün kirli savaş böylece hem gözlerden gizlendi, hem de devrimci ve demokrat güçler sindirilmeye çalışıldı. Diğer yandan da ülkenin değişik yerlerinde Türk milliyetçiliğini yaygınlaştırıcı temelde gösteriler örgütlendi.

Biz, daha önce bu hükümet kurulduğunda da söylemiş ve yine başyazımızda yazmıştık; bu hükümet, ülkeyi demokratikleştirmek ve karakolları şeffaflaştırmak için iş başına getirilmedi, bu hükümet, ülkede yaşanan ekonomik ve siyasi bunalıma, anti-demokratik yasa ve uygulamalara, özellikle silahlı Kürt ulusal güçlerinin ve silahlı devrimci güçlerin etkisiz hale getirilmesinde, egemen sınıflar tarafından alternatif bir çözüm olarak sunuldu. Gelinen aşamada bugün geriye dönülüp bakıldığında gelişmelerin söylediklerimizi fazlasıyla doğruladığını gösteriyor. Bugün hükümet sadece "teröre karşı mücadele"de başarılı görülmekte diğer tüm konularda başarılı görülmemektedir. Bu hükümeti başından beri ateşli bir şekilde destekleyen ve savunan kesimler bile, artık, bu hükümetten umutlarını kestiklerini gösteren ifadeler kullanmaya başladılar. Bu kadar desteklenen ve bu kadar müsamaha gösterilen bir hükümet, bir yıl gibi bir sürede, bağlanan umutları söndürüyorsa, desteğini yitiriyorsa, bu bize, iyi düşünülmesi gerektiğini gösterir. Demek ki, ülkenin içinde bulunduğu durum oldukça kötüdür, ekonomik ve siyasi bunalım derindir. Kısacası faşist devlet, büyük bir açmaz içerisindedir. Devlet, kurum ve kuruluşlarıyla, partileriyle, toplumun gerisindedir, çağın gerisindedir. Bu devlet, "demokratikleşme" ve "şeffaflaşma" gibi makyajlarla bu derinden kurtulamaz.

Bu makyaj bile doğru dürüst yapılamıyor, çok belirgin bir şekilde yüze göze buluşturuluyor. Toplumun ilerici, dinamik, devrimci ve demokrat kesimleri çıkarılan yasanın kapsamı dışında bırakılarak ve anti-demokratik uygulama ve kovuşturmalar devam ettirilerek ne ülke "demokratikleşir" ve ne de yırtık ve yarıklara (aşında derin uçurumlar var) CMUK yaması yapılmış olur. Her gün ülkenin değişik yörelerinden işkence sesleri yükselirken, insanlar sokak ortasında kurşunlanırken, insanlar gözaltına alınıp kaybolurken, kontr-gerilla artan bir şekilde görevine hala devam ederken ne ülke "şeffaflaşır" ve ne de hükümet aklanır.

Foter düşkü kel göründü. Bu defa Demirel'in foterini askeri cunta düşürmedi, izlemiş olduğu toplumun gerisinde kalan politikasıyla kendisi düşürdü. Türkiye gerçekten bir çelişkeler yumağı olma özelliğini koruyor. Bakın, bir yandan CMUK yasası çıkarılıyor, diğer yandan insanlar düşüncelerini açıkça ifade etmeye çalıştığı için haklarında idam istemleriyle davalar açılırken, kurulan yasal partilerin kapatılması için davalar açılıyor. Diğer yandan çocukları kaybolan aileler çocuklarının ölü ya da dirisinin nerede olduğunu kendilerine gösterilmesi veya haber verilmesi için açlık grevleri yapıyor. Genelkurma başkanı çıkıp sanki bir politikacı gibi konuşuyor; doğu'da "terörün üstesinden gelindiği"ni açıklıyor. Batı'da da "yoğun operasyonların yapılacağını ve terörün üstüne gidileceği"ni açıklıyor.

Türkiye'de, faşist devlete, hükümete, anti-demokratik yasa ve uygulamalara, baskı ve sömürüye karşı devrimci ve demokratik muhalefet geliştirilmediği ve mücadele edilmediği müddetçe, ülkede daha çok devrimci ve demokrat insanlar kaybolur, devlet terörü sürer, kan akıtır, işkence devam eder, baskı ve sömürü sürer, Kürt ulusunun ulusal ve demokratik hakları gasp edilir. Umut patron-ağa hükümetlerinde değil, kendi gücümüze güven temelinde yürüteceğimiz devrimci mücadelededir. Kurtuluşumuz faşist devleti korumakta değil, devletin devrimle yıkılarak yerine Demokratik Halk İktidarının kurulmasıyla olacaktır. ■

ABD BAŞKANLIK SEÇİMİ

Konuya girmeden önce yetkin bir öngörüü içermesinden dolayı 25 Ekim 1992 tarihli **Revolutionary Worker**'daki **Clinton Beyaz Sarayda mı?** Başlıklı çevirisini yayınlıyoruz.

CLINTON BEYAZ SARAYDA MI ?

SAHTE ÜMİTLER VE GERÇEK SINIF UZLAŞMACILIĞI

1992 Başkanlık seçimlerinde, Bill Clinton, Ronald Reagan'ın kullandığı "teflon" zırhın aynısını giyineceğe benziyor. Resmi düşüncüyü savunan medya, onu suçlamalar ve saldırılarla nitelemeye meyillendirken diğer yandan Başkan Bush'un sırtına ekonomik durgunluğun sorumluluğu yükleniyor. İran-Kontra skandalları yeniden keşfediliyor ve medya bu konuya takılıp kalıyor. Bir yıl önce Bush Körfez kahramanıydı, çünkü egemen sınıflara iyi hizmet vermişti. Buna karşılık medya şimdi, Saddam Hüseyin'in nasıl kalkındırılacağını tartışıyor.

MUTSUZ ORTA SINIFLARIN SAHTE ÜMİTLERİ

Clinton'un zaferinin fırsatlar yaratacağı ümidi, bazı insanları oy verme sevdasıyla doldurmuştur. Bu saptama, on yıllık gerici resmi politikalarından nefret eden liberal düşüncelere sahip insanlar için özellikle doğrudur.

Bu insanlar saldırgan sağkanattan korkmakta ve nefret etmektedirler. Geçerli resmi politikalar, kadın karşıtı ve ırkçıdır. Fakat bu insanlar hoşnutsuzluklarının Bill Clinton destekçiliğine kanalize edilmesine izin vermişlerdir. Neden? Çünkü karmakarışık sahte ümitlere ve dar bakış açılarına sahiptirler.

Birileri Clinton'a oy vermenin gerçek bir değişim getirmeyeceğini söylediği zaman, sahte umutlarla kafası karışmış liberaller altlarına işi-

yorlar. Çünkü biliyorlar ki Clinton hiçbir temel değişim getiremez. "FAKAT" diyorlar, "bu bir başlangıçtır." Onların hala halkın çoğunluğunun dinlediği zalimlerin yeni liderinden umutları vardır.

"Bunun yanında" diye devam ediyorlar, "devrim hemen olmayacaktır. Tek değişim Clinton görüntü ve bu fırsat değerlendirmeye değer." Onlar köktenci ve derin değişimlerin olabileceğine inanmıyorlar- özellikle de halk kitlelerinin savaşımına inanmıyorlar."

Clinton destekçileri, birilerini ağır bir hataya sürüklüyorlar (özellikle bu sistemi benimsemeyen genç erkek ve kızkardeşler). "Eğer şimdi oy atmaz ve Clinton'un zaferine yardım etmezseniz" diyorlar, "halk aleyhine oluşabilecek kötülüklerin sorumlusu olacaksınız."

Bunların bakış açılarını blimsel bir tarzda incellerseniz, orta sınıfların bakış açısını yansıttıklarını görebilirsiniz. Onlar değişimi istiyorlar ama politik tercihleri zalim kişilerle, zallimlik arasında kalıyor.

Eğer Clinton'un Beyaz Saraya gideceği gerçekse, ki olacaktır, bu onun planlarının programının ve düşüncelerinin yönetici sınıflara hizmet edeceğinden başka hiçbirşeyi göstermez. O, değişim getirecektir ama bu değişim sınıf doğasına uygun bir değişim olacaktır. Ve Clinton'un desteklenmesi sistemi güçlendirecek, halkı ise yaralayacaktır. Şunu anlamalıyız; halkın ihtiyacı Devrimci Komünist Parti'nin bilimsel analizini sahiplenmektir.

'90'LARDA EGEMEN SINIFLARIN BİR ESTETİK AMELYAT İSTEMESİNİN SEBEBİ NEDİR?

On yıl önce, birçok değişik koşul altında, Başkan Bob Avakian (Amerika Devrimci Komünist Partisi başkanı-çn), Frank Sinatra'nın politik yüzünün değişimini tahlil etmişti, Sinatra 1960'larda Kennedy, '70'lerde Nixon ve '80'lerde Reagan'ın bando

arabasındaydı. "ABD emperyalizminin durumu ve tutumlarının yansıması son on yıllarda farklı farklıdır." Başkan Avakian bugünkü uygulamaların da uyarısını yapmıştı:

"Frank Sinatra'nın başka bir suratla karşınıza çıkmayacağını sanmayın... ABD emperyalizminin diğer Kennedy'lerle karşınıza çıkma ihtiyacı duymayabileceğini sanmayın... 'EN İYİLER SİZİ YEMEKLERİNE GARNİTÜR YAPARLAR'"

Öyle görünüyor ki, egemen sınıflar sistemin ekonomik ve politik sorunlarının tamiri için bir estetik ameliyatta karar kılmışlardır.

Derin bir hoşnutsuzluk ABD'nin tüm sınıflarında gerginlik yaratmıştır. Genellikle hükümetin söylediklerine inananlardan oluşan milyonlarca insan, Kongre'yi, Beyaz Saray'ı ve mahkemeleri kapsayan bu toplumun kurumlarına güvenmiyor. Los Angeles ayaklanması sistemi sarsmış ve bir sıçrama yaratmıştır. Bu isyan çeşitli uluslardan ezilenlerin yoksulluk, hakaret ve polis işgallerinden yıllar sonra bunları nasıl havaya uçurduğunu göstermiştir. Egemen sınıflar, ayaklanmanın geniş orta sınıflarca da desteklendiğini gördüklerinde şok olmuşlardır.

Ayaklanma patlayıcı bir karışımın işaretiydi. Çünkü, özellikle egemen sınıflar biliyorlardı ki, ABD yıllardır dünya çapında savaşları kendi süper güç konumu için gerçekleştirilmektedir ve sürdürmektedir. ABD'nin içinde yıllardır bu politikalar ve "değişimler" kurbanlar gönderilerek kabul ettirilmişti.

Politik arenada, yönetici sınıflar, orta sınıfların düzenden beklentisi olmayan kesiminin tepkilerinin ölçüsünü çabucak alabildiler: Gerici Anita Hill kurumu, erkek üstünlüğünü savunduğu için, milyonlarca orta sınıf kadınının nefretini üzerine çekmişti. Dört bir yanda iki zıt kutup arasında süren kürtaj hakkı tartışmaları "sivil savaş" diye adlandırılıyordu. Bu durum Reagan-Bush hükümetinin destek taşı, milyarder Perot'un hava-ya uçurulmasına neden oldu. Cum-

huriyetçi kongre bağınazlık bayrağı altında "geleneksel değerler" adıyla ulusal bir kampanyayı ve kadın karıştı politikaları savunmaya çalışınca, nüfusun geniş bir kesimi korkuyla karışık bir kızgınlık yaşadılar.

Egemen sınıflar bu yaz, gittikçe derinleşerek büyüyen politik krizlerini atlatmak için eski rejimin aynısını Kasım ayında bir devir-teslimle süsleyerek pazarlamayı, açıkça kararlaştırmışlardı. Onların bunalım seçeneği Clinton olarak görünüyor.

Clinton'un planı, hükümetin arkasına, tayin edici niteliği olan orta sınıfların desteğini almak. Clinton, orta sınıflara büyük bir nezaketle, durumun iyileşeceği sözünü veriyor. Onun önerileri ve politikaları, gerçekte, emekçi sınıfları ve yoksulları yaralayacaktır.

ÖRNEK: 'YENİ' EGEMENLERİN KÜRTAJ HAKKINA YAKLAŞIMI:

Bazı insanlar, kürtaja doğru yaklaşım konusunda diyorlarki "Clinton ve Bush arasındaki farkı tek yer gösterir". Ve ekliyorlar "Yalnızca Yüksek Mahkeme üyelerinin liberal Demokratlardan oluşturulması bile Clinton'a oy vermeyi haklı çıkaracaktır."

Kürtaj politikasının çevrisinde neler döndüğü düşünülürse, bu fikirlerin tamamen hatalı olduğu görülecektir. Egemen sınıflar arasında ortaya çıkan ittifak şudur: Ülke çapında

kürtaj hakkını legal olarak kabul etmek ama devlet olarak kısıtlamaları giderek artırmak. Bu politika "izin ver ama yıldır" politikasıdır. Bu politika Yüksek Mahkemenin son politikasıdır ve bu mahkeme Reagan-Bush mahkemelerinin teşhizatlandırılmasının başını çekmektedir. Ve bu politika Clinton kampının çizgisinin göstergesidir. Resmi yasal kürtajın korunması; kadınların paralı ve gayriresmi doktorlara gitmesini getirecektir. milyonlarca yoksul kadın, 13-19 yaş arası genç kadın ve köylerde yaşayan kadınlar için yasa, kullanılabileceği değildir. Çünkü keleme süreleri, aile bağları, hükümet fonları ve tüzüklerde yapılan değişikliklerel kürtajı pahalı hale getirme gibi kısıtlamalar vardır.

Uzun yıllardan beri Clinton ve Gore 'izin ver ama yıldır' politikalarının destekçisi olmuşlardır. Onlar, hükümetin kürtaj fonu ayırmasına karşı çıkmışlardır. Onlar ailelere kürtaj bildirme zorunluluğu gibi kısıtlamaları desteklemişlerdir. Ve onlar Pensil-vanya eyalet yasasının kadınların zaferi olduğunu iddia etmişlerdir. Çünkü bu yasa, kürtajın bir numaralı suç olmaktan çıkarılmasına izin verememiş aynı zamanda Pensil-vanya Yüksek Mahkemesi kararları kürtaj hakkını yağmalayarak devlet kısıtlamalarının dizginlerini boşaltmıştır.

Reagan ve Bush bile bir yandan en aşırı anti-kürtaj hareketliliklerini

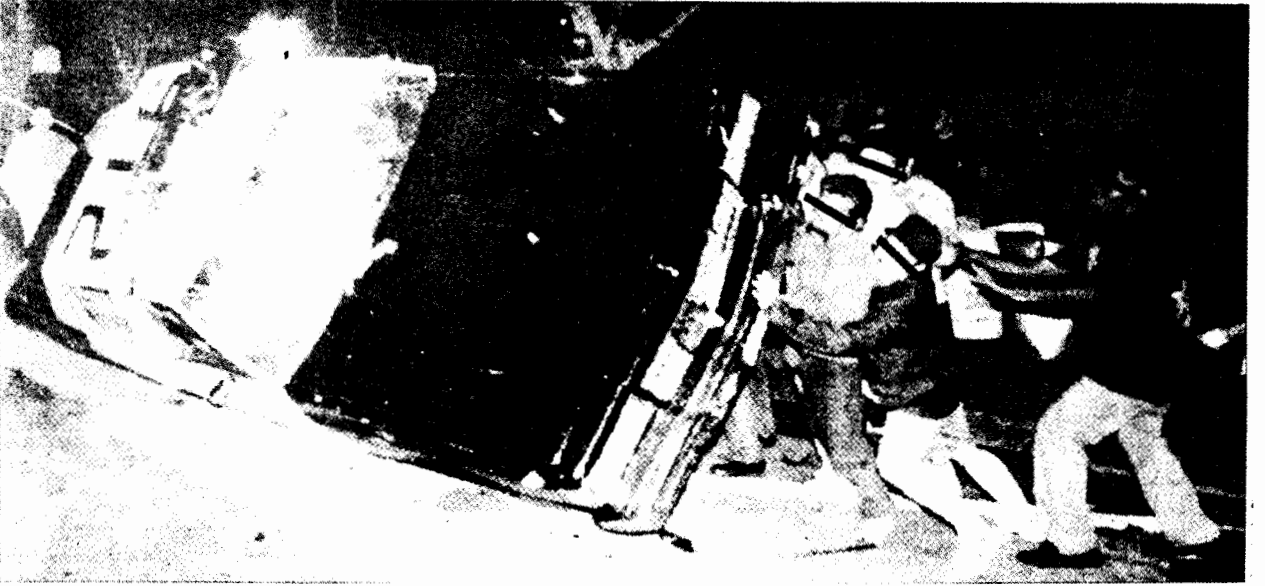
desteklerken diğer yandan resmi olarak kürtaj hakkına dair kısıntıları yasalarla vermişlerdir. Clinton'un "farklı" vaadi 'izin ver ama yıldır' yöntemidir. Ve yıllardır beri süregelen resmi Beyaz Saray politikalarının devamıdır.

Kadın hareketlerinin dikkate değer bir kısmı egemenlerin bu yeni ittifakını kabul etmeye gönüllüdür. Clinton'un 'izin ver ama yıldır' yorumunu benimsemişlerdir çünkü kürtaj hakkını kadınlar için daha uygun hale getireceğine inanmaktadırlar. Maalesef birçok insan fakir, genç ve kırsal alanda yaşayan milyonlarca ve milyonlarca kadının kürtaj haklarını reddeden yönetici sınıfların yeni ittifakının önemsememektedirler.

Clinton diyorki, kürtaj hakkına ilişkin kendi yaklaşımı, bu haklar üzerinde süregelen şiddetli kavgaları tedavi edecekmiş. Fakat egemen sınıfların yeni ittifakı, gerçekte, sistemden beklentisi kalmayan orta sınıfların gücünü çılgınca baskıya almak ve kementlemek anlamına geliyor.

AKTİF HÜKÜMET Mİ SORUNLARI ÇÖZECEK?

Orta sınıf güçlerinin, Clinton'un "farklı şeyler yapacak" diye bildiği başka bir alanda ekonomidir. Çünkü Bush'un ekonomiden 'el çekeceği'ni vaadediyor. Clinton, hükümetin ekonomik kararlara müdahalesini istiyor. Clinton 'endüstriyel politikaların' ABD endüstrisini rekabet

29 Nisan 1992, Zenci ayaklanması, Los Angeles

çatışılarda yeniden inşaaya götüreceğini vaadediyor. O, bazı iş gruplarına kârlı teşebbüsler çağırısı yaparak böylece sosyal engellemelerle politik patlamaları önleyeceğini söylüyor.

Halklar, onun değişim hakkındaki saçmalarını gözönünde tutmalıdır. İşte bazı gerçekler:

Bir, halk yığınlarının maruz kaldığı yoksulluk, işsizlik, bazı endüstrilerin çöküşü ve şehirlerdeki çürüme vb.. Cumhuriyetçi 'giderme' politikalarıyla çözülemez. Bu sorunlar kâr için üretim şeklinde örgütlenmiş kapitalist sistemi köklü değişimlere uğratarak çözülebilir. Kapitalistlerin fazla üretim yapmaları, dünya çapında en iyi kâra hizmet etmektedir. Fazla üretim ABD gibi emperyalist bir gücün dünya üzerinde hakimiyet kurması ve savaşlara öncülük yapması mantığına da uygundur. Bu durum, burjuvaların yeni hükümeti ile değişmeyecektir.

İki, Clinton'un "aktif hükümet" planları, ekonominin egemen sınıflara daha iyi hizmet verebilmesi planlarından başka hiçbir şey değildir. İşte Clinton'un yeniden yapılanma deneyimleri: On iki yıldır, kendisi Arkansas eyaletinin başındadır. Burada, ekonomik yaşamı, bağımsız sendikaların aleyhine ve kapitalistler lehine alçakça yönlendirdi.

Üç, bu sistem derin bir ekonomik kaosla ve hükümet büyük borçlarla karşı karşıyadır. Burjuvazinin hiçbir yeni kılıfı, halka, anlamlı yeni hizmetler veremez. Clinton'u egemen sınıflar için çekici kılan nedenlerden biri herkesin önünde yeni vergiler koymayacağına söz vermesidir. Onun tercihi vergi vekilliği mantığı olacaktır. Halk, Clinton'un aktif hükümetinin çok şey vereceğini düşünüyor. Gerçekte, bu politika, insanların çoğuna zorla kabul ettirilmiş 'fedakarlıklar' ve sistemin problemlerini bu yolla çözmeye çalışan bir hükümet verecektir.

Gerçekten, halihazırda Clinton'un üzerinde dolaşan kötü haberler tartışılmaktadır. Yüksek dereceli Demokrat Susan Estrich, geçenlerde New York Times'da şöyle yazıyordu: "Uzun zamandır, Bill Clinton bu kötü haberleri kabul etmiyor, o şimdiden seçimleri kazanmıştır...Bill Clinton, günlük basına bu günlerde verdiği demeçlerde, namus ve fedakarlık başkanlığının vekili olacağını, koltuğunda oturmayacağını söylüyor."

Bu "kötü haberleri", Clinton, "değişime hazır ol" mesajıyla halka iletmişti. Ve Clinton'un bu mesajı yeni bir sosyal programı teklifi değildir. Onun sunduğu birkaç program (ücretli tedavi masraflarının denetimi gibi), halkın hiçbir sorununu çözemeyecektir.

Dört, Clinton'un esas planı şehirlere 100.000 (yüz bin) yeni aynasız yığılmaktır. Öğrencilerin üniversite ödeneklerine bile, bu aynasızları şehirlere yığmanın maliyetini çıkarmak için göz koymuştur! Clinton, yoksullara refah götürme listeleriyle övünmekte diğer yandan da şehirlerdeki Hür teşebbüs alanlarını onaylamaktadır. Bu teşebbüsler sağ-kanatın planlarıdır ve ucuz işgücü kullanmaktadır. Ve o, geçenlerde meydana gelen Los Angeles krizinde, Bush'un isyancı halkı silah zoruyla bastırmasını desteklemişti.

"AMERİKAN RÜYASI" ÜZERİNDEKİ ZORLU DÜNYA GERÇEKLERİ

Clinton'un "Amerikan Rüyası" martavalı geçici bir heves olarak kalacaktır çünkü son başkan yabancılar sorunuyla çok ilgilenmiş fakat ABD halkına yetmemiştir. Yaşadığımız günler ülkede yaşayan insanların yaşam düzeylerinin çifte standartlarla yönlendirildiğini sürekli gösteriyor. Şimdiden, çocukların, babalarından daha kötü şartlarda yaşayacakları bellidir. Clinton'un yüceltme palavralarıyla ABD'yi şampiyon yapması budur.

Clinton'un tüm nağmelerinde politik zehirlenmeler seziliyor.

Baskılar, her bireyin uzun ve derin düşünmesine yol açıyor ve şu mesajı veriyor: "Sizin Amerikan rüyanız, bizim için her zaman karabasan olmuştur." ABD içindeki orta sınıfların hayat standardı sürekli düşüyor, çünkü dünya çapında eşi görülmemiş bir soygun ve cinayet furyası yaşanmakta. Kıtada yaşayan Kızılderililer 19.yy.la gelene kadar öldürülmüş ve her şeyleri yağmalanmıştır. Endüstriyel alanlar siyah kölelerin ücretsiz çalıştırılması ve her milliyetten zar zor ücret ödenen proleterlerin sırtlarında inşa edilmiştir. Ve sonra, 20. yy.da -baştanbaşa sayısız istilalar ve iki dünya savaşıyla dolu bir dönem-ABD dünya imparatorluğunu gaspedip milyarlara insanın ezilmesinden çıkarılan servetine

kaşustu.

ABD orta sınıflarının 'Amerikan Rüyası'; bu sınıflar için kabul edilen ayrıcalıklarla düzene sadakatın trampa edilmesinin diğer adıdır. Ve bu 'Amerikan Rüyası', sadece devletin yaşamını sürdürmesine, uluslararası konumunu güçlendirmesine ve işçilerinde halka meydan okuyan tavırlarını artırmasına hizmet edecektir. Bill Clinton'un misyonu, bu çerçevede altında bir çok insanın desteğini almaktır.

Bazı insanlar onu desteklemeyi düşünüyorlar. Çünkü o, Vietnam Savaşına karşıydı, emperyalizme karşı çıkmıştı. Fakat bu düşünce kesinlikle yanlıştır. Clinton Körfez Savaşını (İran körfez savaşı) desteklemişti ve ABD'nin müdahale edeceği diğer ülkeler listesine sahipti.

Ona göre Bush, "Soğuk Savaş düşüncesini" kapatmıştır ve ABD'nin geçerli mücadele biçimi entrikalı esneklik politikalarıyla üstünlük talep etmektir. Clinton, kendisiyle Bush arasındaki en büyük politik farkın, uluslararası aktif müdahaleler için "ülke içinde konsensus yaratmak" olduğunu söylemişti. Vietnam Savaşına karşı çıkmıştı çünkü ABD'nin kontrolü altında olacak bir savaş için daha çok insanı kementleyebilecektir. Clinton, savaş karşıtı geçmişiyile, emperyalist ABD'nin doğurduğu yeni bebeğin ciyaklamasıdır. Başkan Avikan'ın dediği gibi "Bütün en iyiler sizi yemeklerine garnitür yaparlar."

HALKLARIN İYİNİYETLİ AMA UĞURSUZ BİR UZLAŞMASI

"Ben Bush'tan öğreniyorum. Onu hemen tekmelemek isterdim." Bu sözleri her tarafta duymamız mümkün değil. Ve köleler diyorlar ki: "Bu çiftlikten öğreniyorum. Hemen yeni bir kölesahibi bulmalıyız." Kendi kendinizdeki gücü aramama ve sonra destekleyecek yeni kölesahipleri arama mantığı tehlikelidir.

Bob Avikian şöyle yazıyor: "Liberal amaçlara yapışsanız, er veya geç gericiliğin liderliğinde ve onun destekçisi olursunuz. Eğer bu düşünceleri iletirseniz, geriye gitmiş olursunuz." (Reflectors, Sketches and provocations, sf 23).

1988'de George Bush "Willie Horton" kampanyası düzenlemişti. Kampanyanın amacı toplumsal çöküşü paralelinde gelişen orta sınıfların

çökme korkusunun faturasını zenci halk yığınlarına kanalize etmekte.

1992'de Bill Clinton, gelecek hükümetin arkasına orta sınıflardan çeşitli yabancıları toplamaya çalışıyor ve bunun için politik kampanyalar düzenliyor. aynı zamanda da kitleleri temel sorunlardan uzaklaştırma ve yeni baskılar yapma hazırlığı içinde.

Clinton'un stili ve ideolojisi, George Bush'unkinden farklıdır. Bunlar dünyanın durumunu farklı etkileyecek politikalar ve düşünce yansımaları yaratacaktır. Ama temelde sınıf çıkarları aynıdır; Zor durumda kalan yönetici sınıfların egemenliğini pekiştirmek. Kendi politik zeminlerine kurbanlar ve savaşlar arıyorlar. Ve Clinton diğer sınıfları, egemen sınıfların emrine amade etmek için hiza-ya getirmeyi istiyor; Orta sınıfların önemli bir kısmı derin çatlaklar sonucu proletaryaya katılıyor ve bunu düzen sınırları içerisinde kementlemek gerekiyor. Çünkü devrimci değişimlerin ve politik ayaklanmaların yaşandığı bir dönemin tedavisi egemen sınıflar için ancak böylece mümkün olabilir.

Eğer Bill Clinton'a oy verirse ne değişecek? Clinton'u bizden çok, egemen sınıfların artan kaygılarından doğan, halka daha çok baskı yapma destekleyecektir. O, sınıfına daha uğursuz planlar da sunacaktır.

Eğer halk için gerçek bir değişim yapmak istiyorsanız, eğer özgürlük için savaşmak istiyorsanız, farklı bir politik bakış açısına sahip olmanız gerekir. Komünist lider Lenin diyor ki: "Halk, geçmişte ve gelecekte politik hilelerin veya kendi yanılgılarının budala kurbanı yapılmıştır, yapılacaktır. Halkın bir kısmı kendi sınıf çıkarılarını keşfedene kadar bu böyle olacaktır ya da diğer bir kısmı egemenlerin dinleri, vaatleri, bildirileri ve anlatımları gibi politik ve sosyal değerleri takip edecektir."

İnsanlık için ne şanstırki, devrim ümitsiz bir hayal olduğunu pratik yalanlamıştır. Peru'ya bakın, halk yığınları nerede silahlanmışlarsa orada yeni bir toplumu inşaa ediyorlar. Devrimci halkın potansiyelini ispatlayan ve canavarı göbeğinden parçalayan Los Angeles isyancılarına bakın.

Sistem halkı kontrol altına alma zaferi için uğraşiyor. Onlar halk yığınlarını parçalamak ve böylece devletin geleceğini kuvvetlendirmek uğraşı içerisinde. Clinton'un

vaadlerinin Bush'un bokunun aynı olduğunu düşünen ve oy verme hayallerine kapılmayan (özellikle ezilen) erkek ve kız kardeşlerimiz bunları anlatmalıdır.

Bu erkek ve kızkardeşlerimizin, orta sınıf rotasını yönlendirmek için devrimci tahlilin silahlarıyla donanmaya ihtiyacı var.

CLINTON BEYAZ SARAYDA

1980'li yılların ortalarında, dünyanın askeri olarak en büyük iki emperyalist gücü; Rus sosyal emperyalizmi ve ABD emperyalizmi silahsızlanmaya gittiler. Yoğun barış ninnilerinin tek nedeni vardı. Küresel çapta krize giren emperyalist sisteminin bu iki devinin ekonomik temeli silah sanayi üzerine kurulmuştu. Büyüyen Alman ve Japon emperyalizmi Rus ve ABD emperyalistlerinin farklı politikakalara yönelmesini zorunlu kılmışlardı. Örneğin Pentagon'un uzun vadeli (20-30 yıllık) silah stoku bile yeni silahların üretim fazlasını kaldıramaz hale gelmiş ve bu stokların aktarımı sorunu kendini göstermişti. Diğer yandan silah sanayini yatırımların sermayenin başka alanlara aktarılması gerekiyordu.

Rus sosyal emperyalizminin çöküşü, özellikle ABD için büyük bir ders olmuştu. ABD egemen sınıfları, sadece büyük bir askeri güçle devletin ayakta tutulmayacağını ve diğer emperyalistlerle rekabet edilemeyeceğini görmüşlerdi ve kaygıları yer-siz değildi. Diğer yandan Rus sosyal emperyalizminin pazarlarına girme müadelesinde Almanya Mark sayarak Doğu Almanya'yı satın almış ve Japonya bırakalım diğer kıtaları bizzat ABD'nin içerisine girerek ABD otomotiv, elektronik eşya vb. sektörlerini felç etmiştir.

İçeride ana endüstrilerin gerilemesi ve birçoğunun çökmesi, ABD'yi farklı politikalar üretme sürecine tekrar soktu. 'Yeni Dünya Düzeni' adı altındaki yağma yarışı, ABD'nin değil ama Japonya ve Almanya'nın lehine sonuçlandı. Bush, Vietnam yenilgisinin şimdiye kadar gelen etkilerini ise 'Körfez Savaşı Kahramanı' etiketiyle silemedi.

Ve şimdi Clinton, Kennedy'den 31 yıl sonra aynı şeyleri söylüyor. Kennedy içeride ana endüstrilere

önem vereceğini ve ırkçılığa karşı savaşacağını söylemişti. Dışarıda ise Küba'ya saldırmış, RSE ile iddialaşmış ve emperyalist rekabet krizleri yaratmıştı.

Clinton, kendisinin serbest rekabetçi olduğunu defalarca vurguladı. TV konuşmalarında ise Bush'a şöyle diyordu: "Eğer ülke içi ekonomik inşayı kuvvetli bir ekonomi temelinde yenilemezseniz, süper güç olamayacağız"

ABD yıllarca "uygar dünyanın temsilcisi" ve "parlak rüyalar ülkesi" olarak sonuldu. Bugün, '80'li yılların ortalarında girdiği krizi gizleyemiyor.

ORTA SINIFIN SESİ

International Herald Tribune gazetesinde 10 Kasım günü bir okuyucu mektubu yayınlandı. Phill Luboff, şöyle yazmış: "12 yıldan sonra Amerika savaş patikasından çekildi. Biz savaştan farklı şeyler anlıyoruz. Yoksullukla savaşmalıyız; Herkese, hakkı olan yaşamının sürdürülebilir ve başını sokabileceği bir ev sansını vermeliyiz. Cehaletle savaşmalıyız; Tüm Amerikalılara eğitim fırsatı verilmelidir. Önyargı ve güvensizliğe karşı savaşmalıyız; Uyumlu yaşamayı ve başkalarına saygı göstermeyi öğrenmeliyiz. Bill Clinton bu savaşın lideridir..."

Clinton seçim kampanyalarını, 'Manhattan Projesi' temelinde yürüttü. Bu proje Newsweek'te 16 Kasım tarihli sayıda yayınlandı. Bu projeye göre, Clinton 4 noktayı vurgulayacaktı: 1) Önce insan; Amerika halkı için güvenli bir ekonomik gelecek 2) Eknomide güvenceli olanaklar yaratmak 3) Ortasının merkezi önem taşıyor, bırakılmamalı 4) Yeni hükümet; devrimle değil fakat halk için çalışan bir sistem planlamasıyla.

Clinton, kampanyaları sırasında bu 4 noktayı gerçekten iyi işledi. Fakat ilk görüşmelerini iş çevreleriyle yapmaya devam ediyor. Projenin pratiği şu şekilde olacaktır: Önce egemen sınıfların işçevreleri, bu işçevrelerine kredi olanakları yaratmak, orta sınıfların bir kısmını imtiyazlarla satın almak ve diğer kısmını bastırmak yeni hükümeti bu temelde inşa etmek. Dış ilişkilerde ise ilk görüşmeler yapıldı. Alman Başbakanı Helmut Kohl, İsrail Başbakanı Rabin ve ırkçı Güney Afrika Başkanı F.W de Klerk.

Egemen sınıfları, Amerikan proleteriyası bugünlerde pek rahatsız etmiyor. Amerika Devrimci Komünist Partisi (ADKP), proletaryanın sınıf tahlilini şöyle yapmıştır: "Proletaryanın en büyük kütlesi endüstride yoğunlaşmıştır ve bu kütlenin 21 milyonu imtiyazlı konumdadır. Kamusal endüstri kolları için bu tahlil özellikle doğrudur. İşçi aristokrasisi yüksek kalifiyeli işçilerden oluşmaktadır. Bu aristokrat kesim, imtiyazlı işçiler arasında bile azınlıktır. İmtiyazlı kesim için hayat çok iyi değildir ama kötü de değildir." AKDP tahlillerinde, proletaryanın görece büyük bir kesiminin yoksullaştırdığını ve orta sınıfların yoksullaştırılarak, proletaryanın bu kesimine artan oranlarla kaldığını belirtiyor.

Sınıf savaşımı, kendisini, daima iktidar hedefli olarak gösteremez. Bugün Amerika'da, sınıf savaşımı, orta sınıf kadınlarının, zencilerin, göçmenlerin ve marjinal grupların anti-ırkçı ve kürtaj hakkını savunan mücadeleleri olarak görünüyor. Avrupa'da feodalizme karşı verilen köylü savaşları da dinsel birçok şekil taşımış ancak özellikle Engels olayın özü üzerinde durmuştu.

Mart 1991, Los Angeles: Rodney King isimli zenci, polisler tarafından vahşice dövüldü. Irkçı ve 'Kutsal Aile'ci ABD engizisyonunun polislerle beraat kararı vermesi üzerine kitlelerin anti-ırkçı barutu alevlendi. Binlerce kişi sokaklara döküldü, ABD bayrakları ve polis arabaları yakıldı, mağazalar ve büyük şirketler yağmalanarak yakıldı. Los Angeles lambalarla değil ama yanan binalarla aydınlanır hale gelmişti. Polis ve ordu 50 kişinin üzerinde isyancıyı öldürerek ayaklanmayı bastırabildi. 5 Temmuz 1992'de polis O'Keefe iki tabancasını birden ateşleyerek Dominik kökenli Jose Garcia'yı katletti. New York City'de Los Angeles'a göre küçük çaplı bir isyan yaşadı. Yine bayraklar ve arabalar yakıldı ve 2000 kişi büyük bir gösteri yaptılar

1979'da Yüksek Mahkeme özellikle genç kadınların kürtaj olabilmeleri için ailelerine izin alma bildiriminde bulunmalarını yasallaştırdı. 1980'de kürtaj fonunu kaldırdı. 1991'de ise çok belirleyici bir karar verdi: Beyaz Saray'ın federal kliniklerde çalışan doktor ve danışmanlara "kürtaj" kelimesini yasaklayan kararnamesini kabul etti. Kitleler bu ortaçağ mantığını cevapladılar ve cevap-

lıyorlar. Bu yıl sadece Temmuz ayında New York'ta iki ve Chicago'da bir yürüyüş ve bayrak yakma eylemleri gerçekleştirildi. Bu büyük yürüyüşlere Reddet ve Diren (Refuse and Resist) gibi orta sınıf kadın örgütleri liderlik ettiler.

1992 Ekim'inin 12'si Kolomb günüydü. Daha 10 Ekim'de ABD-Meksiko sınırındaki San Ysidro'da 4000 kişilik bir kitle Kolomb'u lanetleyen ve emperyalizme küfürler yağdıran pankartlarla yürüdüler. Aynı gün Sün Diago'da yüzlerce kişi Abimael Guzman'ın portresinin resmedildiği, Peru devrimini destekleyen ve emperyalizmi lanetleyen pankartlarla yürüdüler. Denverde 500, Chicago'da 7000 ve Nevada'da yirmi şehirden gelen 3000 kişi yürüyüşler yaptılar. Amherst'te Massachusettes Üniversitesi öğrencileri oturma eylemi yaptılar. Philadelphia'da Kolomb'un yeni heykeli kızla bayandı. Minneapolis'de eyalet binasına kırmızı boya ile 'katil' ve 'köle sahibi' yazıldı.

'İçeriye mi Dönsek Dışarıya mı...?'

Egemen sınıflar cephesinde ise

Önemli endüstriyel sektörlerin ise 'Clintonomi'nin' uluslararası versiyonlarına göre donanımlarını düzenlemeye gideceği söyleniyor.

Clinton'un bazı danışmanları ülke içi inşaatta, Washington'un Japonya'ya taklit etmesi gerektiğini ve kilit endüstriler için gümrük korumalarına gitmek gerektiğini savunuyorlar. Diğerleri ise sadece hükümlerle işadamları arasında çağdaş bir ilişki istiyorlar. Bir grup danışmanın arkasında Goldman grubundan Robert Rubin, Sach an Co. ve Blackstone grubundan Roger Altman var. Hükümetten talepleri ise, bütçe açığını kapatmak için uzun vadeli yardımlar, araştırmalar ve yatırımlar için vergi teşvikleri sağlanması ve ABD'nin dış ticarete daha kararlı konumlara girmesi. Diğer grubun liderliğini ise işçevreleri danışmanı Ira Magaziner ve Harvard Profesörü Robert Reich yapıyor. Bu grup ithalat üzerine vergi koyularak iç sanayii koruma yanlıları. Kim ne derse desin URD Uluslararası İş Konseyi (US. Council for International Bussiness) serbest ticaret, yani ithal mallara vergi koymama yanlısı. Büyük işadamlardan ve

San Francisco, 1989. Yüksek Mahkeme kararı protesto ediyor. Mahkeme eyalet fonlarından yararlanılan hastanelerin kürtaj yapmalarının eyaletçe yasaklanabileceğini kabul etmişti.

henüz çekişmelerin sonuçlanmadığı söylenebilir. Newsweek, Clinton'un bütçe açığını kapatmak için hiçbir öneri getirmedikten yakınıyor.

konsey üyesi Robert Morris, Clinton'u kastederek 'Bu çözüm yoluyla Beyaz Saray zeminine çok kan akacaktır' diyerek, ikinci grubun kade-

reni gösterdi.

ABD endüstrisinin etkili ve büyük iş sektörlerini ellerinde tutan patronları, ithal mallara vergi koyma yoluna gidilmesini istemiyorlar ve Clinton'da bu yöneme başvurmamaktadır. Bu durumda, bütçe açığının kapatılması için halkın sırtına yeni vergiler yüklemekten başka seçenek görülüyor. Clinton'un bütçe açığını nasıl kapatacağına dair açıklama yapmamasının nedeni de budur.

ABD'de örneğin otomotiv endüstrisinin Japonya tarafından çöktürülmesine kadar çılgın atılarsa atılsın büyük patronlarca pek önemsenmedi. Çünkü endüstrinin en temel sektörü silah sanayii. Büyük patronlar silah stoklarının nasıl eriteceğine kafa yoruyorlar. Clinton, barışçı bir kişilik sergileyerek sempati kazansa da işin iç yüzü öyle değil. O, Japonya ve Almanya'ya karşı daha aktif bir 'soğuk savaş' yanlısı. Seçim kampanyaları sırasında Bush'un Balkanlar politikasını pısrıklıkla nitelemiş ve BM kanalıyla bölgede insiyatifi Almanlardan almak gerektiğini söylemişti. Diğer yandan sömürge ve yarı-sömürge ülkelere karşı 'sıcak savaş' yanlısı. Yine kampanyalar sırasında Bush'un Somali'ye doğrudan askeri müdahale yapmak yerine barış gücü görünümü altında asker göndermesini eleştirirdi.

CLINTON BUSH'U ARATACAKTIR

Kennedy iktidara gelir gelmez. Güney Vietnam'ı desteklerle boğdu. Clinton'un Güney Vietnam'ı İsraildir. Şöyle ifade ediyor: "İsrail bir özgürlük sembolüdür... Eğer İsrail'e sırtımı dönersem Tanrı beni asla affetmeyecektir."

Clinton'un bölgesel savaşlara ivme kazandırması kaçınılmazdır. İşe Balkanlar'dan ve Ortadoğu'dan başlayacağı söylenebilir. Bush, bu bölgelere yeterince çalıştı ama Clinton 'Körfez Yağması' ve 'Balkan Çıkartması' hareketlerini yeterli görmüyor.

Daha seçim kampanyaları esnasında 'şehirlere güvenliği' için her şehire 100.000 (yüzbin) kişilik takviye polis yığacağını belirtti; polis ödenekleri için üniversite öğrencilerinin okul harçlarını artırarak kaynak yaratacağını ve başka finansman kaynakları yaratılacağını ifade etti. Bu 'kaynak'ların ve bütçe açığını be-

lirli bir düzeye kadar kapatma yolunun yeni vergiler olduğu sır değildir. ABD'nin iç çelişkileri keskinleşecek, orta sınıfların proletarya'ya doğru itilimi hızlanacaktır. 13 yıldır, kapitalizmin temel taşı aile kurumu Yüksek Mahkeme tarafından koruma altına alınmıştı. Bu yapı gittikçe parçalanıyor. 'İrkçilik, Los Angeles ayaklanmasıyla en büyük tepkiyi aldı. Clinton boşuna yeni polis yığmıyor.

KONU TÜRKİYE OLUNCA...

Daha Başkan Bush döneminde, Türkiye, Balkanlara taruz planını açıkladı. Bush bu planı onaylamadı ve bugün Clinton, Balkanlar konusunda Bush'u pısrıklıkla suçluyor. Belki Türkiye Balkanları bombalayamayacaktır ama BM 'Barış' gücüne daha fazla asker vermesi gündeme gelebilir.

Ortadoğu politikalarını ise İsrail çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor. Clinton, Arap ülkelere yapılacak silah yardımında İsrail'in onayının alınacağını belirtti. ABD silah ticareti, şimdiye kadar hiç bir başkının sınırlamasıyla bağlı olamamıştır. Son dönemlerden bir örnek vermek gerekirse, Bush'un kafasında İran-Gate skandalı patlatılmıştır. Ancak genel yönelim olarak, İsrail'in yeni çıkışlar yapabileceğini söyleyebiliriz. İsrail, son günlerde Lübnan sınırına yığınak yapmaktadır ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) liderleri, Suriye ile anlaşmalar yaparak asker çekmektedir. Bunun anlamı farklı ceplere yığınak yapmaktır. Türkiye'nin rolü ise İsrail veya ABD müdahalelerine yardımcı olmak, cephe girisinden yardım etmek olacaktır.

Türk ordusunun Kuzey Irak'ta fazla kalıcı olamayacağı açıktır. PKK ile başedemezken KDP ve YNK ile başını derde sokması çok büyük devzantajlar getirir. Ama, ABD ortadoğu politikaları doğrultusunda cephe gerisinden ve kısa süreli hareketlere devam edileceği kesindir.

TEKNOLOJİ VE ENTRİKALAR EMPERYALİZMİ KURTARAMAYACAKTIR.

Marks, hiçbir toplumsal sistemin, kendi içerisinde yeralan üretici güçleri ve dinamikleri son kertesine kadar geliştirmeden ve tüketmeden

yokolmayacağını söylemişti. Emperyalizm ABD demek değildir ve bugün emperyalist sistemin gözebatn temsilcisi Japonya'yı örnek olarak gösterirsek Marks'ın tezlerini çürütmüş olur muyuz? Hayır. Japonya örneği bile Marks'ı doğrulamaktadır. Marksist-Leninist bir bellek, Komünist Manifesto'ya silinmez harflerle yazılmış satırların şunları haykırdığını asla unutmamalıdır: "Burjuvazi, üretici güçleri sürekli devrimcileştirmeksizin varolamaz."

Emperyalist ülkeler ve sömürge, yarı-sömürge ülkeler ilişkileriyle ekonomik ve toplumsal binbir örgütlenişten oluşan dünyamızda, emperyalizm, üretici güçlerini ne kadar geliştirirse geliştirebilir (ki bu burjuvazinin olmazsa olmaz varolma kaynağıdır) çöküşü kaçınılmazdır. Emperyalizm dinamiğini ve teknolojik canlılığını kaybettiği için değil aksine, kendi gelişimi önüne daha yüksek ve aşılmasız engeller çıkardığı için çökecektir. Bunun doğruluğunu çok basit bir örnekle şöyle açabiliriz: Sanıldığı aksine emperyalistler arası sermaye ihracı, Emperyalistlerin sömürge yarı-sömürgelere yaptıkları sermaye ihracından daha büyüktür. Marksist-leninist bir bakış açısıyla tahlil edildiğinde, emperyalistlerin birbirlerine yaptıkları sermaye ihracının esas olarak yarım yönlü ve sömürge yarı-sömürge ülkeleri yaptıkları sermaye ihracının esas olarak borçlandırıcı yönlü olduğu ve bu ülkelere görece az miktarda sermaye ihraç edilse de ekonomilerinin daha fazla sarsıldığı ve çöktüğü görülecektir. Japonya'nın ABD otomotiv sektörünü batırması, sadece ABD'nin ekonomik krizi olarak kalmayacaktır. Otomotiv sektörünün çökmesi, ABD egemen sınıflarının silah stoklarını daha hızlı tüketme zorunluluğunu getirecek, bundan öte yeni pazarlara yönelimini de kamçılacaktır. Bu durumda ekonomik krizin sadece ABD ekonomisinin değil, ama emperyalist sistemin krizi olduğu şimdiden açıktır.

Son söz olarak, Marks'ın Hegel idealizmini ters çevirerek ayakları üzerine oturmasından esinlenerek şöyle diyoruz: Emperyalist sistemin krizini ABD'de görebilirsiniz ve ABD özgülmüdeymiş gibi görünen bu kriz emperyalist sistemin krizini daha da yoğunlaştıracaktır. Clinton veya herhangi bir emperyalist sistem temsilcisi bu gerçeği hiçbir entrikayla değiştiremez.

TARİHSEL ÖNEME SAHİP PARTİMİZİN BİRLİĞİ VE ULUSLARARASI PLANDAKİ YERİ

Açıklama: Elimize geçen "TKP/ML güçlerinin birliği" yazısını olduğu gibi yayınlıyoruz.

PARTİZAN

Bilindiği gibi, proletaryanın tek tek iktidarlarını yitirmesiyle beraber bütün emperyalist karar-gahlarca bir saldırı başlatıldı. İki blokta kümelenen emperyalist güçler, bir yandan RSE'nin çöküşüyle birlikte ortaya çıkan boşluğu doldurma dalaşına girerken, diğer yandan da "komünizm çöktü", "yaşasın serbet pazar ekonomisi" çığırkanlıklarıyla karşı-devrimci propaganda savaşına yöneldiler. Kömünist değer ve kazanımları bir çarpıda yok etmek için ellerinden geleni yaptılar ve yapıyorlar.

Ülkemizde de benzeri süreç yaşandı ve halen yaşanmaktadır. 12 Eylül askeri faşist darbesinin ertesinde Türk egemen güçleri esir aldıkları bir kaç çömezle birlikte Türkiye devrimci hareketine karşı "çökerttik" propagandası başlattı. Devrimci dalganın yüksek dönemlerinde proletarya safalarında yer almış birçok küçük burjuva unsur, egemen güçlerin safalarına iltica ettiler. Azgın saldırılara göğüs geremiyen bir çok "barikat savaş"cısı Avrupa metropollerinde "Eşekliğin" maharetini "keşfetti". Bir zamanların "yığınların örgütü" konumundakiler, "geçmiş araştırıp dersler çıkaracaklarına soysuzlaşmanın gönüllü neferleri oldular. Köşe yazarlığının bedeli olarak "Marksizm çağımızın sorunlarına cevap vermi-

yor"larla, devrimci değer yargılarına küfür etmekten çekinmeyenler hiç te az değildir. "Kimlik bunalımını aşma" adına yola çıkanlar sonunda kimliksizleşerek, şöven güçlerin karşı devrimci cephesinde birer gönüllü piyade oldular. Ya da "mücadele biçimlerinin özgül durumda aldığı biçim"e ilişkin "araştırmalar" sonucu bir çok hızlı "Mao'cu", PDA safalarında "mücadeleye" katıldılar.

Bu olumsuzluklar, sınıf mücadelesinin doğal sonucu olarak partimize de yansıdı. "İkinci konferansçı" denilen kesim partiyi tasfiye ederek partimizi, sınıf mücadelesinde kendisine yüklenen misyonu yerine getiremez bir konuma soktular. "Tali ve esasın diyalektik bağı" ile halk savaşını yadsıyarak, "Barışçıl mücadele esas" adıyla, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın formüle ettiği partimizin beş temel belgesini reddettiler. Uzun bir süre "Konferans hazırlığı" ile partimizi bir tartışma kulübüne çevirdiler. Dahası, uluslararası planda MZD bilimi şahsında ML'ne yönelen saldırılara göğüs germekten aciz kaldılar. Ve bilinen sona, yani partimizi bölünmenin eşğine getirdiler.

Partimizde yaşanan ML' güçlerin ayrılığı doğal olarak özgülde Türkiye sınıf mücadelesini, genelde ise Dünya kömünist hareketini derinden etkiledi. Yığınlar, partimizin uzun mücadele geleneğine aşına olduklarından dolayı, bu ayrılığı bir türlü kabullenemediler. İkinci MK'cıların açtığı bu tahribatın nedenlerini ortaya koyup

onları eğitmek doğaldır, ancak bu belirli bir süreci aldı. Ülkemiz özgülünde biricik mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin zorunluluğu, ML parti güçlerinin bir araya gelmesini dayattı. Zaten bu ayrılık birliğe her zaman açıktı.

Kırsal alanlarda köylü gerilla savaşını yaygınlaştırıp yetkileştirmeyi hedefliyen parti güçleri, birliğin tarihsel önemini ve zorunluluğunu bildiklerinden, güven ortamının tekrar tesisi için gerekli ön adımları attılar. ve sonunda "Konferansçı kanat" ve "DABK" diye isimlenen bu güçlerin birliği sağlanmış oldu.

Birliğimiz, uluslararası planda tamda ML-MZD bilimine yönelik saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde gerçekleştiği için enternasyonal bir olay niteliğindedir. Başta, Peru Kömünist Partisi olmak üzere, onun önderi ve başkanı Gonzalo yoldaşın şahsında, Dünyü ML güçlerine yönelik saldırıların ayukka çıktığı bir dönemde birliğimiz, dost güçlere büyük bir moral verirken, diğer yandan da, emperyalist güçlere

ve onun ülkemizdeki uşağı komp-rador patronlara ve toprak ağala-rına korku salmıştır. Birliğimiz, yenilgi döneminin ardından saf-larda başlıyan başı bozukluğun etkilendiği bir çok ilerici kişi ve aydına umut ışığı olmuştur.

Birliğimizin terihsel önemi bu anlamda büyüktür. DKH içinde eşi ve benzeri zor görülen bir sü-reçtir bu. Yığınların kalplerinde umut kaynağı olmuş bu olayı sağ-lamlaştırp pekiştirmek önemli-dir. Bu enternasyonalist olmanın da en önemli kıstaslarından biri-dir. Emperyalist zincirin ülkemiz özgülündeki halkasını koparmak bu birliğin önündeki en önemli görevlerden biridir, ve bu da, bu birliğin zemininde yükselecektir.

BİRLİĞİN İDEOLOJİK ŞEKİLLENMESİ VE İKİ ML GÜCÜN BİR PARTİ İÇİNDE ERİMESİ ÜZERİNE

Komünistlerin birliğinin temel taşlarını ideolojik birlik oluşturur. İdeolojik birliğin olmadığı yerde komünistlerin birliği olamaz.

"TKP/ML-DABK" ve "TKP/ML-KONFERANS" diye bilinen güçle-rin TKP/ML çatısı altında birleşti-ren temel öge, hiç şüphesiz ki; ML-MZD'dir. Daha özgülde ise, İbrahim KAYPAKKAYA'nın ML düşünceleri, daha doğrusu başka bir söylemle sorunu dile getirmek istersek: TKP/ML'nin programatik düşüncelerini oluşturan İ.KAYPAKKAYA'nın 5 temel bel-gede topladığı teorik görüşleridir.

Marksizmin ortaya çıktığı gün-den bugüne çok değişimler yaşandı. Ancak yaşanan bu değişimle-rin ideolojik ayrışmaları; proletaryanın felsefi düşüncesi olan marksit felsefe ile burjuva felsefesi olan idealizm arasında süre geldi. Kısacası ideolojik mü-cadeledeki ayrışmalar değişmedi, varolan bu iki ideoloji arasında gidip gelenlerin, yalpalayanların sık sık değişimlerine tarih tanıklık etti. Marksizm adı altında mark-sizme karşı savaşanlara sıkça rast-landı ve sınıflı toplumlar varoldu-ğu sürece de sıkça rastlanacaktır. Çünkü, toplumda iki temel sınıf olan burjuvaziyle proletarya ara-

sında kalarlar, her iki temel sınıfın ideolojilerini şu veya bu oran-da ayakta kaldıkları sürece taşıya-caklar. Genelde ara sınıfların proletaryaya yakın olmaları, pro-leter ideolojiden etkilenmeleri, burjuva sınıfının acmasız baskı ve sömürsüyle karşı karşıya ol-malarındandır. Öte yandan da proletarya ile tam bir birlik sağla-mamaları, proletaryanın sınıfsız toplum özleminden ve mülksüz-leştirme siyasetinden kaynaklan-maktadır. Proleteryanın ideolojisi-nin insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlayacak yegane ideoloji oldu-ğunu görememeleri, küçük mülk-lerine sıkı sıkıya sarılmakta yatı-yor.

Bir ellerinde proleteryanın kıvılcık bayrağı, diğer ellerinde ise burjuvazinin beyaz bayrağını taşı-yanların proletarya ile ideolojik birlik sağlamaları sözkonusu ol-mayacağı gibi böyle bir birliğin adı komünistlerin birliği olamaz. Olsa olsa oportünizmin birliği olabilir, komünistlerin birliği asla...

Komünistlerin birliği ne anla-

ma gelir: Komünistlerin birliği proletaryanın birliği demektir. Proletaryanın ideolojik, siyasal ve örgütsel birliği anlamını taşır. Nitekim "TKP/ML-DABK ve TKP/ML KONFERANS" kanatlarının TKP/ML olarak birleşmeleri proletaryanın en üst birliğinin sağlanması anlamını taşıyor. Çeşitli milliyetlerden Kürt, Türk ve diğer azınlık uluslardan Türkiye proletaryasının ideolojik, siyasal ve örgütsel birliği TKP/ML çatısı altında sağlanmıştır. Böyle bir birlik olmadan proletaryanın sağlıklı ve doğru bir mücadele sürdürmesi, mücadelesini devrimle sonuçlandırması ve nihayetinde komünizme kadar varması olası değildir. Böyle bir olguyu reddetmek, proletaryanın örgütlü mücadelesini reddetmek veya örgütlü burjuvazinin azgın despotizmi ve sömürüsü karşısında proletarya ve emekçilerin sürekli boyunduruk altında yaşamasını kabul etmek., proleter devrimleri reddetmek anlamına gelir. Aynı ülkede iki proleter temsilcinin birleşmesi, proletaryanın mücadelesini daha da hızlandıracağı gibi, komünistlerin burjuvaziye karşı mücadelesini güçlendirecek, kendi gücünü arttıracak ve burjuvazi karşısında proletaryanın ve halkların güçlü siyasal iktidar alternatifi olmasını beraberinde getirecektir. Aynı amaç doğrultusunda yürüyen güçlerin birleşerek mücadele etmesiyle, bölünerek mücadele etmesi arasındaki ayırım küçümsememez. Bu bir ilke sorunu, daha doğrusu proletaryanın mücadelesine sahip çıkma ve ona önderlik etme ilkesini benimseyip benimsememe sorunudur. Daha ilerisi, proletaryanın nihayi hedefi olan ve insanlığın gerçek kurtuluşunu hedefleyen komünizm ülküsü doğrultusunda dünyayı değiştirmek ve dönüştürme ilkesini yaşama geçirme mücadelesini benimsemek ve uygulamaktır.

Proletaryanın Birliği Küçük Grup Hesaplarına Kurban Edile-

mez;

Komünistlerin ayrılığı, küçük grup hesaplarını birliğin önüne geçirmekle olabileceği gibi, ufak ayrıntıların ilkelerin üstüne çıkarılmasıyla da olabilir. Çeşitli ülkelerin komünistlerinin tarihini incelediğimizde bunlara rastlayabiliriz. Diğer yandan kariyerist hesaplaşmaların yanı sıra bazı siyasal farklılıkların da ayrılıklara neden olduğunu görebiliyoruz. Ancak, ayrılığın birlikten daha kolay olduğu da bir gerçek. Birliği sağlamak, onu bütünüyle özümsemek ve birleşen kanatları bir çatı altında eritmek ise uzun bir süreci almaktadır. Komünistler, komünist ilkeler temelinde daralmayı değil, olabildiğince genişlemeyi benimsemek zorundadır. Bu anlayışta hareket edilmediği sürece, proletaryanın temsilcisi olunamaz ve proletaryanın iktidarı gerçekleşemez. Komünist ilkeler temelinde büyüyen bir parti, bu parti etrafında geniş yığınların kucaklanması ve bu gücün mücadeleye önderlik etmesiyle ancak iktidar alternatifi olunabilir.

TKP/ML'yi oluşturan "KONFERANS" ve "DABK" komünist güçleri, bu özlem ve ilkeler temelinde güçlerini birleştirdiler ve zor olanı ülkemizde başararak, UKH içinde olsun, ülkemizde olsun tarihi bir adım attılar. Her iki örgütte, küçük grup hesaplarını partimizin ML/MZD ilkelerinin üzerine çıkarma yerine bu ilkeyi öne çıkararak proletaryanın birliğinin temelini, büyük bir özveriyle attılar.

Partimizin 1987 ayrılığı ve birleşmesi bir VIP (Vietnam İşçi Partisi) ya da AEP (Arnavutluk Emek Partisi)'nin oluşumlarına benzeriyor. Bu her iki parti de dağılık duran komünist grupların birleşmesi sonucu oldu. Bugün TKP/ML çatısı altında birleşen "DABK" ve "KONFERANS" kanatları ise, birlik iken bölündüler ve tekrar birleştiler. Bu ayrılığın elbette ne-

denleri var. Bu nedenleri irdelemek TKP-ML'nin önünde duran görevlerinden biridir. TKP/ML önümüzdeki süreçte yapacağı kongrede bu sorunu ele alıp irdelenecektir. Çünkü komünistler hatalarının ortaya çıkarmaktan ve bunu kamuoyuna açıklamaktan çekinmezler. Eleştiri özeleştiri TKP/ML için vazgeçilmez bir proleter ilkedir. Değişim-dönüşüm ve ilerleme bu ilkenin içinde yatmaktadır.

"DABK" ve "KONFERANS" örgütleri birleştiklerinde ayrılık nedenlerini öne çıkarma yerine, şu anda aralarında var olan siyasal ve ideolojik ayrılıklarını irdeleme ve bunları öne çıkarmanın daha doğru olduğu kanısına vararak, doğru bir yöntemle sorunu ele aldılar. Çünkü birliği sağlayacak olan geçmişte "şu oldu bu oldu" değil, bugün sahip olunan çizgi ve bu çizginin ML/MZD ve İ. KAYPAKKAYA'nın görüşleriyle yakınlığı ve uzaklığı idi. Her iki örgüt de ML/MZD ve onun Türkiye'ye uyarlanması olan KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini benimsemeyi ve bu uğurda mücadele etmeyi ideolojik birliğin esası olarak ele almış ve iki örgütü birleştiren temel öğe olarak benimsemiştir. Çünkü her iki örgüt de ayrı kaldıkları süreç boyunca KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini pratiğe uygulama mücadelesi veriyordu. Bu mücadele verilmeseydi iki örgüt arasında bugün gerçekleşen birlik sözkonusu olmazdı. Ayrılık içinde geçen beş yıllık süreç her iki örgütün birbirine belli eleştirileri olmasına karşın, esas olan güven ve ideolojik birliğin varlığını göstermiştir. Birlik bazı zorlukların dayatmasından öte, bilinçli ve iradi olmuştur. Bu bilinç her iki tarafta da sahip olunan ideolojinin aynı oluşunda yatmaktadır.

Bazı yoldaşlarımızda yanlış bir eğilim vardır. "Durup dururken neden birlik" ya da "geçmiş tartışılmadan nasıl birlik sağlanır"

vb. gibi...

İki örgütün ayrılık süreci beş yılı bulmaktadır. Bu süreç içinde her iki taraf da birbirine karşı ideolojik ve siyasi mücadele yürüttü, ayrı ve birlik yanlarını ortaya koydu. İki taraf da birbirini siyasi ve ideolojik olarak eleştirmekten çekinmedi, ayrım yanlarını gizlemediler. Bu olumlu oldu. Ancak bu elştiriler içinde yer yer sekterizme de kaçıldı. Bu da olumsuz oldu. Buna karşın olumlu olan yan öne çıkarılarak iki örgütün birleşmesinin yolu açıldı. Birlik durup dururken olmadı. Tam tersi herkesin gözü önünde açık ve seçik bir şekilde gerçekleşti. Her iki taraf da birlik için mücadele yürüttüler. Birliğin sağlanması için belli ilkeler açıkladılar. Süreç içinde ortaya sürülen ilkeler temelinde birlik sağlandı. Ayrılığın nedenlerini tartışmadan kaçınma yerine, bu sorunu birliğin önüne çıkarmama, grupçu anlayış ve tavırların yıkılması için partinin birliğinin pekişmesi ilkesine öncelik verildi. Partinin birliğini pekiştirmeden ayrılığın nedenleri üzerine tartışmak yeni gruplaşmalara davetiye çıkarmaktır. Diğer taraftan bu sorunun kongreye bırakılması, bu olayın gözardı edilmesini değil, tam tersine daha fazla önem verildiğini ortaya koyar. Çünkü bu sorun partimizin sorunudur. Bu sorunun kongreye bırakılması her iki örgütün geçmişi, eğrisiyle doğrusuyla partimizin geçmişi olarak sahip çıkılmasından kaynaklanmaktadır. Doğru olanda budur. Partimiz kendi geçmişinin muhasebesini yapıp halka açıklayacaktır.

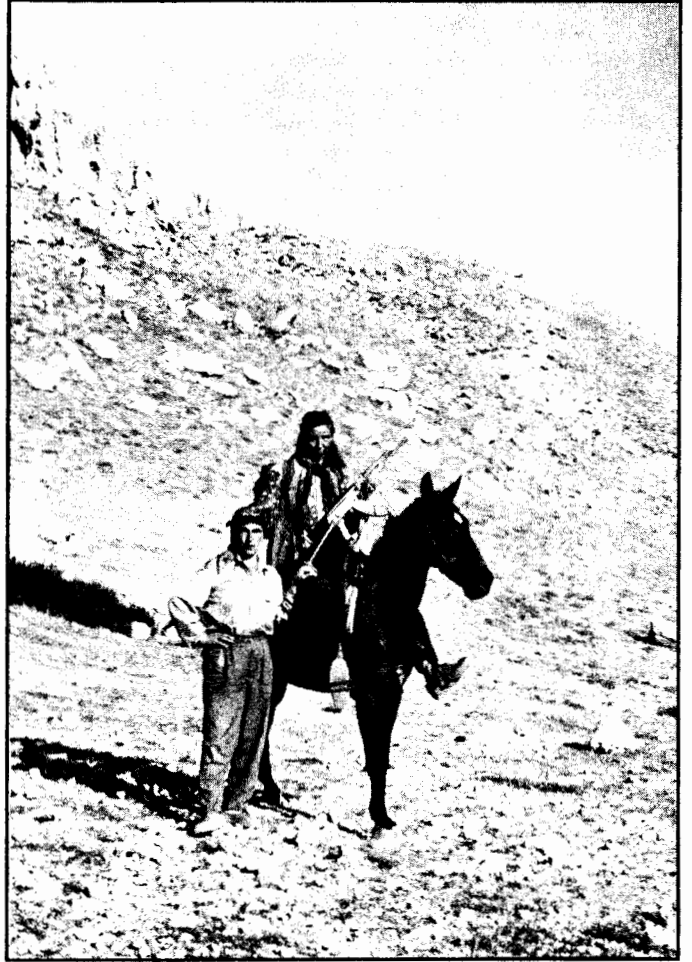
PARTİMİZİN BİRLİĞİ ML/MZD İLKELERİ İŞİĞİNDA GERÇEKLEŞTİ.

TKP/ML'nin birleşmesi üzerinde ilkeli mi, ilkesiz mi "birlik" tartışması yapmak, gerçeklere gözleri kapamaktan ve bugün sa-

vunulan düşünceleri ve uygulanan pratiği gözardı etmekten kaynaklanır.

Yukarıda da açıkladığımı z gibi, "DABK" ve "KONFERANS" kanatlarının TKP/ML çatısı altında birleşmesi, ML ilkeler temelinde komünist bir birlik olmuştur. Elbette komünistlerin birliği de karşılıklı belli tavizleri içerir. Bu tavizler ilkelere üzerinde değil, bazı ayrıntılar üzerinde, yani ilkelere

tekabül etmeyen bazı siyasal taktikler ve görüşlere tekabül eder. İ. KAYPAKKAYA'nın ortaya koyduğu ilkelere her iki taraf da taviz vermemiş, tam tersine bu ilkeleri birliğin temeli olarak benimsemişler ve kabul etmişlerdir. Eğer "ilkesiz" diyenler, partinin temel ilkeleri dışında bazı siyasal görüşlerde de birlik istiyorlarsa, bu, komünist partisi içinde saf bir görüş birliği arıyorlar demektir. Bu da hiç bir zaman mümkün olmaz. Çünkü, KP, sınıf mücadelesinin dışında olmadığı gibi sınıflar üstü de değildir. KP içinde iki çizgi mücadelesinin varlığı ve kabul görmesi, her konuda mutlak görüş birliğinin olmadığını ortaya koyar. Enver Hocacı revizyonistler mutlak görüş birliğini savunmalarına karşın pratik

bunun tersini göstermektedir. Çünkü komünistleri bir araya getiren ve onları komünist kılan belli ilkeler vardır. Buna karşın siyasal ve sosyal yaşamdan soyutlanmayan komünistler her konuda aynı düşünceyi paylaşamayabilirler. Bir alanda çalışan bir parti organının üyeleri bile alandaki sorunları farklı yorumlayabiliyorlar. Bundan doğal bir şey olamaz. Mao Zedung; "bin çiçek açsın bin fikir tartışsın" derken yaşamın bu gerçeğini dile getirmekteydi.

Çekişmenin ve çelişkinin olmadığı yerde birlik olamaz. Bunun olmadığı yerdeki birlik kof ve her an dağılmaya mahkumdur. Çünkü çekişme ve çelişkinin olmadığı yerde gelişme olamaz. Her birlik çelişmelidir. Örneğin

DEH içindeki birlikte çekişmeli ve çelişkili bir birliktir. Başka türlü de birlik sağlanamazdı ve sağlanan birlik uzun erimli olamazdı. Önemli olan çelişki ve çekişmenin niteliğidir. Proleter ilkeler temeli üzerinde yükselen çelişki ve çelişmeler, proletaryayı geliştirir ve güçlendirir. Proletarya partisini çelişkisiz ve çekişmesiz bir yapı olarak düşünmek onu ölüme mahkum etmektir. İşte, yoldaşlarımız sorunlara ve partinin birliğine bu temelde yaklaşmalıdırlar. Bu felsefeye sahip olamayanlar hiç kimseyle birlik sağlayamaz. Proletarya ile halk arasındaki birliği de sağlayamazlar...

"DABK" ve "KONFERANS" kanatlarının İ. KAYPAKKA-YA'nın ortaya koyduğu azami ve asgari programa yaklaşımlarında tam bir birlik vardı. Durum böyle olmasına karşın, iki taraf da birinin birine iltihakı değil, yukarıdan aşağı merkezi olarak TKP/ML çatısı altında birleşmeyi daha doğru bir yöntem olarak benimsemişler ve bundan sonraki görev; partinin programatik görüşlerini pratiğe uygularken, partinin birliğinin pekiştirilmesini de önemli bir görev olarak görmüşler ve iki tarafın tek bir parti altında eritilmesinin zorunluluğunu kavrayarak bu zorunluluğun gerçekleşmeden partinin bir adım ilerleyemeyeceğinin bilince çıkarılmasını da ortaya koymuşlardır.

MERKEZİ GÖREV DOĞRULTUSUNDA GRUP RUHUNU KIRIP PARTİ BİRLİĞİNİ ÇELİKLEŞTİRELİM!

Gelinen aşamada partimizde grup ruhunu kırıp tek bir parti ruhunu öne çıkararak, Partimizin birliğini çelikleştirmek acil bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Beş yıl örgütsel olarak ayrı yaşamış iki örgütün birleşmesiyle elbette varolan sancılar bir anda ortadan kalkmayacaktır. Bu belli bir süreç sorunu ve partimizin

mücadeleye daha sıkı sarılmasıyla da yakından ilintilidir. Ancak, parti ruhu yerine grup ruhu korundukça sorunları çözemeyeceğimizi, partimizin merkezi görevi doğrultusunda bir adım ilerleyemeyeceğinin bilincinde de olunması gerekiyor. Grupçuluk bir parti için yıkım merkezi, partinin önünde bir hengame olarak durur. Bu nedenle öncelikle grup ruhunu kırmak zorundayız. Bu konuda da başta MK ve parti kadroları olmak üzere tüm parti üyelerimize büyük sorumlulukler düşmektedir.

Her şeyden önce, bütün parti kadroları ve ileri sempatizanlar bu birliğin tarihsel önemini bilinçlerine kazınmalıdırlar. Yukarıda da değindimiz gibi, uluslararası komünist hareketin proletaryaya yüklediği görevler düne göre çok daha karmaşık ve çeşitlidir. Bugün ülkemizdeki en ivedi, görev; ML güçlerin birliğini pekiştirmek ve bu birliğin zemininde yükselerek daha ileri mevzilerde savaşı sürdürmektir. Elbette, bu tarihsel birlik beraberinde bir çok sorunu ve sancıyı saflara taşımıştır. Ve biliyoruz ki, bu sorunlar öyle hemen çözülecek boyutlarda da değildiler. Ancak, ML güçler, her meselede olduğu gibi bu meselede de, ML normları esas alarak çözüm yöntemleri geliştireceklerdir. Şimdi yapılması gereken de budur. İknacı bir yaklaşım biçimiyle tartışmalar yürütülmeli, partinin ve devrimin çıkarları esas alınarak çıkış yolu aranmalıdır. Bilinmelidir ki, bu birlikle partimiz çok daha dinamik, çok daha atılgan bir ruh kazanmıştır. Halkımızın üzerinde de bu birlik önemli derecede etki yaratmıştır. İleri bütün kesimler bu birliğin sağlanmasından memnundur. Şimdi önemli olan bu birliği çelikleştirip güçlü kılmaktır.

Diğer yandan, birliği zedeliyecek en önemli sorun ise, kişilerin konumlarını sürdürebilmek için grup kimliğine bürünmeleridir.

Kim olursa olsun, hangi kesimden olursa olsun bu tür insanlar görülerek teşhir edilmelidirler. Dedikoduculuk, adam sendecilik, "tutarlı Marksist-Leninist olma adına birlik karşıtlığı iyi tespit edilmelidir. Hiç kimse, yüzlerce şehidin kanları üzerinde yükselen partimizin birliğini çıkarları uğruna feda edemez. GBMK'miz bu konuda kararlıdır. Böylesine bir durumda tıkanacağı tavırda bu yönelimini yansıtacaktır ve bu konuda taviz vermeyecek ve liberal davranmayacaktır. Bu anlamda da diyoruz ki, parti birliğimizi yıkacak en küçük bir girişim bizi karşısında bulur. Devrimin çıkarları uğruna ml'lerin birliği küçük gurup çıkarlarıyla zedelenmemelidir. Bütün partili ve sempatizan taraftarlarımız, birliğimizin zemininin sağlamlaştırılmak için görevlerine dört elle sarılmalıdırlar. Partimize ve ona önderlik eden ML-MZD hattımıza sahip çıkmanın en doğru yolu, tarihsel öneme haiz birliğimizi çelikleştirmektir. ML-MZD biliminin ülkemiz özgülündeki İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın tespitlerini hayatla bütünleştireceksek, birliğimizi göz beğimiz gibi korumalıyız. Devrimin başarısı ancak bu yolla mümkündür.

★ YAŞASIN PARTİMİZ
TKP/ML. ORDUMUZ
TİKKO ve GENÇLİK
ÖRGÜTÜMİZ TMLGB!

★ YAŞASIN PARTİMİZİN
BİRLİĞİ!

★ YAŞASIN ML-MZD'NİN
KIZIL IŞIKLI YOLU!

★ YAŞASIN HALK SAVAŞI!

EKİM'92. TKP/ML-
GBMK-SB

RLER... HABERLER... HABERLER... HABERLER

Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) Yayınladığı TMLGB-MK İmzalı 23.11.1992 Tarihli Bildiriyle 1. Kongresini Yaptığını Duyurdu.

"TÜM DÜNYA KOMÜNİSTLERİNE, EZİLEN HALKLARA ve PARTIZAN GENÇLİĞİMİZE MUŞTUMUZ OLSUN!"

TMLGB'NİN 1. KONGRESİ MLMZD'NİN ZAFERİYLE SONUÇLANMIŞTIR"

başlığını taşıyan açıklamada; "Uluslararası gericiliğin binbir demagoji ve pervasız politikalar eşliğinde, bütün ülkelerdeki işçi sınıfı ve ezilen halkların örgütlü güçlerini hayasız ve azgın saldırılarla "yok etme"; böylelikle sömürü, zulüm ve sefalet üzerine kurulu kanlı saltanatlarını bir nebze olsun uzatma hayallerinin, "Yeni Dünya Düzeni" etiketiyle uygulamaya sokulduğu bir süreçte; Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda mücadele yürüten, çeşitli milliyetlerden komünist gençliğin öz örgütü TMLGB'mizin 1. Kongresinin sonuçlanması, ülkemiz gericiliğinin yanında uluslararası planda da sefalet tacirlerine indirilmiş ağır bir şamardır." değerlendirmesi yapılarak şu kararları aldıkları belirtiliyor:

1. Kongremiz; Uluslararası emperyalizm ve yerli gericiliğin, başta ülkemiz komünistleri, devrimcileri ve yurtseverlerine karşı yürüttüğü ve de bugün boyutları Kürt halkının toplu imhasına kadar varan kirli savaşı olmak üzere; uluslararası ölçekte ezilen halklara karşı yönecek her türlü gerici saldırılara karşı halk gençliğini bir direniş mevzisi olarak konumlandırma ve aktif olarak mücadeleye sevk etme kararı almıştır.

Uluslararası gericiliğin, sosyalist ülkelerdeki yeni tip burjuvazinin sosyalist iktidarları ele geçirerek, sistemi bürokrat burjuva diktatörlüklerine dönüştürmesiyle; "Sosyalizm" maskesi altında bürokratik tekelci devlet kapitalizminin günahları sosyalizme mal etmeye çalışarak, muazzam çapta demagoji ve saldırılarla "sosyalizm öldü" (!) yaygaralarının koparıldığı bir süreçte, 1. KONGREMİZ; "ÖLENİN" sosyalizm değil sosyalizm maskesi altında kendini gizleyen tekelci devlet kapitalizmi olduğuna işaret etmiş, proletarya diktatörlüğü altında da sınıf mücadelesinin tüm cepelerde sürdürülme zorunluluğunun en özlü ifadesi ve çıkış yolu olarak MLMZD'nin kararlı ve ısrarlı savunucusu olmayı ilke edinmiştir.

1. Kongremiz; Uluslararası planda sosyalist iktidarların burjuvazi tarafından ele geçirilmesiyle oluşan muazzam kaos ve bulanıklığı fırsat bilerek güç toplamaya çalışan Troçkist, modern revizyonist, revizyonist, reformist, tasfiyeciler ve hertürlü oportünist akımlarla sağlam ve sarsılmaz bir mücadeleyi, MLMZD siperiyle ilke edinmiştir.

1. Kongremiz; Proletaryanın büyük önderleri MARKS- ENGELS, LENİN, STALİN ve MAO ZEDUNG yoldaşın şahsında, Büyük Ekim Devriminin, Çin Demokratik Halk Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin izinde olmayı prensip edinmiştir.

1. Kongremiz; Uluslararası ölçekte KP'lerin önderliği altında mücadele yürüten bütün komünist gençlik teşkilatlarıyla, bu amaç birliği içinde en sıkı ve ilkel tarzda ortak hareket edilmesinin gereğine işaret ederek; UKH (Uluslararası Komünist Hareket) nezdinde tüm ülkelerdeki komünist güçlerin, emperyalizm ve yerli gericiliklere karşı amansız ve yılmaz bir mücadele yürütmesinin önemine değinerek bu birliğin en kısa zamanda daha sağlam ve sağlıklı olarak tesisini vazgeçilmez görmüştür.

1. Kongremiz; Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için Halk Savaşını evrensel görerek, bugün bu fenerin en parlak yandığı, başkan GONZALO önderliğindeki PKP'nin yürüttüğü Halk Savaşının dünya devrimine muazzam çapta sunduğu katkılarının yanında, bu evrensel gerçeği bir kez daha pratikte kanıtlanması vesilesiyle selamlamayı bir görev bilmıştır.

1. Kongremiz; Türkiye ve Türkiye Kürdistanı proletaryasının örgütlü, öncü kurmayı TKP/ML'yi, faaliyetimizin her düzeyinde şaşmaz bir fener ve ışıltısı tartışılmaz bir önder kabul ederek, Partimiz TKP/ML'nin MLMZD çizgisine düşman olan tüm anti-ML odakların istahını kursaklarında bırakmıştır.

1. Kongremiz; yakın tarihte partimizin tahsiz bir ayrılıkla, 5 yıllık bir süre boyunca ayrı faaliyet yürüten güçlerini ilkel tarzda tekrar ortak bir çatı altında toplamasının tarihsel önemine işaret ederek; aynı ruh ve anlayış birliği içinde genç komünistleri de TMLGB çatısı altında birleştirme becerisini göstererek, Parti birliğimizin MLMZD karakterini selamlamayı bir görev bilmıştır.

1. Kongremiz; Ülkemizdeki emperyalist tahakküme, komprador kapitalizme, feodalizme ve ezilen bağımlı Kürt ulusal sorununun gerçeğine karşı tek çıkar yol olarak, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm hedefine işaret ederek; reformizmde, milliyetçiliğe, şovenizm ve ufku devrimci-demokrasıyla sınırlı k. burjuva oportünist akımlara ideolojik planda esaslı bir darbe vurmuştur.

1. Kongremiz; Ülkemizde çeşitli milliyetlerden halkımızın ve yiğit gençliğimizin sıkıntılı ve acılı yaşamına son verip, DHD (Demokratik Halk Devrimi) yolunu açacak yegane yol olan TKP/ML önderliğindeki Halk Savaşının görkemli çizgisi etrafında kümelenecek, bugünkü aşamada MERKEZİ GÖREV KSI'ler İÇİN GERİLLA SAVAŞI'na doğrudan ve dolaylı hizmeti esas çizgi olarak benimsemekle sağ-pasifist suratların kararmasını sağlamıştır.

1. Kongremiz; "KSI'ler için GERİLLA SAVAŞI MERKEZİ GÖREVİNE HİZMET İÇİN; SİYASİLEŞME-ASKERİLEŞME-KİTLESELLEŞME EKSENİNDE İLERİ" güzergahını çizerek, siyasal önderlik kapasite ve yeteneğinin bugün ülkemizde adı parti olan sözde "öncü kurmaylardan" çok daha ileri ve nitelikli olduğunu ispatlamıştır.

1. Kongremiz; dost ve düşmanlarını ayırarak, halk gençliği içinde örgütlenen tüm dost güçlerle en sıkı, samimi ve

ilkeli tarzda ortak eylem birlikleri yapmayı, düşman akımlarla amansız bir mücadeleyi öngörmüştür.

1. Kongremiz; TMLGB'mizin bugünlere gelmesindeki katkı ve çabaları yanında komünizme, partiye, halka ve devrime bağlılıklarını canlarını seve seve vererek ispatlayan ve gençlik önderi olmakla kalmayıp, partimizin önder kadroları haline gelen ilk GK (Gençlik Komitesi) üyeleri İSMAIL ORAL, TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU (Parti MK üyesi) ve HASAN ALTINTAŞ yoldaşların yanında hepsi birbirinden değerli 15'e yakın üyesini daha kuruluş sürecinde şehit vererek, DHD- Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde TMLGB'mizin hiçbir fedakarlık-tan kaçınmayacağına pratik bir kanıtı ve çizgisi olarak kabul etmiştir.

1. Kongremiz; başta ülkemiz gençliği ve komünistleri olmak üzere, tüm dünya komünistlerini Partimiz TKP/ML ve ülkemiz komünist gençliğinin kızıl meşalesi TMLGB ışıklı çizgisinin şahsında, ihtilalci bir çizgiyle selamlamaktadır.

KASIM AYINDA ANKARA'NIN GÜNDEMİNE KAYIP AİLELERİ OTURDU

Kayıp Aileleri Ankara'da Kaldıkları 10 Gün Boyunca Bir Dizi Eylem Yaptılar Ve Devlet Erkanıyla Görüştiler.

Gözetim altında kaybolanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Kürdistan'da katledilen ya da kaybedilenler o kadar çok ki, gündeme getirilmeleri ve takip edilmeleri gittikçe zorlaşıyor. Ama İstanbul'da kaybedilenlerin aileleri, çocuklarının, eşlerinin, kardeşlerinin akibetini öğrenmek için birçok zorluğu göze alarak uğaşıyorlar. Son bir yıl içinde sadece İstanbul'da kaybedilenlerin sayısı 7. Hasan GÜLÜNAY'ın ardından Ayhan EFEÖĞLU ve Tuğrul ÖZBEK'de kaybedildi. Semih GENÇ ve Mustafa ATALAY'da kaybedilmeye çalışılıyor.

Kayıp aileleri, 2 KASIM'da HEP Eminönü ilçesi binasında açlık grevine başladılar. Ardından 4 KASIM'da Ankara'ya geldiler. Ankara Özgür-Der'de Hüseyin TORAMAN'ın annesi ve eşi, Hasan GÜLÜNAY'ın eşi, Tuğrul ÖZBEK'in annesi, kardeşi ve eniştesi, İstanbul Özgür-Der'li analarla birlikte bir basın toplantısı yaparak, Ankara'ya geliş nedenlerini anlattılar. Aileler yanlarına Salman KAYA'yı alarak TBMM Başkanvekili Fehmi İŞIKLAR ve TBMM Başkanı Hüsamettin CİNDORUK'la görüştiler. İŞIKLAR, Türkiye'de demokrasi almodığından sızlandı. CİNDORUK'da bol bol not aldı ve ailelere mecliste kayıplarla ilgili bir araştırma komisyonu kurulacağını açıkladı. Aileler o günden itibaren, İHD Ankara şubede açlık grevinin devam ettirdiler.

Aileler 6 KASIM'da DYP Anka-

ra il binasını işgal ettiler, amaçları DEMİREL ile görüşmekti. Ama Devlet Başkanı Orhan KILERCİ-OĞLU ile görüştürdüler. KILERCİ-OĞLU aileleri yumuşatmaya çabaladı, 3 saat içinde kayıplarla ilgili bir haber gönderceğini söyledi. Haber yerine, İHD Ankara şubesine, Terörle Mücadele Şubesi Müdürü Nihat ÇAKAR'ın telefonunu geldi. Çakar ailelere pazartesi bir rapor sunacağını İHD yetkililerine iletince aileler, "Halk düşmanı, işkenceci polislerle muhatap olmaya çağız" dediler.

Aileler, 7 KASIM'da DEMİREL'in Güniz sokaktaki evinin önünü işgal ettiler ve "Kayıplar bulunsun, DEMİREL hesap versin" gibi sloganlarla sokağı harektelendirdiler. Polis burada aileleri taktalamaya çalıştı. Bu eylem sayesinde Demirel, aileler le görüşmeyi kabul etti. DEMİREL ailelerin karşısında biraz ter döktü

ama, resmi söylemi de bozmadı, "Bakacağız, Yapacağız" dedi. "Ne yapayım, çocuklarınız cebimden mi çıkarıp vereyim" diyerek konu-

Kayıp ailelerinin kararlı tutumu karşısında önemli ölçüde kamuoyu oluşturuldu.

yu ne kadar umursamadığını belirtti. Aileler DEMİREL'den televizyonda kayıplarla ilgili açıklama yapmasını istediler.

9 KASIM pazartesi günü Terörle Mücadele Şubesinden iki polis kendilerini "Emniyet İnsan Hakları Masası Görevlileri" olarak tanıtıp, ailelere kayıplarla ilgili daha geniş açıklama yapmak için kendileriyle emniyete gelmelerini istediler. Ai-

ADANA'YI GÜNEŞ DEĞİL, ZULÜM KAVURUYOR

leler, polislerin görüşme isteğini reddettiler ve "Siz çocuklarımızın katilisiniz, evlatlarımızı siz öldürdünüz" diyerek polisleri İHD binasından kovdular. Bu arada Maraş katliamının bir numaralı sanığı Ökkeş (KENER) ŞENDİLLER'in kayıplar için oluşturulan komisyona alınmasını aileler şiddetle protesto ettiler.

Aileler 12 KASIM'da, eski Başbakanlık binası önünde (Devlet erkani Fransızlarla kültür anlaşması yaparken) bir basın açıklaması yaptılar. Yanlarında getirdikleri kan dolu şişeleri "EVLATLARIMIZIN KANINA DOYMADINIZ, İŞTE SİZE KAN" diyerek yerlere döktüler. Ailelerle birlikte gelen Berlin Eyalet Senatosu bağımsız milletvekili Michael Czollek ve Batı Berlin Demokratik Sosyalist Partisi gençlik çalışma grubu da ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Aileler 13 KASIM'da, akşama doğru açlık grevine son verdiler, ve oruçlarını Ankara Özgür-Der'de bozdular. Aynı gün de Ankara'dan ayrıldılar.

DOSTLUĞU GÜÇLENDİRELİM

Kayıp ailelerinin Ankara'daki eylemlikleri, önemli ölçüde amacına ulaştı. Burjuva basınında, TV kanallarında ve devlet kulislerinde kayıplar sorunu gündeme geldi ve tartışıldı. Devrimci-Demokrat kamuoyu da İHD'deki açlık grevini ziyaretleriyle desteklediler. Dergimiz okurlarından AG'ye katılanlar olduğu gibi sürekli ziyaretleriyle maddi ve manevi desteklerini verenler de vardı. Kayıp aileleri, özellikle 78 yaşındaki Kudi GÖLELİ ananın ciddi rahatsızlıkları olmasına rağmen, açlık grevini ısrarla sürdürmesi herkesi olumlu yönde etkiledi.

Eylemlilik sürecinde Özgür-Der'lilerin dostluk, dayanışma ve birlikte hareket etme, demokratik anlayışla uyuşmayan bazı davranışları olduysa da, onları burada polemik konusu yapmıyoruz. Ancak daha sonra yapılan özeleştirisel tutumun ve samimiyetin pratikte gösterilmesini istiyoruz.

ADANA BÜRO

26 yaşlarında genç bir kadın. Üniversite öğrencisi ama okuldan hiçbir beklentisi kalmamış. Emlakçı, ithalat-ihracat vb. bürolarda çalışmış. En son işinden aylık 700.000.- TL verdikleri ve patronlarının ahlaksızlıkları yüzünden ayrılmış. "Bana karşı hiçbir ahlaksız davranışları olmadı ama yaşamları iğrençti, dayanamadım çıktım" diyor. Hala iş arıyor. Çay ve sigara eşliğinde Adana'da son günlerde meydana gelen olaylar hakkında konuşmaya başlıyoruz.

- Biliyorsun. Son zamanlarda yargısız infazlar almış başını gidiyor. Adana'da en son yaşanan cinayet ise REMZİ BASALAK'ın 'ani ölümü'. Neler düşünüyorsunuz?

- Ne demek yargılanmadan? Heriflerin yarguları zaten hazır. Ayrıca mahkemeye çıkarmaya bile gerek duymuyorlar. Bunları doğal karşılıyorum. Çünkü savaşın iki sınıf var. Egemen sınıflardan bu tüp katliamları beklememek büyük bir yanlış olacaktır. Şimdiki fiili durumda polisin kendisi hem mahkemedir hem de infazı yapandır.

- Peki üzülmüyor musun?

- Okadar üzülmüyorum. Yani bir devrim neferi daha gitti diyor. Niye mi üzülmüyorum onu mu soracaksın?

- Evet...

- Ölen devrim neferi o kadar çok ki... Hatta aç gazeteyi, her gün kaç kişi devlet tarafından öldürülüyor. Olay artık kitle katliamları düzeyinde..

- REMZİ BASALAK öldürülmeden önce teşhir masasını tekliyor. TV'de izlemişsindir. İnsanları bir masanın arkasına dizip, sergiliyorlar. Bu insan kalıp masayı tekliyor.

- Bence o, sonunun ne olacağını biliyordu. Düzene nefreti o

kadar büyük ki bunu masaya tekme atarak dile getiriyor.

- Aynı zamanda REMZİ BASALAK'ın dilinin kesildiği açıklandı. Bu vahşet hakkında neler düşünüyorsunuz?

- Poliste de bir yılgnlık yani korku var. Onun slogan atması bile korkutuyor onları. Devlet bu kadar güçlü, onca işkence ve katliam yapıyor fakat yine de böyle direnen insanlar karşısına çıkıyor. Devlet aptal değil. Bunu anlıyor ve düşünüyor. Korkuyor sununda çünkü yine aciz kalmıştır.

- Şaban Budak'ın daha cenazesine gidilirken temsilcimiz, devrimci demokrat basın çalışanları, DKÖ'lerden ve diğer duyarlı insanlardan oluşan yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı. İçeride tehdit ve dayığa maruz kaldılar. Hatta daha Çevik Kuvvet otobüsündeyken dövüldüler. Polis böyle yaparak nereye varmak istiyor?

- Amaçları destekçilerin şahsında halka gözdağı vermektir.

Birincisi, cenazeye gidenler olaya tanıklık edip birşeyler yazacaklar. En azından çevrelerini olaydan haberdar edecekler. Polis bunu engellemek istiyor.

İkincisi, polis, 'siz geliyorsunuz ama başınıza neler geleceğini alın görün', mesajıyla halka ayağınıza denk alın korkusu vermek istiyor.

Tabi olayı gizleyemediler. Onlar ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, avukatlar, devrimci demokrat basın ve DKÖ'ler olayın içyüzünü ortaya koydular. Polisin Şaban Budak'ın cenazesine gidenleri dövmesi ve gözaltına alması ise umduklarının aksine olayların daha da açık görülmesini sağladı. Neyi nasıl gizlesinler? Benzeri cinayetler o kadar yoğun ki... Ne kadar çok öldürüyorlarsa halk o kadar çok öğreniyor. Polisin neler yaptığını daha iyi anlıyoruz.

En basitinden geçenlerde TV'de bir röportaj izlemiştim. Polisin kadına bakış açısını sergiliyordu. İki dul kadın, bir akşam yemeği için lokantaya gidiyorlar

tada daha üst bir kurum, polisi de kapsayan bir kurum, devlet kurumu var. Boyalı basını kim besliyor ve o kime hizmet etsin? Olay açık-tır ve amaç tektir. Doğru haber

maz. Bu derneği bile kapttıklarına göre, insan hakları ihlallerinin boyutlarını bu kapatma olayı yeterince açıklıyor. Zaten İHD Başkanı Akın Birdal açıklama yaptı. Birdal, vali için "Bu tür bir olay sizin de başınıza gelebilir. O zaman nereye başvuracaksınız?" demiş.

- İşkenceler, yargısız infazlar, dil kesmeler, toplu katliamlar ca DKÖ'lerin kapatılması cehennem, halkın mücadelesini durdura-bilecek midir?

- Bu baskılar aynen cuntaları hatırlatıyor. Darbe olur, ne kadar DKÖ varsa kapatılır, devrimciler ve onları destekleyen halk yığın-ları zindanlara tıklır. Devrimcile-ri yargılama biçimleri sır değildir. Asmasalar bile asmaktan beter ediyorlar. Yazıldı, çizildi hepsi. Şu andaki durumun cuntadan tek farkı bütün sokaklarda panzerle-rin dolaşmaması, sokağa çıkma yasağı falan yok. Ama Adana'da bazı mahallerde panzerler hiç eksik olmuyor. İstanbul'da anım-sadığım kadarıyla su satan çocuk-lar 'terörist' diye öldürülmüştü. Yani şüphelenirlerse vurabiliyor-lar. Sanki ilan edilmemiş bir sıkı-yönetim var.

Tabi Kürdistan'ı ayrı değerlen-dirmek lazım. '80' cuntasında bile bu kadar toplu kıyım yaşanmadı.

Bence bu baskılar pek kar et-meyecek. Ne kadar engelleme ve baskı yapıyorlarsa, halkın kini ve öfkesi o kadar artıyor. Küçük çocukların gözlerindeki ifadenin bile değiştiğini görebilirsin. O yaştaki minnacık çocukların nef-ret, korku denilen duyguyu öldürmüştür. Yaşam, halk için, yaşam olmaktan çıkmış durumda. Kaybedecek hiçbirşeyimiz yok.

- Teşekkür ederim.

- Teşekkür etmene gerek yok. Sen sordun ben söyledim. Bence derginizde bir köşe açılın her sayı-da halk ne diyor, bunlar yazıl-sın. Köşenin ismi de 'Halkın Gö-züyle' olsun.

ve polis bu kadınları 'fahişe'like damgalayarak gözaltına alıyor. Konuyla pek alakalı değil ama kişi kim olursa olsun, devletin resmi değer yargılarının dışına çıktı mı başına her türlü insanlık dışı yaptırım gelebiliyor. Belki yaptırımların yoğunlukları farklı ama bence devletin ve onun baskı makinesi polisin ideolojisi her tarafta göze çarpıyor.

- Boyalı basın, REMZİ BASA-LAK cinayetini "Terörist beyin kanamasından öldü" diye verdi. Haber anlayışlarını nasıl nitelen-diriyorsun?

Başka nasıl heber verebilirler ki? Adamların her türlü çıkarları-na dokunur. Tabii ki doğrusunu yazmayacaklar. Boyalı basın olayı bu şekilde vermiş olması direkt polisle bağlantılı değildir. Or-

verme anlayışına değil devleti oluşturan sınıflarla çelişmeyen haber anlayışıyla hareket ediyor-lar ve edeceklerdir.

- Bu arada, Adana İHD valilik kararı ve polis baskısıyla kapatıldı.

- İHD'yi kapatmalarının nedeni anlayamadım. Genelde mantıksal olarak bir gerekçe gösterilir ve kurum kapatılır. Ama olaylar okadar keyfiyetlerine bağlı ki ortada samimi bir gerekçe bile yok. Ceyhan Halkevi, mahkemenin açma kararına rağmen açıklamıyor. Merak ediyorum. İHD'yi neden kurulur kurulmaz kapatmadılar? Bu derneğin faaliyetleri de mi yasadışı 'maşa' veya 'bölücü' örgüt faaliyetleri içerisinde 'mütalaa ediliyor'? İnsan hakları ihlallerini açığa çıkarmak suç değildir ve ola-

KOMÜNİST ÖNDER TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU MEZARI BAŞINDA ANILDI!

2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesinde faşist kolluk güçleri ile girdiği çatışmada şehit düşen ve TKP-ML Merkez Komite üyesi olduğu açıklanan Elektrik Mühendisi Tuncay ÇARIKÇIOĞLU 15 Kasım 1992'de saat 13.00'de Topkapı'daki mezarı başında anıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı, "Tuncay Yoldaş, Kavgamızda Yaşiyor" Yeni Demokrat Gençlik imzalı bir pankartın açıldığı, anma, devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ve saygı duruşu sırasında şiir okunmasıyla başladı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Tuncay Yoldaş Ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın TIKKO gerillaları", "Yaşasın Partimiz TKP-ML", "Ordumuz Katillerin Peşinde", "Biz Biz Biz İşçinin Köylünün Yiğit Sesiyiz, Namluya Sürülmüş Halk Mermisiziz" sloganlarının atıldığı anmada mücadele sürdürükçe şehitlerin verileceği ve Tuncay'ın Komünist yaşamının anlatıldığı Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Daha sonra Bağcılar Lisesinden gelen mesajın okunmasıyla dağılma kararı alındı. Dağılma sırasında geniş önlem alan polise, bir devrimciyi anmanın meşru hakları olduğunu belirten grup buradan kimseyi alamayacaklarını belirtti. Kortej oluşturularak mezarlık kapısına kadar yürüdü. Mezarlık çıkışında olayı haberleştirmeye çalışan dergimiz muhabirlerinden Tuncer DİLAVEROĞLU ve Kemal TEKİN'in basın kartları polis tarafından alındı. Muhabirlerimiz en son çıkan 7 kişiyle birlikte gözaltına alındı.

Gözaltına alınan 9 kişiden 8'i 17 Kasım 1992'de, Tuncer DİLAVEROĞLU ise 18 Kasım'da serbest bırakıldı.

Gözaltına alınanlar serbest bırakıldıktan sonra yaptıkları basın açıklamasında gözaltı süresince işkence gördüklerini belirterek, şöyle dediler "Biz, Partizan muhabiri ve gözaltına alınıp bırakılanlar olarak bundan sonra da

bütün engellemelere rağmen halkın gerçek evlatları olan devrim şehitlerinin cenazelerine sahip çıkacağımızı belirtiyor, aynı zamanda kamuoyunuda sahip lenmeye çağırıyoruz."

Ayrıca TKP-ML GMK'nın (Geçici Merkez Komitesi) dergimize posta kanalıyla gönderdiği bildiri de Tuncay ÇARIKÇIOĞLU'NUN yaşamı ve mücadelesine ilişkin şu görüşlere yer verildi:

**DEVİRİM KAVGASININ
GÖBEĞİNDE MERKEZ KOMİTE
ÜYEMİZ
TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU'NU
ŞEHİT VERDİK!**

Ölüm var amaçsız olur, boş olur, insanlar hiçbir şey duymazlar. Ölüm var insanlar sadece şekline acır. Ölüm var insanların ruhu duymaz, hiçbir etkisi olmaz, tüyden de değersiz, rezil ve onursuzdur, insanlar utanç duyar. Ölüm var insanları sevindirir.

ma ölüm var amaç ve anlam yüküldür, yüp yücedir, bir o kadar da onurludur; herkes ona erişemez. Zamansız kayıp insanlara acı verse de, insanı daha da bilir, kamçılar, insanların üzerinde derin etkide bulunur, unutulamaz, zihinlerde derin izler bırakır, yüzyıllarca unutulamaz, abideleşerek ebedileşir, şehitliği bile eğitim aracı olup yol gösterici olur. Düşmana korku verir, dava sürdürücülerine cesaret ve ilham kaynağı olur... İşte işçi ve emekçilerin davasını sürdürenlerin ölümü, komünistlerin ölümü böyle bir "ölüm"dür. İşte halkımızın komünist önderlerinden Tuncay ÇARIKÇIOĞLU'nun "ölümü"de böyle bir ölümdür.

Tuncay yoldaş, askeri faşist cuntanın en vahşetli saldırganların sürdürdüğü 1982 yılında üniversitede okurlar partimizin faaliyetlerine aktif olarak katıldı, fedakarca, canla başla yürüttüğü örnek faaliyetlerinde hızla gelişti. 1985 yılında İstanbul'da düşmann partimize yönelik bir operasyonunda düşmana esir düştü. İşkencehanelerde polise kök söktürerek partinin direnme geleneğini başarıyla sürdürdü. Düşmanın cezaevi ve mahkemelerinde komünist direnmesini sürdürdü. İki yıl sonra cezaevinden çıktı ve hiçbir tereddüt göstermeden parti faaliyetlerini gençlik kesiminde sürdürdü. İsmail ORAL ve diğer yoldaşlarla TMLGB'yi ilk kuran önderler arasında yer aldı. 1987'de parti üyesi oldu. İdeolojik, siyasi, örgütsel, pratik olarak hızla gelişip etkinleşti. Parti faaliyetlerini Kayseri, Sivas civarlarında, ondan sonra da Çukurova'da sürdürdü. 1989 yazında gerilla faaliyetine katıldı. Kır yaşamına ya-

bancı olmasına ve gözlerindeki bozukluğun getirdiği zorluklara rağmen en ufak bir tereddüt geçirmeden, üstün ve örnek komünist fedakarlıklar gösterdi. Büyük-küçük, ileri-geri demeden bütün kitlelerle çok iyi dialog kurması, etkin propaganda, ajitasyon yürütmesiyle, olgun, ağır başlı, azimli, çalışkan, fedakar, yapıcı vb. gibi özellikleriyle hem köylü kitlelerin, hem de yoldaşların üzerinde derin etkide bulunuyordu. Gerilla faaliyet alanlarının ÇETİN'i 1990 baharında KBK üyeliğine atanmıştı. O dönem parti güçlerimiz henüz aynı durumdaydı. Geçmiş adlandırmayla "konferansçı" kesimin 1991 sonbaharında yaptığı 4. konferansda, konferans Tuncay yoldaş da merkez komitesine seçmişti. Parti güçlerimiz 1992 baharında birleştikten sonra da GMK'mizin üyesi olarak görevini sürdürüyordu.

Tuncay yoldaş, partimizin birliğinden önce kır-dan gelmek istememesine rağmen isteğinin dışında batıya atanmış ve BABK sekreteri olarak görev yapmaktaydı. Parti birliğinden sonra da aynı görevini sürdürüyordu. Düşmanın yoğun ve sık sık takibini de gözönünde bulundurarak GMK mız 1. Olağanüstü toplantısında, askeri komisyon üyeliğine de getirilip Karadeniz-İçanadoludaki gerilla faaliyetine atanmıştı. Yoldaş, görev alanıyla bağ kurdurulup gittikten yaklaşık iki hafta sonra 2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi Arusu köyü eskici mezrasında edindiğimiz kadarıyla karşılaştıkları düşman kuvvetleriyle saldırırken ve saatlerce süren çatışmada şehit düştü...

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA ve TÜRKİYE HALKLARINA ÇAĞRI

T.C. Hükümeti Evrensel hukukuda hiçe sayarak Kardeş KÜRT halkına bir kez daha saldırmıştır. Yıllardan beri baskı, zulüm, terör ve katliamlara maruz bırakılan KÜRT halkı tamamen yokedilmek istenmektedir.

Aynı kaderi yıllardır paylaştığımız Kardeş KÜRT halkının katledilmesine daha fazla seyirci kalamayacağız. Bizim çocuklarımıza bizden kesilen vergilerle alınan silahlar verilerek kardeş KÜRT halkına karşı oluşan cephelelere gönderilmekte sonuçta ölmekte veya öldürmektedirler. Ölen de öldürülende bizim çocuklarımızdır. Kürt halkıyla tarihte hiç bir anlaşmazlığımız olmamıştır bugün yaşadığımız bir trajedidir. HITLER, MUSSOLİNİ gibi bu katliamların sorumluları ve seyircileri tarihin kara sayfalarında yeralacak ve gelecek kuşaklarca layık olduğu şekilde anılacaktır.

Biz Türkiye'li ÇERKES'lerin kardeş KÜRT halkıyla hiç bir sorunu yoktur bu adı konmamış savaşta taraf olmak zorundaysak Ünter T.C. devleti-

nin yanı değil, haklı ve onurlu kardeş KÜRT halkının yanında olmalıyız, bu bağlamda Halkımıza ASKERE GİTMEME, çocuklarını kardeşlerini ASKERE YOLLAMAMA ÇAĞRISI yapıyoruz.

Bizi de kardeş KÜRT halkında yoketmeye çalışan güç (Kemalizm, Ünter Devlet) ayndır. Biz Türkiye'de ÇERKESLER PŞEVU ETHEM olayını hiç unutmamak, okul kitaplarına kadar geçen hain nitelemesini de kabul etmedik, Ünter devlet, tek ordu, tek dil, tek alfabe ve tek merkezi yönetime baş kaldıran PŞAVU ETHEM BEY önderliğindeki ÇERKES'ler tarihe ihanet eden hainler olarak geçmiş; Ünter devlet, tek dil, tek ordu ve tek alfabe savunan Mustafa Kemal, İsmet İnönü vb. tarihe kahraman olarak yazılmıştı. Günümüzde halklara ihanet edenlerin kimler olduğunu daha net olarak görebilmekteyiz.

T.C. Halkımızın yoğunlukta olduğu bölgelerde Kürt aleyhtarı gruplar oluşturmaya, Kürt halkını halkımıza yanlış

tanıtarak kışkırtmaya, halklararası husumet yaratmaya çalışmaktadır. Özellikle Gerilla ile çatışmada ölen asker gençlerimizin cenazelerine provakatörler sokulmakta (Kayseri'de olduğu gibi) Halklararası kin nefret tohumları ekilmeye çalışılmaktadır. Geçmiş deneyimleri de göz önüne alarak ÇERKESLER Türkiye'de bu pis kokuşmuş oyunlara alet olmayacak, (Mustafa Kemal, İsmet İnönü gibi değil) PŞEVU ETHEM BEY gibi Tarihin onurlu sayfalarında yerlerini alacaklardır.

Biz aşağıda imzası olan ÇERKES'ler ASKERE GİTMİYOR, KARDEŞİMİZİ, OĞLUMUZU YOLLAMIYOR halkımızıda askere gitmemeye, kardeşini, oğlunu askere yollamamaya çağırıyoruz.

Ümit ÖRTEN (İST)
Perit ŞAMİL (Hatay)
Mehmet MATER (DÜZCE)
Tahir ERBAYLI (ANKARA)
Turgay ÜNLÜ (ADAPAZARI)
Mehmet SUDAY (BURSA)
İbrahim TAN (SİVAS)
Janberk DENİZ (SAMSUN)

GERÇEKLERDEN KORKANLAR "GERÇEK" MUHABİRİNİ KATLETTİ

Haber ve yorumda Gerçek dergisi Diyarbakır temsilcisi Namık TARANCI, evinden işine giderken uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

Gerçek dergisinden yapılan basın açıklamasında "bu kurşun da öncekiler gibi gerçeğin yok edilmesi, devrimci-demokrat basınını susturulması amacını taşımaktadır. Ancak hiçbir kurşun, hiçbir baskı gerçek basınını sesini susturamayacaktır. Arkadaşımız Namık TARANCI'ya ve basına yönelik bu saldırıyı nefretle protesto ediyoruz" denildi.

Bunun yanında Gerçek dergisinden yapılan çağrı sonrasında 21 Kasım günü Gerçek Merkez bürosu önünde bir Anma toplantısı yapıldı. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu sonrası, "Gerçek susturulamaz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Çok yoğun polis önlemleri karşısında yaklaşık 60-70 kişi kadar olan kitle, valiliğe suç uyurusunda bulunabilmek için yürümek istemesine rağmen polis buna engel oldu. Polis yasal olan beşer kişilik gitmeye bile tahammül edemedi. Bunun üzerine kitle protesto ederek Gerçek bürosuna döndü. Aynı gün ve ertesi gün polis yığınağı Gerçek dergisi önünde sürdü. Polis derginin müdür ve çalışanlarından 4 kişiyi gözaltına alarak pervasızlığını bir kat daha arttırdı.

Bununla da yetinilmedi gözaltı uygulaması Gerçek çalışanlarından birinin tutuklanmasıyla sürdü. Muhalif, Devrimci-Demokrat basın üzerindeki devlet terörü, keyfi gözaltı-tutuklama ve katletme furyası biçiminde sürüyor.

Ayrıca Malatya Gerçek dergisi, Deng dergisi, Mücadele gazetesi, Partizan dergisi ve İşçilerin Sesi dergisi temsilcilikleri yaptık

ları ortak açıklamada katliamı kınayarak kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.

Halkın sesi olan devrimci-demokrat basına yönelik bu saldırılar ne ilk ne de son olacaktır.

Gerçeklerin yazılıp kamuoyuna açıklanmasından korkanlar çareyi gerçeğin sözcülerini katletmekte sanıyorlar. Oysa ki hiç bir baskı ve katliam gerçekleri perdeleyemez. ancak ve ancak bu kokuşmuş düzenin sonunu biraz daha hızlandırır.

"Faili meçhul" her cinayeti aydınlatıldığını söyleyen devlet güçleri, Gerçek muhabirini öldürdüğü sanılan (ki Gerçek dergisi de yaptığı basın açıklamasında bürolarına gelip kendilerini tehdit eden kişiyi takip ettiklerinde bu kişinin Diyarbakır emniyetine girdiğini belirtmiştir.) kişiyi araştırıp sorgulamaya bile gerek duymamıştır. Bu da faili meçhul cinayetlerin faillerini açıkça göstermektedir.

Şunu bir kez daha söylüyoruz ki, toplumsal gerçekleri kamuoyuna açıklamakla görevli olan devrimci-demokrat basına yönelik saldırılara sessiz kalanlar aynı akıbetle şu ya da bu şekilde karşı karşıya kalacaklarını BİLMELİDİRLER.

İZMİR'DE BİR MALİYE EMEKÇİSİ KATLEDİLDİ

Egemen güçler katliamlarına ve sorgusuz yargısız infazlarına bir yenisini daha eklediler.

İzmir Şirinyer Vergi Dairesi çalışanlarından Mustafa ÖGÜT 23.10.1992 günü gecesinde görevi başında jandarmalar tarafından katledildi.

TÜM MALİYE SEN sendikası-nın üyesi olan Mustafa ÖGÜT katledilirken aynı günü birlikte görevli olan bir diğer maliye çalışanı jandarmalar tarafından yaralanmıştır.

Şirinyer Vergi Dairesinin yan-başında bulunan cezaevinde çıkan bir kargaşa gerekçesiyle rastgele sağa sola yoğun ateş açan güvenlik güçleri o esnada vergi dairesinde gece nöbetinde olan Mustafa ÖGÜT ve arkadaşı silah seslerinden dolayı kapının önüne çıkıp dışarda olup biteni öğrenmek istiyorlar. Görevli jandarmalar Vergi Dairesini hedefleyerek sağa sola ateş ediyorlar bu arada kapının önündeki bahçede bulunan iki maliye emekçisi bu katil kurşunlara hedef oluyor.

Tüm Maliye-Sen üyesi Mustafa ÖGÜT katlediliyor. Geriye çocukları ve eşi kalıyor. Bütün bu gelişmeler karşısında sessiz kalan faşist Maliye yöneticileri bu katliama ortak olmuşlardır. Cenazeyi sessizce ve gizlice gömen İzmir polisi ve Cezaevi görevlilerinin hepsi bu katliamdan sorumludur.

Maliye emekçileri bu katliamı kınamak ve teşhir etmek için İzmir ve İstanbul'da cılız'da olsa basın açıklaması yaparak kamuoyunu duyarlı kılmaya çalışmıştır.

12 Eylül askeri faşist cunta getirdiği baskı zoru ve sömürüyü kurumlaştırmak için bir sürü yasal dayanak oluşturdu. Bu yasal dayanaklardan biri de Sivil Savunma gerekçesiyle Devlet Dairelerinde (Kamu kurum ve kuruluşları) uygulanan gece ve gündüz nöbet sistemidir. Hiç ayırın

yapılmadan yardımcı hizmetli (odacı) memur ve şeflere yönelik hazırlanan bu nöbet çizelgeleri yönetenler tarafından tek taraflı bir şekilde hazırlanmaktadır. Personel kanunlarına aykırı olan (Olağanüstü durumlar savaş hali hariç) bu sivil savunma gerekçeli nöbetler kamu emekçileri tarafından istenilmemesine rağmen faşist diktatörlük tarafından kamu emekçilerine can güvenlikleri olmaksızın zorla tutturulmaktadır. Bundan dolayı Şirinyer Vergi Dairesinde katledilen Mustafa ÖGÜT'ün katili İzmir Defterdarlığı, Maliye ve Gümrük Bakanı Sümer ORAL İçişleri Bakanı İsmet SEZGİN, SHP-DYP koalisyon hükümeti ve bütün egemen güçlerdir.

Bu egemen güçler kendi baskı ve sömürü düzenlerinin devamını sağlamak için emekçilerin kanlarına ellerini bulaştırmaktan çekinmeyenlerdir.

Ülkede yaşanan bu emekçi katliamı ne ilk ne de son olacaktır.

Faşizm karakteri ve doğası gereği katliamcı, baskıcı ve kan emicidir.

Ülkenin hakimiyetini elinde bulunduran Burjuva feodal faşist diktatörlük demokratlara yurtseverlere ve halka karşı işlediği suçları hayatın her alanında devam etmektedir.

Kürdistan'da yoksul Kürt halkına karşı acımasızca davranan faşizm yüzlerce insanı dünyanın gözleri önünde katletmekten çekinmemiştir. Özgür basın emekçileri ve ilerici yurtsever aydınları birer birer katleden faşist diktatörlük; İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana gibi büyük şehirlerde de devrimcileri pervasızca katletmektedir.

Sendikal mücadele ve kamu emekçileri bu katliamlara sessiz kalmamalıdır. Bugün bizler bu

katliamlara sessiz kalırsak yarın faşizmin döktüğü kan seli bizlerde beraberinde sürükleyebilir o zaman hiçbir şey yapamayız. elimizdeki fırsatları kaçırmaz. Sendikalar siyaset yapamaz, sendikalar sadece ekonomik talepler ve mesleki talepler için mücadele verir diyenler sömürücü sınıflar ve onların uşaklarıdır. Biz Devrimci Demokratik Sendikal Birlikte Maliye emekçileri olarak bu baskı ve katliamlara sessiz kalmayacağız.

Sendikal mücadele emekçilerin ekonomik demokratik ve politik mücadelesini bir bütünsellik içerisinde değerlendirmek zorundadır. Bir taraftan sendikal mücadelemizi bulunduğu reformist ve icazetçi çizgiden militan ve kararlı mücadeleciler bir platforma çekmeye çalışırken, ülkede olup bitenlere karşı da sesimizi yükselteceğiz.

Yargısız infazlar, katliamlar, baskılar, sürgünler ve zulüm biz maliye emekçilerinin haklı mücadelesini engelleyemeyecektir.

**- FAŞİST DİKTATÖRLÜK
DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞULACAKTIR...**

**- YAŞASIN GREVLİ, TOPLU
SÖZLEŞMELİ SENDİKAL
MÜCADELEMİZ...**

**- YAŞASIN DEVRİMCİ
DEMOKRATİK SENDİKAL
BİRLİK...**

**- EMEKÇİYİZ, GELECEK
ELLERİMİZDEDİR..!**

DDSB

**Devrimci Demokratik
Sendikal Birlik'ten
Maliye Emekçileri**

18 HEP MİLLETVEKİLİ AÇLIĞA OTURDU

18 HEP milletvekili HEP genel merkezinde T.C.'nin Kürdistan'da sürdürdüğü inkarcı ve baskıcı politikayı ve TBMM'nin bu uygulamalar karşısındaki işlevsizliğini teşhir için, 12KASIM 92 gününden beri, süresiz açlık grevi yapıyorlar.

HEP genel başkan yardımcısı Mahmut KILINÇ ile açlık grevindeki milletvekillerini ziyaret ettiğimiz, HEP genel merkezinde çeşitli konulardan oluşan bir röportaj yaptık. Kısaltarak yayınlıyoruz.

PARTİZAN: Açlık greviyle, kamuoyuna vermek istediğimiz mesaj nedir?

Birçok eylem biçimi varken neden açlık grevi?

MAHMUT KILINÇ: Özellikle, Kürdistan'da devletin uyguladığı, çağdışı şiddete dayalı uygulamalara, Türkiye ve dünya kamuoyunun dikkatini çekecektir. Bölgede firmandırılan kirli savaşa karşı, ne yazık ki, özellikle Türkiye ve dünya kamuoyu çok duyarsız kalmaktadır. Seçtiğimiz bugün bu yana duyarlılığı sağlamaya çalıştık. Gittiğimiz, ulaşabildiğimiz her platformda, bu kirli savaşla ilgili görüşlerimizi aktarıp, bu duyarsızlığı, aşmaya çalıştık. Ne yazık ki Türkiye kamuoyu, bu savaşa karşı, yeterli bir duyarlılığa ulaşamadı. Bu açlık greviyle, orada yapılan bütün bu yanlış uygulamalara karşı kamuoyunun dikkatini çekmeye çalışıyoruz.

PARTİZAN: Başka eylemlerde düşünüyor musunuz? Bliyorsunuz, açlık grevi pasif bir eylem biçimidir.

KILINÇ: Aslında bizim yaptığımız açlık grevini, çaresizliğin bir belirtisi olarak kabul etmek bence yanlış, böyle bir düşüncemiz yok. Mutlaka başka eylemlerde yapılabilir. Ama, biz demokratik kitle partisiyiz ve milletvekiliyiz. Buna uygun eylem türleri seçmemiz gerekir diye düşünüyorum. Açlık grevi, her ne kadar, insanın kendi fiziki yapısına zarar veren bir eylem gibi görünüyorsa da, kaldı ki ben de aynı düşüncedeyim, ama Türkiye'de ezilen, horlanan kesimlerin, başvurduğu eylem türlerinden bir tanesidir. Ne

yazık ki, bizim milletvekili seçtiğimiz bölgede, demokratik kanallarla eylem yapmanın olanakları kalmadı. En masum kitle gösterileri bile, kurşunla karşılanıyor. Bir açık hava toplantısı, bir kapalı salon toplantısı yapma imkanımız olmuyor. Olağanüstü bölgede böyle imkanlar yakalamamız çok zor. Bundan dolayı, komple bir duyarlılık sağlamak için, her ne kadar pasif bir eylem türüye de, bunu seçtik ve bunu uyguluyoruz.

PARTİZAN:HEP, PKK ile T.C. arasında arabuluculuk yapabileceğini ilan etti. Kürdistan'da T.C.'nin sürdürdüğü, kirli savaş ve Kürt halkının acılarını durdurmak için, çözüm, ateşkesle ve onun ardından gelebilecek görüşmelerle mümkün olabilir mi?

KILINÇ: HEP, PKK ile görüşme önerisini getirdiği zaman, PKK ile devlet arasında bir arabuluculuk yapma düşüncesi yoktu. Bu daha çok Türkiye'de, gerek basın, demokratik kitle örgütleri, ve diğer kuruluşların da temsilcilerinin katıldığı, komple bir güçle, PKK temsilcileriyle görüşüp, ondan sonra devletle görüşüp, bir olgunluğa eristirmek düşüncesinden kaynaklanmıştır. Tek başına HEP'in böyle bir şeyi yapması hem zor, ayrıca istenilen amacında elde etmez ve böyle bir düşünceden kaynaklanmadı. Yani, kısmen, siyasi partilerin, basın temsilcilerinin hatta basının huzurunda ve çok açık bir şekilde yapılması gerekli bir görüşme olarak kabul edilmiştir. Bize göre Türkiye'de yaşayan Kürt halkı kendisini yönetmenin mücadelesini veriyor. Devletle PKK'nın bu şekilde görüşmesi, şiddetin durması, Kürt halkının ne kadar acılarını dindirebilir? Öncelikle, Kürt sorununun çözülebilmesi için, şiddetin olmadığı bir ortamın yaratılması gerekiyor. Bu da, karşılıklı silahların susmasına bağlı. Demokrasinin olmadığı, şiddetin hüküm sürdüğü ortamlarda Kürt sorununu kitlelerle birlikte tartışmamız, mümkün değil. Devlet, PKK ile görüşmelidir. PKK ile görüşmüyorsa, bölgede seçilmiş insanlar vardır, milletvekilleri vardır, belediye meclis üyeleri vardır, il genel meclis üyeleri vardır, parti

ayrımı gözetmeden, hepsinden oluşan bir kurulla da görüşebilir. Devlet, buna benzer bir diyalog kurmadığı sürece bu sorunun çözülmesi mümkün değildir. Türkiye halkı da sorunun bu şekilde şiddetle çözülmesinden, her geçen gün daha fazla zarar görüyor.

PARTİZAN: Kürt ve Türk halklarının kardeşliği sloganı, faşist diktatörlük koşulları içerisinde, gerçekleştirilebilir bir umudu temsil ediyor mu?

KILINÇ: Biz, dünyadaki bütün halkların kardeşliğini savunuyoruz. Ama bin yıldır bir arada yaşayan, bu iki halkın kardeşliği biraz daha somut. Çünkü içiçe, birlikte yaşıyor. Kürt halkı özgürleştikçe, Türkiye demokratikleşecektir. O zaman, Türk halkının da özgür yaşama koşulları yaratılacaktır. Bu, Kürt-Türk halklarının birliğini ama gönüllü birliğini yaratacaktır. Gönüllü birliği, arzu edildiği yere kadar götürecektir. Devlet ve ona hakim sınıfların yapmak istedikleri, bu gönüllü birliğin oluşmasına engel olmaktır.

PARTİZAN: Perinçek'in, HEP Kürt örgütüdür biçiminde bir açıklaması oldu. Kamuoyunda da, HEP'in tabanından, tavanına kadar bir Kürt partisi olduğu imajı var, HEP kongresinde de bu saklanmadı, kürsüye çıkan bütün konuşmacılar HEP'in Kürt partisi olduğunu altını çizdiler, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

KILINÇ: Bana göre, Perinçek talihsiz bir söylemde bulunmuştur. HEP kapatılmakla yüzyüze olan bir partidir. Kaldı ki, daha önce kendisini genel başkanı olduğu bir parti kapatılmıştır, böyle bir olayı kendisi de yaşamıştır. Böyle bir ortamda bu açıklama, partiye zarar vermektense başka bir sonuç temin etmez. Biz ne Kürt partisiyiz ne de Kürt milliyetçiliği yapan bir partiyiz. Tersine, kurulduğu günden bu yana bir Türkiye partisi olduğumuzu, Türkiye'nin yönetimine talip olan bir parti olduğumuzu ama şu anda gelişmekte olduğumuz için, seçimleri alıp iktidara gelemeyebiliriz. Ama programıyla, düşünceleriyle Türkiye'nin yönetimine talip olan bir partiyiz. HEP Kürt partisi değil, ancak şu gerçek var: Türkiye'nin sorunla-

rını çok iyi anlayan siyasi partiler veya siyaset üreten orgnaizasyonlar öncelikle Kürt sorununun çözülmesi gerektiğine inanmak zorundalar. Demokrasinin önündeki en büyük engel budur. HEP bunu anlamıştır. Bunu anladığı içinde öncelikle Kürt sorununu, Türk halkının özgürleşme sorunu olarak her sorunun önünde tutmuş ve Türkiye'nin çok temel bir sorunu olduğunu kabul etmiş ve her platformda öncelikle bunu ifade etmiştir. Böyle olunca, sanki bir

nıyorlar Meclis başkanlığının da özel gayreleri oluyor ve bazı milletvekilleri de tecrit edilmeye çalışılıyor. Bu koşullarda HEP için meclis kürsüsü ne anlama geliyor.

KILINÇ: Bizim HEP olarak 18 milletvekilimiz var. 20 Milletvekiliyle grup oluşuyor. Grup olduğunuz zamanda bütün meclis görüşmelerinde söz hakkı imkanından sizde yararlanıyorsunuz. Şu anda HEP'in böyle bir imkanı yok. Ancak genel kuruldaki görüşmelerle ilgili

le ilgili milletvekillerimiz izin kişisel söz isteme hakları var. Bu da meclisin iş tüzüğüne göre bütün gruplardan sonra bazen 2 bazen 1 bazen üç kişiye veriliyor. Ama bununla birlikte HEP

men bir mekan verilmedi. Mesela MÇP'nin bir iki odası var, DSP'nin bir iki odası var. Oysa HEP'in henüz odası yok. Biz parlamentoda tecrit edilmek isteniyoruz.

PARTİZAN: SHP ile ittifakı nasıl değerlendiriyorsunuz?

KILINÇ: O zaman HEP seçime sokulmadı. Örgütlenme barajı mazereti vardı. HEP'in önünde üç alternatif vardı. Ya bağımsız aday çıkartacaktı ya bir partiyle ittifaka girecekti ya da sandığı boykot edecekti. Böyle bir partinin sandığı boykot etme imkanı yoktu ve zaten bu olay yasal da değildir. Türkiye'de bağımsız aday da çıkarmak çok zor. Ayrıca bağımsız adayında bir çok riskleri var Her an gözaltına alınabilir. Sandıklar güvenli olmayabilir. Seçmen güvenli oy kullanamayabilir. Büyük bir yük ortaya çıktı. Bir partiyle ittifak gündeme geldi. Ve en yakın olan SHP ile ittifak yapıldı. Bir demokratik kanal, böyle bir alternatif ve imkan kullanılmıştır. Belki SHP'den ayrılmak konusunda gecikmiş kararımız olabilir. Ama bugün bu arkadaşların verdikleri demokrasi mücadelesiyle de iyi bir tercih yapıldığı bunun Kürt halkı için daha yararlı olduğu ortaya çıkmıştır.

PARTİZAN: Açlık grevini, Türkiye ve yurtdışı kamuoyunun ilgisini nasıl buluyorsunuz.

KILINÇ: Açlık grevini, Türkiye Dünya kamuoyunu ilgisini ben yeterli buluyorum. Bir sürü kitle örgütünden binlerce insanımızdan bizi ziyaret ederek gönderdikleri mesajlarla desteklerini belirtmişlerdir. Yurt içinden ve yurt dışından bir sürü destekleme dayanışma ve kutlama mesajları, telgrafları ve telefonları aldık. Yurt dışından bir sürü basın ve televizyondan gelecek bizimle raporlar yapılar bir çoğunda birinci haber olarak çıktık. Beklediğimizin de üstünde çok büyük destekle karşılaştık.

PARTİZAN: Süre olarak ne düşünüyorsunuz?

KILINÇ: Kürdistan'daki kirli savaşa karşı kamuoyunun dikkatini çekmeye çalışıyoruz. Bu doğrultuda belli bir olgunluk elde edince açlık grevini bırakacağız.

PARTİZAN: Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz.

Kürt partisiymiş, onun dışında hiç bir düşünceleri yokmuş gibi algılanmaya başlandı. Bu çok acil bir görevdir. HEP bunu çok öncelikli bir sorun olarak kabul edip bütün platformlarda öncelikle tartıştığı için bir Kürt partisi imajı yaratılmıştır. Kaldı ki ülkede, bir Kürt partisi de kurulabilir. Eğer demokrasi var deniliyorsa (ki yok bu ülkede). Milliyet esasına göre bir parti kurmak yanlış ama Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı, Kürdistan coğrafyasına hitap edecek bir parti kurulabilir. Bunun adı da Kürt partisi veya Kürdistan partisi olur. Bunun bir sakıncası yok. Ama HEP bugüne kadar bir kürt partisi olmadı ve olmak gibi de niyeti yok.

PARTİZAN: Milletvekilleriniz kürsüde konuşamadıklarından yakı-

çok ciddi olan konuların hemen hemen tümünde kendisini ifade etti ama televizyon bunu kamuoyuna yansıtmamış olabilir. Olağan üstü halle ilgili çekiç güçle ilgili çıkan bir kısım yasalarla ilgili SHP'deyken grubun verdiği görevlerden dolayı veya SHP'den ayrıldıktan sonra kişisel söz alma hakkını kullanmak suretiyle bu konularda millet vekillerimiz çıkıp tek tek görüşlerini belirttiler. Bizim işlevimizden çok meclisin bir işlevi yok. Bir güvenlik kurulundan okeylenen bir tasarı ya da teklif bakanlar kurulunda okeyleniyor ondan sonra da gelip mecliste hiç bir değişikliğe uğramadan geçiyor. Meclisin bu konuda işlevi yok. Bir de parlamentoda temsil edilen bütün partilere birer mekan verilmiş olmasına rağmen HEP'e bütün müracaatlarımıza rağmen

BELEDİYE İŞ SENDİKASI 4. OLAĞAN KONGRESİ VE BİRKAÇ SÖZ

Bilindiği gibi '92 yılı belediye işçilerinin mücadelesi açısından önemli bir tecrübe yılı olduğu gibi Belediye-İş yöneticilerinin de başarısız, sınıf uzlaşmacı, teslimiyetçi ve başarısız bir sözleşmeler yılı oldu. Grevimizin ertelenmesiyle birlikte hiç bir tepki göstermeyen Genel Merkez susurluk içinde iş verenlere karşı çok geri bir adımın atılmasına sözleşmenin iş verenler lehine sonuçlanmasına neden oldu. Bu davranış biz belediye işçilerini çok etkiledi. Çünkü kötü bir başlangıç yapmamıştık, doğal mitinglerimizle güzel mücadele örneklerini veriyorduk, dolayısıyla sonuç bu kadar kötü olmamalıydı. İşte böyle bir moralsizliğin yaşandığı bir ortamda bunu fırsat bilen DISK Genel-İş hemen çağrı üzerine çağrı yaptı. "Çare bende", "bunlar sizi satıyor", "bana gelerseniz sizi *salmam* eski yuvanıza dönün" diyerek fırsatçı bir tutum içine girdi ve taban bulmaya çalıştı, belli oranda başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Özellikle İstanbul dışında. Ancak bu gürültüyü koparanlar bizim sözleşme müzakerelerinde iş veren temsilcisi olarak SÖZEN adına görüşmelere katılıyorlardı. İşçi arkadaşlarımız nasıl bunları görmezlikten gelebilirler? Sözleşmemizin başarısız bitmesinde bunların da payı vardır. Çünkü bu örgütlemeyi iş kolumuzda sosyal demokratlar başlattı, kısıcası bir taraftan sarı sendikacıların uzlaşmacı tavrı bir taraftan da hazır belediyeler bizdeyken bu işi başaralım diyen sosyal demokrat ve de yeni DISK'çilerin sözleşmemizin kötü bitmesinde önemli payları vardır.

İşte böyle bir ruh hali içinde olan işçiler Belediye-İş kongresini aklına bile getirmiyorlardı. Çünkü sözleşme çok uzun sürmüştü, kongreye ilişkin hiç bir çalışma yapılmadı taki son on gün kala bizim de içinde oldu-

ğumuz İstanbul 1 notu şube başkanı Şükrü KARTAL başkanlığında alternatif liste çıkana kadar. Seçimi kazanmayacağımızı biliyorduk, ancak kuzu kuzu gidip sarı sendikacılara oyda vermek istemiyorduk. En önemlisi de sınıf sendikacılığını savunmada kongreyi kürsü haline getirmeyi de bir o kadar istiyorduk. Çünkü bu ancak üç yılda bir olan ve de Türkiye genelinde 180 bin üyeyi temsilen gelen delegelere seslenmek, sarı sendikacılığın yüzünü teşhir ederek sınıf sendikacılığını savunmak temel hedefimizdi. Bunu kısmen başardık, sonuçta beklemediğimiz üstünde oy aldık, buna onlarda şaşırıldı, çünkü çok kısa bir çalışmaydı. Tüm şube başkanları ve delegelerin kafasında kuvvetli bir çalışmayla bazı şeylerin olabileceğini kanıtlamış, güce tapmanın yanlış olduğunu, doğru çalışmanın daha güçlü olabileceğinin müjdesini vermiş olduk.

Neticede üç isim değişikliğiyle eski yönetim yeniden seçildi. Böyle olmasına rağmen tüm işçi arkadaşlar bundan sonra genel merkez kapılarını daha çok zorlayarak onları koltuklarında rahat oturtmayarak sınıf mücadelesinin bir gereği olarak kavrayıp bu günden '95 kongresine hazırlanmalı ona göre çalışmalar yapılmalıdır.

Ayrıca alternatif listede birlikte olduğumuz arkadaşların dağıtıldığı bildirinin başlığında "Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığı" tabiri kullanılıyordu, kanımızca bu yanlıştır, sınıf sendikacılığın kendisi hem demokratik hem de kitlesektir o ilaveler üzerine düşünmelerini istiyoruz bunlar birer basit kavramlar değil çağdaş sendikacılığın yeni biçimidir.

**BELEDİYE-İŞ'TEN
DEVRİMCİ DEMOKRAT
İŞÇİLER**

METAL İŞ SEKTÖRÜNDE SENDİKASIZLAŞ- TIRMA VE İŞÇİ KIYIMI SÜRÜYOR

HABAŞ şirketler grubuna bağlı İzmir Yenifoça yolu üzerinde kurulu bulunan HABAŞ Demir-Çelik Fabrikası'nda günü gelen toplu sözleşme görüşmeleri sonuçlanmasında için Türk Metal Sendikası ve MESS arasındaki görüşmelerin sonuçsuz kalmasından sonra işyerlerinde uygulanmak üzere bir dizi eylem kararı alınıyor. İlk eylem 12.11.1992 günü başlayan 3 günlük yemek boykotu yapılıyor. Katılım memurlar ve güvenlik görevlilerinin dışında 600 kişilik personelin tamamı 3. vardiyada katılıyor, bunun üzerine çılgına dönen işveren temsilcileri cezalandıracak insan avına çıkıyorlar. İşçiler arasında sevilen iki arkadaşı 16.11.1992 günü işten atıyorlar, zaten taşaroluk sistemiyle parçalanmış işçiler bir de faşist Türkmatal yardımıyla çıban başı olarak gördüğü işçileri işten atıyor. İşten atılmalara tavır koymak işçileri birliğe ve dayanışmaya girilmesini önlemek için işçilere gözdağı vererek sesini kesin yoksa sizin sonunuzda bunlar gibi olur tehtidi savuruyorlar.

**BU DA İŞVEREN
SENDİKA
İŞBİRLİĞİDİR?**

İZMİR BÜRO

TÜRK HARB-İŞ 9. OLAĞAN GENEL KURULU SONUÇLANDI

A
N
K
A
R
A
B
Ü
R
Ü

Türk Harb-İş 9. olağan genel kurulu 1 KASIM'da yapılan seçimle sonuçlandı. Genel başkan Kenan DURUKAN'ın yeniden aday olmadığı Harb-İş genel kurulunda, sağdan ve soldan birer muhalefet grubu yarıştı. Demokratik birlik çevresi DURUKAN'ın yeniden aday olmayışını "Yıllardır Harb-İş tabanının büyük tepkisini toplayan Kenan DURUKAN'ın zaten kazanma şansı yoktu bunu anlamış olmalı" şeklinde değerlendirdi.

Seçimi kazanacağından emin görünen Demokratik Birlik çevresinden konuşmacılar bütün konuşmalarında sendika ağalarıyla kendi aralarındaki farkı vurguladılar ve Türk-İş ağalarını da ağır bir dille eleştirdiler.

Harb-İş Ankara şube ikinci başkanı İbrahim YALÇIN da Genel Kurul kulisinde yaptığımız söyleşide, geçmi yönetime bir tepki olarak hazırladıkları sendika yöneticilerinin alması gereken ücretler konusunda Genel Kurula sunmayı düşündükleri değişikliği açıklarken (İşyeri ücret ortalaması artı üç saat mesai ücreti aynı kaygı içindeydi. İbrahim YALÇIN'a göre sendika yöneticileri, sırf maddi çekiciliğinden dolayı aday oluyorlar ve böylelikle sınıfa hizmetten çok sendika ağalığının temeli atılıyor. Bunu önlemenin yollarından biri olarak YALÇIN ücretlerin çekiciliğini ortadan kaldırmak için yeni ücret sistemini öneriyor.

İbrahim YALÇIN Ankara şubede yönetime geldikten sonra yaptıkları değişiklikleri bize şöyle anlattı. "İşyeri ve atölye örgütlenmelerine gidiyoruz. Tabanın söz ve karar hakkını güvence altına almaya çalışıyoruz. Bu anlamda Ankara yönetimi tabanın istemleri konusunda tam bir mozaik. Bugün bizim tabanımız doğru yaptığınızda da, yanlış yaptığınızda da karşınızdaki sınıfın gücünü göreceksiniz diyebiliyor". YALÇIN, demokratik birliğin genel kurul öncesi ağırlıklı olarak Ankara ve Gölcük şubeleri çevresinde taban çalışması yürüttüğünü, uzun zamandır devam eden örgütlü muhalefetlerinin sonucunu almak

için burada olduklarını belirterek, "Harb-İş'in TSK içinde örgütlendiği için önemli bir sendika olduğunu, çünkü doğrudan Silahlı Kuvvetleri karşısına aldığı ve Demokratik Birliğin sendika ağalığına karşı yeni bir alternatif oluşturarak diğer sendikalara da örnek olmak zorunda olduğunu belirtti.

Genel Kurul boyunca söz alan delegeler konuşan bir sendika istediklerini, Kürt ulusal sorunu, işçi sınıfının birliği, ve halkların kardeşliğini istediklerini sık sık belirttiler. SHP-DYP koalisyon hükümetinin iki yüzlü politikalarına, katliamlar ve sokak infazlarına karşı, işçi sınıfının ve sendikal örgütlerin duyarlı olmasını da istedikler.

ÖLÜ TOPRAĞINI ÜZERİMİZDEN ATMALIYIZ.

Nejat EREN: (Sinop şube başkanı, Yeni Yönetimde İkinci Başkan) Anayasa Anti-Demokratiktir. İş yasaları sermayenin çıkarlarına göre yapılmıştır. Dayanışma grevleri engellenmiştir. Devlet terörü artmıştır. Bu koşullarda ölü toprağını üzerimizden atmamız gerekir. Yönetim ortak olmalıyız. İşçi sınıfına hizmet edecek bir medya oluşturmalıyız. Türk-İş yönetimine öneriyorun, TV kanalı neden olmasın.

Ahmet ATEŞ: (Ankara Delegesi, Yeni Yönetimde İkinci Başkan) Milli savunma işyerlerinde işçilerin, 30 senelik Harb-İş'e bir güvensizlikleri vardır. Bunu kırmak için, sendikamızın tüm olanaklarını örgütlenmeye ayırmamız gerekir. Bugün, biz üst kurultay delegesi örgütün en üst organına gelebiliyor. Önce kendine saygıyı, sonra işçi bilincini değiştirmeliyiz.

Nuri AĞÇIÇEK: (Yeni Yönetimde Genel Sekreterliğe Seçildi) Yirmi yıldır Harb-İş'te hiçbir kongre bu kadar demokratik olmamıştı. 57-60'larda Türk-İş'in anti-Demokratik yapısından dolayı DİSK ayrılığı yaşandı. 12 Eylül faşist darbesiyle, işçi sınıfının bütün hakları elinden alındı. 10 ay öncesi-ne kadar tezgahıydım, bugün

genel sekreterliğe adayım. Otuz yıllık Harb-İş'te değişiklikler oluyor. Onbeş günlük yöneticiyken, 28 Eylül'de yapılan seçimler için, fabrikamızın ortasına sandıklar kurduk. Harb-İş yeniden yapılıyor. Biz işçi sınıfının birliğini savunuyoruz. Sınıfın birliği tabanda örgütlenerek, sendikal demokrasi için, tabanın söz-karar hakkı sağlanarak olur.

İzzet ÇETİN: (Gölcük Şube Başkanı, Yeni Yönetimde Genel Başkan Seçildi) ...Ülkemiz sendikal hareketinin içinde bulunduğu bunalımdan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmak düşüncesiyle, Türk Harb-İş sendikasının merkez yönetimine talip oldum.

... Önümüzdeki dönemde her toplu sözleşme ve her grev, işçi sınıfıyla sermayedar sınıf arasında bir saflaşma olacaktır. Bugünkü ekonomik bunalımın, iç ve dış borçların ve Güneydoğu Anadolu'daki olayların maddi yükü bizim sırtımıza yıkılmak isnecektir. Sermayedar sınıfın sahte gözyaşları bunu gösteriyor. O nedenle her zamankinden daha fazla birliğe ihtiyacımız vardır.

SEÇİM SONUÇLARI:

Demokratik birlik adına sunulan, liste, gericilerin listesine karşı önemli bir farkla seçimleri kazandı.

Genel başkanlığa Gölcük şube başkanı İzzet ÇETİN

İkinci başkanlıklara Ahmet ATEŞ, Nejat EREN

Genel Sekreterliğe Nuri AĞÇIÇEK

Genel Mali Sekreterliğe Yaşar EVCİ

Genel Eğitim Sekreterliğine Alaattin KAHRAMAN getirildi.

Otuz yıllık Kenan DURUKAN iktidarına son veren Harb-İş 9. olağan genel kurulu, düşünen, konuşan ve mücadele eden yeni bir Harb-İş yaratma yolunda, işçi sınıfının kazandığı, önemli bir mevziye döndü. Yeni yönetim Türk-İş'i değiştirmeyi hedefleyen programıyla tabanda geniş umutlar yaratmışa benziyor.

ARSLAN SOSYAL DEMOKRAT MERSİN BELEDİYESİ; UMUT TELLALLARININ STOKLARININ TÜKENİŞ ÖRNEĞİ

Uzun zamandır Mersin Belediye'si'nin işçi çıkaracağı söylentisinin kokusu, Akdenizin keskin nemi gibi solunuyor. Gerekçe olarak 'İşçi fazlalığı', 'Bayan işçilerin çokluğu' ve 'Belediye gelirlerinin işçilere ödeme yapmada yetersiz kaldığı' gibi gösterilen şeyler, minareyi çalanların ona kılıf bulma kaygısıyla saçmalamalarından başka ne anlam taşıyabilir?

Ancak gerçeklerin hayat tohumlarını hiçbir zırva yokede-memiştir. Doğru olan nedir?

Birinci olarak; Mersin'in nüfusuna oranlarsak (ki yaklaşık beş yüzbin kişidir) 5000 işçimemur toplam sayısı çok değildir. Çünkü, 1980 yılında belediye çalışanları sayısı yaklaşık olarak 3000 ve nüfus ve ise yüzymibindir. Ve o zulüm-zam yağmuru günlerinin 70 sente muhtaç ekonomik ortamında belediye çalışanlarının ücretleri ödenebilmekteydi. Gelir kaynakları ise bugün göre oldukça kısıtlıydı.

İkincisi; neden 'bayan işçi ve memurlar' yağlı göbeğinize giren paslı çiviler olarak görülmektedir? Kadının çalışma yaşamında yer almasını sindiremeyen erkek egemen anlayışını işçi çıkarmalarında gerekçelere lehimleyerek emekçileri cins ayrımcılığı bıçağıyla bölme amacınız açıktır. Ama bu bıçak kendi gömüleceği toprağı kazan, paslı bir bıçaktır baylar.

Üçüncüsü; belediye kaynakları ücret ödemeleri ve diğer 'giderleri' ödemeye kesinlikle yeterlidir. Gelirler müdürlüğüne yatırılan harçlar, ruhsat gelirleri, emlak ve arsa gelirleri, ceza gelirleri, otobüs işletme gelirleri, otogar gelirleri, su-abone kullanım ve bakım gelirleri, işgaliye gelirleri ve daha birçok bilmem ne gelirleri belediye kasasını hergün

yaklaşık üçyüz milyon liralık bir hacimle şişirmektedir. Bunlara hal rüsumu, devlet katkısı ve diğerlerini eklersek işçi ücretleri ve diğer 'giderlerin' tümünün karşılanacağını körler bile büyük bir aydınlıkla görebilir.

Dördüncüsü; gelir kaynaklarının nasıl kullanıldığını gayet iyi biliyoruz. Örneğin ofset matbaası, yemekhane, dikimevi, tabelahane, taş ve kum ocakları vb. yerler belediye kasasına on milyarlarca lira aktarabilecek işletmelerdir. Ama belediyecilik anlayışı, egemen sınıfların diğer anlayış biçimlerinden farklı olmaz. Onlar için belediye; soygun, talan ve yolsuzluklar arpalığıdır. Öte yandan işçilerden kesilen milyarlarca liralık SSK pirimleri, gelir vergileri, damga vergileri, tasarruf teşvik fonu ödenekleri ve sedika aidatları ilgili kurumlara gönderilmemektedir. Bu paraların nerelere yatırıldığını veya kimlere peşkeş çekildiğini sormak gereklidir.

NE İÇİN SABREDECEĞİZ?

İşçi alacakları, 1991-92 yılları toplamı ve parayla ölçülebilen tüm değerler gözönüne alınarak hesaplandığında 50.000.000.000 (6x50 milyar) lira olduğu görülmektedir. Bu miktar her ay artmaktadır. Ağustos ayı içerisinde yapılan bir dizi eylemlilikler, bu aya ilişkin maaşın da verilmemesinden ve önceki birikimlerden doğmuş kendiliğinden bir tepkiydi.

Bu eylemlilik, ücretlerimiz vermeyen belediyenin herşeyi kolayca ve hikmetinden sual olunmaz bir şekilde yapamayacağını göstermiştir. Ve bu olumludur. Ancak eylemlilik sürecinde bir dizi olumsuzluklar da yaşadık.

Birincisi; eylemlilik sırasında karar alma tabandan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya işletildi. Karar alma mekanizması demokratik bir mekanizma olarak aşağıdan yukarıya doğru işletilmeliydi. Elimizdeki bu tip mekanizmaları ters işletirsek, demokratik mevzilerde yenilgilere uğrayacağımız ve kendi kendimize engel olduğumuz bir kez daha görüldü.

İkincisi; karar alma mekanizmasını doğru çalıştırmayınca silah elimizde patladı ve Türk-İş yöneticilerine insiyatif kaptı. Türk-İş, tarihte insanlık onurunu, emeğini ve insanı pervasızca satan bir kurum olarak yerini almıştır. Hatalarımız sonucu karar maydanını boş bularak meşruluk konağına ulaştılar.

Üçüncüsü; Eylem sonrası değerlendirilmeler ve daha sonrası için izlenecek yöntemler konusunda işveren uşağı DİSK yöneticileriyle eylem planları yapılması tüm gelişmelerden işverenin yanında bilgilenebilmesi sonucunu doğurdu. Böylece onlar da meşru yönetici konumuna geldiler.

Dördüncüsü, Türk-İş yöneticilerinin ve temsilcilerinin, DİSK atama yöneticilerinin faydacı anlayışları ortadayken, bunun teşhiri geliştiremedik.

Beşincisi, Yenice otoban açılışına gelen İnönü'ye iletilmek üzere hazırlanan 3600 imzalı işçi dilekçesi verme, olayı, eylemden çok bir karşılamaya; bir protestodan çok SHP'nin gövde gösterisine dönüştü. Bu tavıra girenleri yeterince açığa çıkaramadığımız gibi pasifliğimizle onlara kan vermiş olduk.

Altıncısı; eylemliliklerde bir sendika yöneticisini konuşurmayıp diğer birini konuşmaya çalıştık ve tepki göstermedik. Al birini vur birine misalinin en güzel görünümünden olan sendika

yöneticilerimizin hangisi bizim için çalışmıştır? Bu tavrımız, sendika yöneticilerinden birinin işçi yanlısı gibi görünmesine yolaçtı ve geçici de olsa bölünmüşlük havası yarattı.

Bütün bu olanlara rağmen, belediye başkanı bay Kaya Mutlu, sahte bir sakinlik ve iğrenç bir işçi kardeşliği edebiyatından harmanlanmış duygusal pazarlama yöntemiyle; "Sabredin" diyor. İnsanlığın tüm güzellikleri ne kadar ezilen sınıflarda toplanmışsa, bu güzelliklerin iğrenç bir sömürüsü ve gülünç taklitlerini o kadar egemen sınıflar yapmıştır. Ezilen sınıfların sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için ne kadar sabır ve azim gösterdiğinin en büyük tanığı tarihtir. Ama tarih, ezilen sınıfların, son tahlilde, insanlığın yüzkaralarına sabretmediğini ve sabretmeyeceğini de göstermiştir. HAYIR BAYLAR! Sizlere bir pıreye gösterdiğimiz kadar sabır göstereceğiz. Önce biraz şaşkın kaşınacağız ve sonra delik deşik vücudumuzu bir güzel yıkayıp, elbiselerimizi kaynar sularda paklayacağız.

BİZ DURURSAK HAYAT DURUR.

İşçi ve memur kardeşler. Üzerimizdeki sabah tembelliğini atıp kurtlar sofrasını dağıtmanın zamanı çoktan geldi.

Sendikalarımızı tefeci gibi işleten ve onurumuzu faiz olarak isteyen Türk-İş ve DİSK yöneticilerinin bizi yönetmelerine izin vermemeliyiz. Şuna kesinlikle inanmalıyız ki bizler sendika ağalarından umut bekleyecek kadar saf değiliz ve kendi kararlarımızı kendimiz alabiliriz. Bizler kendimizi yönetebilecek becerikliliğe sahibiz. Yanlış kararlar da alsak bunlar kendi kararlarımız olsun ama kanemicilerin kararlarının kölesi olmayalım.

SHP'den ne bekledik ne aldık? SHP romantik bir hayalden başka

hiç birşey değildir. SHP'den imzalı istemde bulunan arkadaşlara yanıldıklarını ispat edebiliriz. Binlerce kez umutlarımızı boş vaadelere taksit yapan SHP, yine patron-ağa devletine hizmette kusur etmemiştir ve etmeyecektir. Şöyle bir aynaya bakıp durumunuzu düşünün lütfen. SHP sizden ne almıştır ve karşılığında ne vermiştir?

Birçoğumuz kirada oturuyoruz ve pek azımızın bir evi var. Bilmem kaç yıllık taksit köleliğiyle bir televizyon alabilmişiz. Yoksulluğumuzu haykırıyoruz. YOKSULUZ, çocuklarımızı iyi bir şekilde okutacak paramız yok. YOKSULUZ, doğru dürüst beslenemiyoruz. YOKSULUZ, çocuğumuz evlendikten sonra çeyiz diziliyor. YOKSULUZ, köle gibi çalıştırılıp karşılığını alamıyoruz. Ekmek ve sigara paramızı didik didik hesaplarken 50 milyarlık kazancımız GASPEDİLMİŞTİR.

Ama etrafımıza bakalım. Ne görüyoruz? Belediye bir sürü araba aldı, bunları nerede kullanıyor? Hayal bile edemediğimiz paralar çarçur ediliyor, kim için? Bizden gassettiğiniz paraların fazizinden yararlandığımızı bilmiyor muyuz? Bütün bunları bizim ve ezilen diğer Mersin emekçilerinin damarlarından emdiğinizini biliyoruz.

"Hilton inşaatını durduracağım" dediniz. Hilton'la beraber bir sürü beton konmuş sahil alanlarına biz diktirmedik.

Sadece doğal güzellikleriyle bile 'Küçük Paris' diye bilinen Mersin'imizi biz mi 'Büyük Yıkıntı' haline getirdik? Akdeniz içimiz gibi karartılmıştır.

Şunu asla unutmamalıyız. Ne SHP ne de bilmem ne Partisi bize istediklerimizi veremez. Biz ancak ALABİLİRİZ, ALMALIYIZ yoksa kan emiciler VERMEZLER, VERMEYECEKLER!

-KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK. YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI!

-YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ. GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

-YAŞASIN DDSB!

MERSİN BELEDİYE-SİNDEN BİR GRUP DDSB'LI İŞÇİ.

YABA ÖYKÜ

KÜLTÜR - EDEBİYAT DERGİSİ
75. SAYI ÇIKTI. 10.000 TL.

Bu sayıda yazı, öykü ve şiirleriyle

Vladimir Nabokov • Yaşar Güneç • Mustafa Pala
• Abdullah Rıza Ergüven • Bedli Demirserer •
Aydın Doğan • Gülgün G. Arıgümüş • Cemşid Bender • Temel Demirer • Özgün E. Bulut • İsmet Kemal Karadayı • Abdullah Kaygın • Halim Şafak
• Mehmet Ercan • Kadir Karakoç • Muhnis Salıhoğlu

Yaba Öykü'nün Türkiye Genelinde dağıtım yapılmıyor, abone olarak okuyabilirsiniz.

Abone: 6 sayı 50.000, 12 sayı 100.000 liradır. (Yurtdışı 20 \$) Posta Çeki no: Yaba Dergisi, 83852

Yazışma Adresi: P.K. 404 Ulus, 06043-ANKARA
Tel: 316 64 00 İstanbul Temsilciliği: 527 03 22

YABA YAYINLARI

Yeni çıkan kitaplar:

F. Kafka Değişim / 10.000. TL
Yılmaz Güney Ölüm Beni Çağırıyor (3.B.) / 10.000.TL
James Coyce Ulysses / 12.000.TL
Aydın Doğan Kör Pencere / Çıkıyor

BELKO İŞÇİLERİ KIŞA YİNE YOKSUL GİRDİ

Belko'da Örgütlü Tez Koop-İş Sendikası % 190'lık Ücret Artışı Talepleriyle Girdiği Toplu Sözleşme Masasından % 30 Gibi Bir Rakamla Çıktı. Belko İşçileri Bir Kez Daha Satıldı.

Ankara Büyük Şehir Belediyesinin bir yan şirketi olan BELKO'da çalışan 1200'e yakın işçi % 30 gibi komik bir rakamla bağtlanan yeni toplu iş sözleşmesine imza atan sendikaları TEZ KOOP-İŞ'in oyununa geldiler.

YAĞMA HASAN'ın BÖREĞİ: BELKO A.Ş.

BELKO 7 ana depo ve 40-50 kadar perakende kömür satışı yapılan depolardan oluşan bir şirket. Belediyenin yurtdışından getirip fahiş fiyatlarla (Tonu 1.200.000 TL) sattığı ithal kömür BELKO tarafından pazarlanıyor.

BELKO adeta SHP'ye yakın müteahhitleri ve personeli ihya etmek için kurulmuş bir şirket. Ortalama işçi ücretinin 1,5 milyon lira civarında olduğu BELKO'da, işyerine hiç uğramadan maaş alan onlarca personel var. Çalışanların sözleşmeli olduğu işyerinde ayrıcalıklı personelin 10 milyon gibi rakamlara ulaşan maaşlar aldığı biliniyor. Yönetici personel çok yüksek meblalar tutan faizsiz avanslar çekebiliyor ve geri ödemesini 2-3 yıl gibi uzun bir zamana yayabiliyor.

BELKO depolarındaki bütün kepler, mazotu ve işçi yemeği BELKO'ya ait olmak üzere, müteahhitlerden saatliği 125.000 liradan kiralanıyor. BELKO'ya kepece kiralayan şirketlerden birinin sahibi ise Keçiören belediyesinde enclümen üyesi. Depo içi ve depolar arası kömür taşımacılığında müteahhitlere verilmiş. Müteahhitler bundan aldıkları, taşıma başına 56 binlirayı çalıştırdıkları kamyonların sahipleriyle kırıyorlar. Yurtdışından gelen ithal kömür, limanlardan depolara yine müteahhitler aracılığıyla taşınıyor. Büyükşehir genel sekreter yardımcısı Turan TANTOĞLU'nun bu işi yapan Salmanoğlu nakliyatla çok yakın ilişkileri var. TANTOĞLU hemşehrilerini bu şirkette işe yerleştiriyor. BELKO yönetimi işçi düşmanlarından oluşuyor.: Genel Koordinatör Murat Karakuşçu tanınmış bir gerici, personel müdürü Yurdakul Özçelik Bahçelievler katliamından dolayı yargılanmış bir kişi...

TEZ KOOP-İŞ BELKO İŞÇİLERİNİ NASIL SATTI?

1200 işçinin çalıştığı BELKO'da Toplu sözleşme görüşmeleri Temmuz 1992'de başladı. Devrimci-Demokrat öncü işçiler, hazırladıkları % 190 ücret artışı getiren taslaklarını Tez Koop-İş sendikasına kabul ettirdiler. Şu başkanı

Muhlis KARSLI bu rakamı sözleşme masasına oturur oturmaz % 119'a indirdi ve bu durumu bir ay işçilerden gizledi. Duruma tepki gösteren işçileri ise istediğiniz ücretlerde değişiklik olmayacak diyerek başından savdı, Ekim ayına gelindiğinde rakam % 90'a ve bir süre sonra işçilerin bir gazeteye KARSLI'nın verdiği beyanattan öğrendiklerine göre % 70'e indi. Bu süre içinde KARSLI: "sizin istediğiniz 3.200.000 lira değil mi? Biz bu parayı bir yolla temin edeceğiz" gibi sözlerle işçileri sakinleştirmeye çalışıyordu. İşçiler ise 3.200.000 lirayı giydirmiş değil net ücret olarak istiyordu.

15 Kasım da grev yapma kararı alınmıştı ve greve bir hafta kala işçiler ücret talebinin % 40'a kadar indiğini öğrendiler. Sendikayı bastılar ama (her sıkışık dönemde olduğu gibi) Muhlis KARSLI Antalya'ya tatile gitmişti. Sendikacılar kağıtlar üzerinde oynayarak rakamı % 50'ye çıkardılar ama asıl niyetleri sözleşme imzalandıktan sonra çıktı. İşverenin 4 ay önce vaat ettiği % 25 ücret artışına karşılık, sendika % 30 artışa imzayı atmıştı. İkraniyeler yılda ikiden üçe çıktı, çalışma saatleri 42,5 saatten 40 saate indi. Sendika yan yardımları yüksek tutturarak zevahiri kurtarmaya çalışıyordu. Sonuçta işçilerin eline geçecek para 3.245.000 liraydı.

BELKO İŞÇİLERİNİN SÜREÇTEN ÇIKARDIĞI DERSLER

"İşyeri temsilcilerimiz işverenin adamı oldular. Temsilci seçiminde hassas davranmalıydık. Güvensizlik belirdikten sonra görüşmelere bir gözlemci göndermekte de geciktik. Toplu Sözleşme görüşmelerinin işten çıktığımız saatlerde yapılmasını da talep etmeliydik. Bu yüzden süreci sağlıklı izleyemedik, seyircisi olduk.

Toplu Sözleşme taslağı üzerinde işçiler birimlerinde srekli tartışmalıydı. Bu çok az depoda gerçekleşebildi. İşyeri komiteleri işlevlerini yerine getiremedi. İşçiler komitelerin güçlünlü koruyamadılar. Sınıf bilinçli işçi sayısının azlığıda yapabileceklerimizi sınırladı. Sözleşme sonrası sendikacılar: "Bizim kabul ettiğimiz hakları siz de kabul etmezseniz işveren sizi işten atar" gibi tehditlerde bulundular. İşçiler sözleşmeli statüsünde olmanın tedirginliğiyle tepkisiz kaldılar. Depoların şehir içinde dağınık olması işçiler arasında iletişim kopukluğu da yarattı.

KÜRT ENSTİTÜSÜNE POLİS BASKINI

15.11.1992 günü Kürt Enstitüsü polis tarafından basıldı.

Polis, Enstitüde görevli bulunan hüseyin kaytan ile ziyaretçi olarak bulunan: Bazın Uysal, Sedat Tuncerle birlikte iki Mardinli vatandaşı da gözaltına aldı. Kapıda asılı bulunan Kürt Enstitüsü yazılı levhasını da söken polis, Kürtlerle ilgili Kürt tarihi edebiyatı ve kültürüyle ilgili olan eserlerle çok miktarda kitap, dergi, Kürtçe, Osmanlıca ve Arapça el yazmaları, film, kaset, karpostal ve bilgisayar disketlerine de el koydu.

Baskınla ilgili Kürt Enstitüsü'nün yaptığı basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi: "Götürülen eser, kitap, film, kaset ve diğer belgeler içerisinde suç unsuru olabilecek en ufak birşeyin olmamasına karşın alınıp götürülmüştür. Halbuki Türk Hukuk sisteminde bile, toplatma kararı çıkan kitap ve yayınlardan birden fazlası halinde toplatılması ve el konulması söz konusu olabirir.

Kürt Enstitüsünden alınıp götürülen eserlerin çoğu Arapça, Farsça, Osmanlıca ve Kürtçe idi. Polis bu kitapların suç unsuru taşıyıp taşımadığını bilmeden, karşı işrarlanımıza rağmen el koymuştur. Kürt Enstitüsüne yönelik bu girişim son günlerde Kürt halkına yönelik genel baskı politikasının bir parçasıdır. Devletin en yetkililerinden bizzat Cumhurbaşkanını Turgut Özal ve Başbakanı her defasında kürt halkından, kürt realitesinden söz etmektedirler. Ancak pratikte sanimiyetsizliklerini ve kürt halkının tüm değerlerine yönelik çifte standartlı oldukları her defasında kanıtlanmıştır. Son Enstitü baskınıyla bu durum açıkça yine sergilenmiştir. Enstitümüz de el konulan kitap belge ve kaynaklar insanlık kültür hazinesinin önemli değerlerindedir. Biz bu kitap belge ve kaynakların akıbeti konusunda endişeliyiz. Bu eserlerin tahrip edilmesi insanlığın kültür değerlerine olduğu gibi Türk halkının kültür zenginliği içinde bir kayıp olacaktır. Dileğimiz bu eserlerin tekrar Enstitümüze iadesidir."

Götürülen eserlerin akıbetini uluslararası platforma taşıyacağını söyleyen Enstitü Yönetim Kurulu gelişmeler konusunda kamuoyunu aydınlatacağını belirterek baskını kınadılar.

KADINLAR ; GELECEK ELLERİMİZDEDİR.....

Açıklama: DDSB'den sağlık emekçilerinin Tüm Sağlık-Sen merkez yönetim kuruluna "Kadın Komisyonunun oluşturulması" için sundukları öneri taslağını yayınlıyoruz.

PARTIZAN

GİRİŞ:

İnsanlık tarihi mücadelelerle doludur. Mücadelenin olduğu yerde taraflar da var demektir. Taraflardan biri kurtuluşu için mücaadele eder, diğeri onu engellemeye ya da rotasından çıkarmaya çalışır. Bu sınıflı toplumun gereğidir.

İnsanın insan tarafından sömürülmeye başlaması sınıfların ortaya çıkmasına paraleldir.

Ezilen sınıfa mensup kadınlar sınıfsal baskının yanında bir de kadın olmasından ötürü sömürü ve zulmün pençesine takıldı. Köleci toplum olsun feodal toplum olsun ya da kapitalist toplum olsun kadın sorununa göreceli bir farklılaşma getirmiş olsa da özü asla değişmedi.

Sorunun temelinde özel mülkiyetin olduğu genellikle kabul görüyor. Başlangıçta kadın üzerinde erkeğin geçim araçlarını temin etmede aktif rolünün sağladığı eşitsizlik var. Dönem içinde erkek üretim faaliyeti içinde hem bedensel hem zihinsel olarak daha hızlı gelişti. Ekonomik önderlik, bu kazanılmış vasıflarla birlikte erkeğin daha da öne çıkmasına yol açtı. Özel mülkiyet aileyi yarattı. Böylece kadın yalnız ikinci sınıf insan değil, giderek erkeğin mülküne dönüştü. Erkeğin kadın üzerindeki baskısı ya da kadının erkeğe bağımlılığı şeklinde tanımlayabileceğimiz ataerkil baskı da, sınıf baskısının türettiği baskılardan biridir. Ama tarihi kökleri de en azından sınıf baskısının kökleri kadar derindir. Tarihi materyalizmin evrimi, toplumları birbirine köklü boyutlarda dönüştürmüş, ilerici hamlelere sahne olmuştur. Lakin bu ilericiliğin sınırları günümüze kadar henüz ataerkil baskının tasfiyesine kadar uzanmamıştır. Çünkü eskinin yerini alternatif olarak alan her toplum, kadın üzerindeki baskının iktisadi ve sosyal temelini nihai düzeyde kaldırmamış, tersine o temeli bağında barındırmıştır.

Sorunun tarihsel sürecine kısaca değindikten sonra, ülkemiz koşullarında kadın hareketine kısaca değinip, kadının konumu ve sorunlarına değinelim.

Ülkemizde devrimci kadın hareketi oldukça zayıftır. Bu hareket ezilen sınıfın gerisinde kalmıştır. Bunun çeşitli nedenleri vardır.

1-Ülke genelinde kadınların yoğun baskı altında tutulmaları ve toplumsal olarak küçümsenip ezilmeleridir. Yani kadınların işe yaramaz ve kocalarının sözünden çıkmaması yönünde verilen eğitimidir. Böyle bir eğitim ve baskı, kadınları hep ikinci plana atmış ve kendi haklarını savunmak için öne çıkmasını engellemiştir.

2-Kadın örgütlülüklerinin zayıf oluşu

3-Sınıf mücadelesinin zayıf oluşu

4-Ülkemizdeki kadın hareketinin genellikle burjuva kadınlarının önderliğinde olması

En örgütlü kesim, egemen sınıfların denetiminde olan kadın örgütlülükleridir. Burjuvazi devrimci kadın örgütlülüğünü önlemek için, kendi denetiminde zengin kadınları örgütleyerek, kadın hareketinin yönünü saptırmak istemiş ve kısmen bunu başarmıştır. Bunların en örgütlü ve güçlü kesimi "Türk Kadını Güçlendirme Vakfı"dır. Buna benzer birkaç örgütlenme vardır. Bunların da çizgileri aynıdır.

Feminist harekete gelince, ülkemizde uzun yıllardır böyle bir örgütlenme mevcuttur. Bu hareket, kadın haklarını koruma ve geliştirme çabasında gibi gözükse de, özünde kadın hareketini sınıf mücadelesinden koparma ve erkeklerle aynı eşit haklara sahip olmayı yeğlemekte, kadınların ezilmesini sınıf mücadelesinden kopararak sadece erkeklere karşı mücadeleye dönüştürmektedir. Bu hareketin sınıfsal yapısı küçük burjuvadır. Niteliği gereği devrimci kadın hareketinin önünde düşmanıdır. Bu bağlamda, kadınlarımızın feministlerin yasalarla getirmek istediği yapmacık çözümlerine değil, ekonomik ve toplumsal ilişkilerin değişikliği için savaşılan devrimci kadın hareketlerine ihtiyaçları vardır.

Mevcut ekonomik ve toplumsal yapının değişmez olduğu görüşünden hareket eden bu feministlerimizin arzuladıkları şey, sadece bugünkü evlilik ve aile ilişkilerine, bu ilişkileri asla kökünden değiştirmeyen bazı düzeltmeler getirmekten ibarettir. Böylece getirilen düzeltmelerin amacı evliliğin yalnızca yasal bağlarıyla birleşmiş kişilerin karşılıklı ilişkilerini iyileştirmek değil, aileninbugünkü biçimini daha sağlam ve daha sürekliliğe kavuşturmak olacaktır.

Sol feministler ise soruna bir başka biçimde bakarlar. Bunlar en başta kültürlü ve bağımsız etkinliği sahip, kazandıkları ücretle yaşam bağımsızlıklarını yaratmış kadınlardır. Ne kadar düzeltilmiş olsa da evliliğin onlar için hiçbir çekici gücü yoktur. Kocasız yeterince maddi bağımsızlığa sahiptirler. kaldı ki bir ilişki kurmak için konulmuş bütün düzenlemeler ve yasallaştırmalar bu bağımsızlığı azaltmaktan, burjuvazinin

böbürlendiği bu özgürlüğün bir bölümünü kaldırmaktan başka işe yaramayabilir.

Kuşkusuz bir dizi toplumsal ve siyasi tedbirlerle kadınların ve annelerin ağır durumunu hafifletmek, gelecek kusağın sağlığını hafifletmek olanaklıdır. Ama kabul görülen bir geçek vardır ki o da, işçi sınıfının genel zaferi sonunda, proletaryanın yaşama düzeyinin yükselmesi ölçüsünde bu hak davaları sonuç verecektir.

Ülkemiz koşullarında kadının konumuna gellince:

Toplumumuzda kadın, salt türünün devamını sağlayan cinsel bir araç belirli ölçüde karşılıksız üretimde bulunan ekonomik bir varlık, ucuz emek gücü.... Kısacası ikinci sınıf insan.

Kuramsal ve yasal planda kadın erkek eşitliği tanınmış olsa dahi uygulamada sosyal ve ekonomik farklılık görülmektedir. Kadın evlenmeden önce babasının, evlendikten sonra kocasının hakimiyeti altındadır. Evlilik genellikle baba rızası ya da zoru ile yapılmakta kadının düşünceleri ve istekleri tanınmaktadır. Feodal ilişkiler tasfiye edilmediği için, medeni kanunda ne kadar kadın ve erkek eşittir yaygarası koparılsa koparılsın bu, kağıt üzerinde kalmaktadır. Kadın yasalarda kendine tanınan çoğu haklarını dahi kullanmamaktadır. Hala erkeğin yarı kölesi, tarlada amelesi, evde zevk vasıtası ve kuluçka makinesi olarak yaşamaktadır. Kadın ve çocuğun geçimi, oturulacak evin seçimi, erkeğe aittir. Birliğin reisi mülkiyet sahibi kocadır. Kadın çalışmak istese bile kocadan izin almak zorundadır. Bu da kadının erkekten ayrı bir statüye sahip, ikinci sınıf insan muamelesi gördüğünü kanıtlamaktadır.

Bu durum kırsal alanda yaşayan kadın için daha vahimdir. Feodal ilişkilerin yoğunluğu, kadınların üretime katılması, bilinçlendirilmesi ve haklarını elde etmesini engellemektedir. Burada kadını yasalardan çok töreler, örf ve adetler yönetmektedir. Başlık parası, berdel, kısır olan kadının lanetli imiş gibi görülmesi, kız çocuklarının evlattan sayılmaması, daha ergenliği yaşayamamış olan kız çocuklarının evlendirilmesi ve daha nice sorunlar. Burada dinin getirdiği etki de yadsınamaz. İslam kanunlarında erkeğin hakimiyeti vurgulanır. "Allah kadınları erkeklerden değil, erkekleri kadınlardan üstün yaratmıştır.", "Önce öğüt ver, vazgeçmezse yatağında yalnız bırak, yine kar etmezse döv.", "Kadınlar sizin erkek yetiştiren tarlanızdır, o halde tarlanıza, dilediğiniz gibi girin." gibi sözlerle bunu açıktan vurgulamıştır. Kırsal alandaki kadının düşünsel iradesi, sosyal ve ekonomik özgürlükleri erkeğin elindedir. Bedensel kişiliği ise artı üretkenliği ile eşdeğerdir.

Kadınlarımız özellikle büyük kentlerde emperyalist kültürün de baskısı altındadır. Kadın hakim sınıfların kendini metalaştırması karşısında üç beş firmanın kar etmesi için allanıp boyanmakta- süslenmekte, modacıların cebini doldurmakta ve boyalı basının etkisiyle kurtuluşu zengin ve yakışıklı bir koca bulup evlenmekte görmektedir. Kadının cinselliğini kullanarak, patronlar kendilerine kar sağlamakta, binlerce işçinin emeğini harcayarak meydana getirdikleri malları satmakta ve geniş reklamlarını yapmaktadır. Bunlar biryandan da genç, dinamik, kendini yenileyen, geçliğin ve geniş yığınların kafasını uyuşturmaya ve onların ülkemizin gerçeklerini görmesini engellemeye çalışmaktadır. Çıplak kadın resimlerinin porno filmlerinin amacı budur.

Üretimde bulunamadığından dolayı, sosyal yaşamın dışına atılan kadınlar ise, sürekli ve istemli olarak hakim sınıflar tarafından tüketime alıştırılmışlardır. Ezilen, sömürülen horlanan bir mal, süs, tüketim aracı olarak kullanılan, ekonomik bağımsızlığını kazanmış, dışarda çalışan, evinde kocasına ve çocuklarına bakmak zorunda olan kadınlarımızın baskı ve sömürü altında tutulması sanıflı toplumun bir gereğidir.

Son olarak ucuz iş gücü olarak çalıştırılan kadınlarımızdan söz edeceğiz;

Kapitalistlerin karını arttırması büyük ölçüde işçiye az ücret ödemesiyle orantılıdır. Az ücret alan işçi ailesini geçindiremeyeceğinden, kadın ve çocuklar da çalışma hayatına atılmakta, böylece artan işçi sayısı karşısında ücretler daha da düşmekte ve patronlar karlarını arttırmaktadır. Kadınlara parçabaşı evinde yapmak üzere iş vererek bu sömürü arttırılmaktadır. Böylelikle kadın sosyal yaşantıdan, çalışma yaşamından uzaklaştırılmakta, kadın işçiler arasında uzmanlaşma, mülkeli eleman olma durumu yok olmakta, kadının sınıf bilincini kavramasına ket vurulmakta, evine hapsedilmektedir. Kadının çalışması daha çok evine ek gelir sağlamak olarak değerlendirilmektedir.

Bu durum memur olarak çalışan kadınlarda da sürmektedir. Bu durum, kadınları daha çok masabaşına hapseden, pasif, üretkenliği az, hamallığı çok, olan işlerde çalıştırılmakla karşı karşıya bırakmaktadır.

Ülkemizin yapısına bağlı olarak değişen değer yargılarına kadının çalıştığı iş ve topluma yaptığı katkılara rağmen yine de toplumda ikinci cins olarak ele alınmasına yol açmaktadır. O halde bu düzeyde kadın, ekonomik bağımsızlığını elde etse bile kurtuluşundan söz etmek mümkün değildir.

Sonuç olarak;

Bizler kadın haklarının, kadının kurtuluşunun demokrasi ve sınıf mücadelesiyle kazanılacağını savunan devrimci kadın emekçiler olarak, yaşamımızı kendimizin belirleyeceğini, her türlü gericiliğe, cins ayrımcılığına karşı mücadelede, Kürt Kadını üzerindeki hem kadın olmalarından hem de ulusal kimliklerinden kaynaklanan, asimilasyoncu baskılara karşı, yaşamın her alanında, yaşamımızın bir yanı olan erkeklerle birlikte mücadele içinde olacağımızı söylüyor, tüm duyarlı arkadaşları Tüm Sağlık-Sen bünyesinde kurulacak Kadın Komisyonu'nu oluşturmaya çağırıyoruz.

TÜM SAĞLIK-SEN KADIN KOMİSYONU PROGRAM TASLAĞI

AMAÇ:

Kadın Komisyonu, kadınlar arasında birliğin ve dayanışmanın kurulmasını sağlamak, cins ayrımcılığı yaratan, kadını ikinci sınıf konuma iten, ekonomik sosyal, politik, kültürel, hukuki, sağlık vb. alanlarda eşitsizliğin giderilmesini, koşulların iyileştirilmesini maddi manevi tüm yaşantılarının insanca olmasını sağlamak amacıyla çalışmalar yapar, mücadele eder.

ÇALIŞMA YÖNTEMİ:

Kadın Komisyonu, Tüm Sağlık-Sen Merkez Yönetim Kurulu'na bağlı olarak oluşturulur. Komisyonunda yer alan üyelerin her birinin aktif olarak görev almasına özen gösterilir.

Aynı yapılanma Tüm Sağlık- Sen'in il merkezlerine bağlı olarak oluşturulur. Denetim, il merkezi ve genel merkez ilişkisi şeklinde sürmekle beraber, komisyonların kendi aralarında paralel ilişki ve dayanışma kurulur.

Alt birimler ..... sürede toplanır, çalışmaları hakkında KK'ya ..... sürece rapor verir, ... sürede tüm alt birimler ortak toplantı yapar, gelişmeleri değerlendirir, eleştirir ve öneriler sunar.

Kadın komisyonunun görev süresi ..... yıldır. .... süreyle Merkez Yönetim Kurulu'na rapor verir.

ALT BİRİMLER:

- 1- Eğitim birimi
- 2- Basın, arşiv, dış ilişkiler birimi
- 3- Sağlıkla ilgili konulardan sorumlu birim

Kadın Komisyonu kadınların sorunlarını aşağıda belirtildiği gibi tesbit eder:

- 1- Kadının ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve hukuki alanda ikinci sınıf görülmesi. Cins ayrımcılığı sorunu.
- 2- Kadının cinsel meta haline getirilmesi; moda, reklamlar, güzellik yarışmaları medya, sinema vb. alanlarda kullanılması sorunu.
- 3- Kadının sağlık, beslenme, kürtaj, doğum kontrolü, doğum izni, kreş, çocuk sağlığı, emzirme izni ile ilgili sorunları.
- 4- Kadının sınıfsal, ulusal, cinsel kimlik sorunları ve kendine yabancılaştırılması.
- 5- Dayak, geleneksel ev kadını sorunu statüsünün kaldırılması, ev işlerinin toplumsallaştırılması sorunu.
- 6- Ağır çalışma koşulları, iş güvencesi, eşit işe eşit ücret sorunu, çevre, barınma, cinselliğin ön plana çıkarılması sorunu ve yaygın olarak çocuk iş gücünün kullanılmasından doğan sorunlar.
- 7- Kadının eğitim sorunları.
- 8- Fuhuş sorunu.
- 9- Tutuklu, hükümlü ve gözaltında bulunanların ve ailelerinin içinde buldukları durum nedeniyle karşılaştıkları sorunlar ,
- 10- İnsan hakları ihlallerinden doğan sorunlar,
- 11- Medeni Kanun, iş kanunu, anayasa ve yasalarda yer alan, kadının ekonomik, sosyal, politik, kültürel alanda gelişimini engelleyen yasal düzenlemelerden kaynaklanan sorunlar,
- 12- Toplumun kadın üzerindeki değer yargularından kaynaklanan sorunlar.

ÇALIŞMA PROGRAMI:

1- Kültürel, sanatsal ve eğitsel alanda çeşitli etkinlikler oluşturmak, paneller, seminerler, sergiler, kampanyalar açmak, yazışmalar düzenlemek, tiyatro, dia, film gösterimi, konser, yemek, gezi, folklor çalışmaları ve gösterileri yapmak, basın açıklaması ve basın toplantısı yapmak.

2- Kadına karşı uygulanan ayrımcı ve baskıcı düşünce ve davranışlara karşı mücadele etmek, sorunları yerinde ve zamanında görüp, inceleyip, araştırmak için heyetler oluşturmak, raporlar düzenlemek ve kamuoyuna açıklamak, ilgili yerlere girişimde bulunmak.

3- Kitlelere ulaştırmak üzere sendikamız Tüm Sağlık- Sen'in yayın organında kadın sorunlarıyla ilgili yazılar yayınlamak.

4- Kadın ve Çocuk Sağlığı konusunda gezici sağlık birimleri oluşturarak çalışmalar yapmak, çevre ve halk sağlığı konularında çeşitli bölgelerde seminerler düzenlemek.

5- Diğer kamu sendikaları ve işçi sendikalarının kadın komisyonları ve mevcut kadın dernekleriyle ilişkide bulunmak, çalışmalar yapmak.

SAFLARIMIZDA SINIF KARDEŞLİĞİNİ KORUYALIM

Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları arasında birliğimizi, bütünlüğümüzü bozacak, bizi zayıflatacak, sömürücü patronlar karşısında bizi güçsüz duruma düşürecek bir düşmanlık körüklenmektedir: KÜRT-TÜRK DÜŞMANLIĞI!

Yüzyıllardır yan yana ve aynı topraklar üzerinde yaşayan, ama her defasında bir ulus dışında diğer ulusların ve milliyetlerin ezilmesi, horlanması; dili, kültürü, geleneği, göreneği, kendi zenginlik kaynaklarının kendileri tarafından kullanılması yasaklanan, baskı gören, katliama uğratılan, yok edilmeye çalışılan, topraklarından zorla göç ettirilerek yerinden yurdundan edilen bir yaşamın sürdüğü bir süreç yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, egemen ulusun işçisiyle, emekçisiyle yan yana kardeş kardeş, aynı iş yerinde, fabrikada, atölyede, tarlada üretimi paylaşan ve birlikte sınıfsal olarak aynı kaderi paylaşan ezilen ulusal Kürt ulusuna mensup işçilerin emekçilerin bu kardeşliği kendi ulusal kimlikleri ve çıkarlarının tanınması yönündeki talepleri egemen sınıflarca "milli menfaatler" demagojisiyle düşmanlığa temel yapılmak istenmektedir.

Bölücülük demagojisiyle şovenist, milliyetçi, ırkçı bir kulvarda emekçileri birbirine düşürerek sömürü ve zorbalık düzenlerini devam ettirmeyi hedefleyen egemen sınıflar, her türlü hak talebini kanla, işkenceyle, topla, tüfek-

le karşılamaktan geri durmuyor. Halk çocuklarını kendi zorbalıkları ve bir avuç komprador burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin sınıf çıkarları için kirli bir savaşa, kırıma ve ölüme yollayarak kanlı iktidarlarını sergileyen egemenler, kendi suçlarını ezilen mazlum halklara yıkmaya çalışmaktadır. Ve bu uğurda, yanyana yaşayan halkların eşit koşullarda yaşamalarını tanıyacağı yerde ayrıcalıklı konumunu muhafaza ederek birbirine kırdırma siyasetine karşı bir tutumun aracı da olmalıdır kongreler.

Sendikalar, dil, din, mezhep, ulus, kültür farkı gözetmeksizin çeşitli milliyetlere mensup her işçinin sınıf örgütleridir. İş yerlerinde patronlar Türk'e başka, Kürt'e başka, Çerkez'e ya da Laz'a başka ücretler vermiyor! Birini az birini çok sömürüyor, herkese sömürde, baskıda eşit davranıyor ama kendi çıkarı için Kürt'ü Türk'e, Laz'ı-Çerkez'e Ermeni'ye düşürmeyi, aralarında mezhep kışkırtıcılığı yaparak güçlerini bölmeyi ve din duygularını körükleyerek birbirine düşman etmeyi ihmal etmiyor. Bugün de milliyetçiliği, şovenizmi kışkırtarak bir düşmünlüğü körüklüyor. Oysa sendikalar böyle bir kışkırtma ve düşmanlığa karşı her işçinin birliğini ve kardeşliğini sınıf temelinde savunuyor ve istiyor istemelidir de! Bu anlamda işyerlerinde, fabrikalarda, kongre salonlarında tesis edilecek kardeşlikler egemen sınıfların her türlü katliamcı, soykırımçı emellerini ve girişimlerini engelleyecek biricik araçlardır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin etmelerini istemek, ulusların tam hak temelinde eşitliğini savunmak ve çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin birlikte yaşamalarını gönüllülük temeli üzerine oturtmak siyaseti işçi sınıfının ve onların örgütlü yapıları olan sendikalarının gerçek siyaseti ve hedefi olmalıdır.

Petrol-İş sendikasının ezilen ulusa yönelik sürdürülen kanlı ve kirli savaşa karşı söylemde de olsa, sadece akademik düzeyde de olsa sürdürdüğü mücadele ve aldığı tavrın enternasyonal bir tavra ve dayanışmaya denk düştüğü ve bu yönüyle olumlu olduğunu, sahiplenilmesi gerektiğini vurgulamak istiyoruz. 290 imza olayında olduğu gibi çeşitli araçlarla ülkenin doğu ve güneydoğusunda yapılan katliamlara, baskılara, yakıp yıkmalara karşı sınıf dayanışmasını göstermek her yurtseverin, her işçinin ve duyarlı insanın görevidir. Bunun "ülke bütünlüğünü bozma"yla, "milli çıkar"larla bir ilgisi yoktur, olmaz da! Hiç kimsenin orada ya da ülkenin başka bir yerinde olup biten bu katliamlara, baskılara, öldürmelere, hak gasplarına göz yumması düşünülemez, beklenebilir. Bunu yapmak işçi sınıfına yönelen saldırı ve hak gasplarını kabullenmek, meşru görmek demektir ki bu da bizlerin tavrı olmaz. Petrol-İş eleştirilecekse bu takındığı tavırdan dolayı değil, bu tavrını pratikte üretimden gelen gücünü kullanmasıyla pekiştirerek tutarlı hale getirememesinden dolayı eleştirilmelidir.

Onca katliama rağmen sadece imza toplamak ya da dergilerinde yazarak, çizerek konuşarak yetinmek yeterli bir tavır değildir. Çünkü ölenlerin arasında kendi üyeleri ya da üyelerinin yakınları da var.

Bu kongre sürecinde işçi sınıfı ve emekçi halklar arasında yaratılmak istenen düşmanlığa izin vermeyelim ve buna karşı tüm uluslardan ve milliyetlerden emekçilerin ortak sınıfsal çıkarlarını öne çıkaralım.

SENDİKAL BİRLİĞİ SINIF SENDİKACILIĞI PERSPEKTİFİ İLE ELE ALALIM!

Kongre sürecinde en çok tartışılan ya da tartışılacak konuların başında DISK'te örgütlenip örgütlenmeyeceği sorunu gelmektedir ve gelmelidir de!

DISK'in açılarak mal varlığının egemen sınıflar tarafından kendisine belirli bir misyon yüklenerek geri iade edilmesinden sonra, işçi sınıfı ve sendikal hareket içinde yeniden gündeme girmesi, gerek Türk-İş, gerekse tek tek sendikalar içinde DISK ve DISK'te örgütlenme konularının tartışılmaya başlanmasını getirdi. Kimilerinde çok sıcak tartışmaların olduğu kimilerinde ise pek bir değişikliğin olmayacağını gösteren tutumlar görülmektedir. Mal varlığı kendisine iade edilen DISK alelacele eski yönetici ve delegeleriyle toparlanmaya ve "alternatif" bir sendikal güç olarak varlığını hissettirme çalışmasına yöneldi. İlk başlarda eldeki mal varlığını (para da dahil) nasıl harcayacağını tartışarak bir "DISKBANK" kurma fikrini bile gözardı etmeden yeni arayışlara giren DISK yönetimi, gelinen aşamada, öncelikle yeni bir "bakir" alan olan kamu çalışanla-

rı sendikalarına çengel atarak ve kimi kamu kuruluşlarında (özellikle SHP'li belediyelerde) örgütlenmeyi (ki bu Türk-İş ya da bağlı sendikalardan istifa demektir) gündemine alarak sendikal hareket içinde faaliyet sürdüreceğini ortaya koydu. Tabii bu aldıkları kararlarda ya da yaptıkları açıklamalarda ifade edilmesine rağmen pratikte neler yapacaklarını yaşayıp göreceğiz.

Ancak, bulunduğumuz lastik-petrol-kimya iş kollarında da bu yönde tartışmaların olacağını ya da şimdiden olduğunu kabul etmek gerekir. Bu konuda her işçi, delege, yönetici açık tavrını belirleyerek sınıf çıkarlarımız doğrultusunda karar vermelidir!

öncelikle şu soruya cevap arayarak karar verilmelidir:

"Sendikamızdan istifa edip DISK'e bağlı bir sendikaya mı geçmeli?" ya da "Türk-İş'ten istifa edip DISK'e mi geçmeli?"

Bizim bu konularda tavrımızın açık olduğunu vurgulayalım.

Bizim mevcut koşullarda sendikamızdan istifa edip bir başka sendikaya geçmenin sınıf çıkarlarımızla bağdaşır bir yönü yoktur. Birincisi, bugünkü DISK ve bağlı sendikalar Türk-İş'in veya Petrol-İş'in sınıf sendikacılığı temelinde alternatifleri değildirler ve olamazlar. DISK'in bunlardan farklı bir yönü kalmadığı gibi kimi konularda daha da gerilere savrulmuş durumdadır.

İkincisi, tek tek ya da grup grup istifa ve ayrılmanın mevcut gücümüzü bölüp dağıtacağından üretimden doğan gücümüz, bir arada örgütlü olmamızın yarattığı bütünlük ve güç zayıflayacak, bu da burjuvazinin istediği gibi at oynatmasını getirecektir.

Üçüncüsü, bugün sınıf sendikacılığı temelinde bir sendika ve üst kuruluş bulunmamaktadır.

Olacak olan ayrılmalar bu temelde olmalı ve sınıf sendikaları yaratma, oluşturma anlayışıyla gelişmelidir.

Bu anlamda bugün mevcut olandan istifa edip ayrılmak yerine, mevcut olanın içinde sağlam temellerde sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda güçlerimizi bütünleştirerek buranın egemen sendikal hareket içinde bir sınıf mevzisi haline dönüştürülmesine çalışalım, güçlerimizi, enerjimizi, olanaklarımızı bu yönde seferber edelim ve sendikal birliği sınıf sendikacılığı perspektifi ile ele alalım.

SENDİKA KONGRELERİ "SEÇİM" GENEL KURULLARI OLUYOR.

Şube kongrelerinden sonra sıra gelen merkez kongreleri bir bir yapılmaya başlandı. Üç yılda bir yapılan genel kurullar, hem geçmiş üç yıllık faaliyetin genel bir değerlendirilmesini yaparak olumlu olumsuz yaşanan pratik süreci açığa çıkarıp olumsuz mahkum etme, olumluya sahip çıkıp ileriye taşıma, hem geleceğe ve kendini dayatan sorunlara yönelik mücadele taktik ve hedeflerini saptamak, hem de sendikayı bir üç yıl daha yönetecek yönetim ve zorunlu organları seçmek için yapılmaktadır, ya da yapılmalıdır. "Yapılmaktadır" ile yetinmeyip "ya da yapılmalıdır" dememiz sendikaların bu işlev ile hareket etmediklerindedir. Olması gereken bir işlev ve kapsamdayken olan sadece başlıktan da anlaşıldığı gibi "seçim"le sınırlı hale sokulmasıdır.

Son ayda bir dizi sendika kongresi yapıldı ve yapılıyor. Petrol-İş Kongresi de bunlardan biridir ve geçen ay kongresini ya-

parak yeni yönetim sürecini başlatmıştır. Petrol-İş Türkiye'de işçi sınıfı sendikal hareketi içerisinde sol görünümü ve nitelikli sayılan örgütlerden biridir ve sendikal hareket içinde geçmiş mücadelecilik tutumuyla olumlu bir etkiye sahip iken, gelinen son aşamada ise sadece; söylemde sol mücadelecilik yapar-eder ama pratiğinde hep edilgen pasif gerilerde kalan ve eylemselliği hep başkalarından arayan bekleyen ve hep birilerine muhtaç görünümde olan bir konuma gelebilmiştir. Sadece izlediği mücadele çizgisinde değil aynı zamanda kongrelerinde de benzer bir seyir izlemiştir. Geçmişte Petrol-İş kongreleri yoğun mücadelelere sahne olur, yönetimi oluşturmaya yönelik tartışmalar dışında üyelere delegelerden yoğun ilgi-tartışma, görüş oluşturma gibi canlılık ve mücadele belirtisi olan gelişmeler yaşanıyordu. Ancak gelin görün ki, bu kongrede bundan eser kalmamıştı. Sanki Petrol-İş üzerine ölü toprağı ekilmişti. Ne bir işlevli tartışma, ne bir görüş oluşturma ne bir etkilemeye yönelik bildiri, açıklama-broşür dağıtma! Hiçbir şey yok. Ortalığı sadece Devrimci-Demokrat Petrol-İşçilerinin hazırlayarak bastırıp dağıttığı DDSB kitapçığı "bozuyordu". Onun dışında hiçbir şey yok. Bu durumu geçmiş bilen Petrol-İş uzmanlarından biri farketmiş olmalı ki "Bu kongre geçmiş kongrelere hiç benzemiyor DDSB dışında kimsenin ilgilendiği izlediği yok" diyordu.

Ama birşeyler vardı yine de "kim gidecek, kim kalacak ve kim gelecek" tartışması O da yine "niye gidecek, niye kalacak ve niye gelecek" sorusu dahi sorulmadan. Zira bu soruların cevabı bile anlayışların tartışılmasını, siyasi-sendikal görüşlerin ortaya konmasını gerektirecektir ki bu

da hiç adından bahsedilmeyen birşeydir. Yapılan sadece koltukların paylaşılmasıydı. Yani bu kongre sadece "seçim genel kurulu" oldu. Her yöneticinin ittifakla paylaştığı sonuç ta bu oldu.

Ülkede onca sorun yaşanırken, sınıfa ve emekçi halk yığınlarına yönelik onca saldırı, baskı, hak gaspı olurken örgütsüzleştirilme gün be gün artırılırken, bunların savuşturulmasına, bunlara karşı nelerin yapılacağına ilişkin tek laf edilmemesi işçi sınıfı adına büyük bir talihsizliktir ve deyim yerinde ise utançtır. Sorunlara değinen, çeşitli önerilerde bulunan bir-iki delegenin konuşmalarında koltukların paylaşılacağı tartışma hengamesi arasında kaybolup gitti.

Genel Başkan Münir Ceylan'ın açılış konuşmasında "Merkez Genel Kurulumuz tüm bu gerçekleri göz önünde bulundurarak, üç yıllık döneminin sağlıklı bir değerlendirmesini yapacaktır.

Önümüzdeki yoğun döneme ilişkin geniş bir perspektif çizerek, yolumuzu aydınlatacak kararlar alacaktır" şeklindeki sözleri bile bir işe yaramadı ve beklentiler boşa çıktı. Nitekim bu olumsuzluğu Münir Ceylan'da hissetmiş olmalı ki son konuşmasında konuya ilişkin rahatsızlığını dile getirdi.

Kongrede delegelere ve kongreye sunulmak üzere Devrimci-Demokrat Petrol işçilerince Petrol-İş'in 21. olağan genel kuruluna yaklaşmasını içeren Petrol-İş'in son üç yıllık sürecini değerlendiren çeşitli gelişme ve sorunlara ilişkin düşünce ve önerilerini içeren ve alternatif sendikal anlayışlarını da kapsayan bir kitapçık hazırlanarak dağıtılması kongrenin tek ve en olumlu bir olayıydı. Hemen herkesin ilgiyle alıp okuduğu ve eleştirilerinde ve önerilerinde yararlandığı bir kaynak olan

kitapçık umarız kongrede yaşanan bu olumsuzluğu gidermek ve geleceğe yönelik mücadele taktik ve hedeflerini saptamada da bir kaynak olacaktır.

GÖRÜŞ OLUŞTURMA, İLERİYE YÖNELİK DOĞRU KARARLAR ALMA YERİNE, KOLTUK PAYLAŞIMI:

Kongre sırasında hatta daha da öncesinde yaşanan asıl sakatlık yönetime ilişkin kişilerin tespiti noktasında yapılan tartışma ve yönetiminden kendisini gösterdi. Delegelerin iradeleri ve karar verme işlevleri dışında şube başkanları bir araya gelecek kendi aralarında belirlemeler yapıyor ve "Şu şu gidecek, şu kalacak ve şunlar gelecek" diyerek bunu delegelerin önüne "işte yeni yönetim" diyerek sunuyorlar. Oylamada da bunlara oy istenerek seçimleri sağlanıp "seçim" yapılmış oluyor. Bu kadar anti-demokratik, delegenin iradesini hiçe sayan, üyesine ve delegesine saygısızca bir davranış olur mu? Evet oluyormuş! Nitekim "seçilen" delegeler de bu oyunları bilerek yer yerde nazlanarak oylarını "özgürce" kullanarak "demokratik" bir biçimde yöneticilerini seçiyorlar. Bu kongrede olan da buydu Bu yönetici tipiyle bu delege tipi ne kadar da uyumlu oluyor değil mi? Vah işçim vah!

Oyun tezgahlandı oynandı sonuç da alındı, ancak öncekilerden biraz farklı bir şekilde. Kelleleri istenenlerden ikisi şube başkanlarının almış olduğu karara direnerek yeniden seçildiler hem de ortak bir tepki oluştu yönetime karşı. Genelde delegelerin tepkisinin en somut ifadesi İstanbul Şube delegesi Mehmet Turp tarafından dile getirildi. Ve bizler niye buradayız, koyun muyuz? 50.000'e yakın üyesinin şube

başkanları karar alıyor. Delege nin ne düşündüğü sorulmuyor. Nasıl bir Petrol-İş tartışılmıyor. Üç yıl boyunca ne yapıldı, ne yapılmadı, ortaya koyma anlayışı yok. Merkez yönetimine aday oluyorlar, merkezin politikasını eleştirmiyorlar. Bazıları ya da bu şekilde bir yerlere gelme düşüncesinde. "Böyle olacaksa seçimi yapmaya dahası kongre yapmaya ne gerek var vb." şeklinde ifade edildi.

Sonuçta istenen ve gelenek olan uygulama akordu bozularak yeniden gerçekleştirildi. Genel Başkan dışında diğer dört yöneticinin yerine alternatifsiz adaylar tespit edilerek dayatılmasına rağmen, sadece genel sekreter ve genel mali sekreter "biz bu yöntemle geldi bu yöntemle gideriz" diyerek aday olmadı ve yerlerine yenileri geldi. Diğer iki görevdeki yöneticiler ise "biz yine adayız isterlerse seçsinler." diyerek şube başkanlarının kararına direndiler ve yerlerini korudular. Yani yeniden seçildiler. Bunların seçilmesi gelenekleşmiş "yönetim oluşturma" anlayış ve biçimine delegelerce duyulan tepkinin vücut bulması şeklinde ifade edilebldiği gibi, Genel Eğitim ve Teşkilatlan-

ma Sekreteri olan Mansur Burgucu'nun karşısına geldiği Aliğa şubesinin başkanı olan Mustafa Öztaşkın gibi çağdaş sendikacılık anlayışının temsilciliğine ve Petrol-İş'te bunun koçbaşlığına açığtan soyunan birinin geçmiş olması ve kaybetmesi delegelerin çağdaş sendikacılığa vurmuş olduğu bir tokadı ve sınıf sendikacılığından yana tavır takınmasından ileri gelen bir tutum olarak ta ifade edilebilir. Tabi her iki neden de doğrudur.

Petrol-İş kongresinde örgütün sorunlarına ve işçi sınıfını esasta ve doğrudan ilgilendiren sorun ve gelişmelerine ilişkin ciddi hiçbir kararın alınmaması ve bu yönde hiç çaba bile gösterilmemesi yanı sıra olumlu olan bir yönü de oldu. Ülkede yaratılmak istenen Kürt-Türk düşmanlığına karşı bütün konuşmacılar dikkati bunun üzerine çektiler ve sınıf kardeşliğini dile getirdiler. Olumlu bir havada olumlu mesajların verilmesi ve dinlenmesi işçi sınıfı açısından oldukça önemli bir kazanımdır. Ülkenin doğu ve güney doğusunda yaşanan insanlık dışı baskı ve uygulamaların teşhirinin yanı sıra, Kürt ulusunun ulusal istem ve sorunlarına yönelik destek ve

dayanımların dile getirilmesi ve egemen sınıfların halkları birbirine düşman eden birbirine kırdıran uygulamalarının boşa çıkarılması ve sorunun çözümü için işçi insiyatifi üzerinde durulması bugün ve gelecek açısından dikkate değer olumluklar içermekteydi.

Sonuç olarak söylemek gerekirse bir kongre daha hovardaca geçirildi ve değerlendirilmedi. Birleri seçim kazandı ama kaybeden esasta işçi sınıfı oldu. Petrol-İş üyeleri ve Türkiye işçi sınıfı elbette bunu değerlendirecek hesabını soracak ve bunun sorumlularını hak ettiği yere gönderecektir. Bugün egemen sendikal hareketin geneldeki bu durumuna karşılık işçi sınıfı içinde alternatif sınıf sendikacılığı anlayışında olan duyarlı işçi ve öncü kadro ve sendikacılar Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışı etrafında saf tutarak bu sınıftan kopmuş ona yabancılaşmış bürokrat sarı sendika yönetimlerini işçi sınıfı saflarından söküp atacaktır. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. □

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇIKIYOR!

Daha önce iki sayısı çıkan dergimiz, birlik coşkusuyla, uzun bir aradan sonra 3. sayısıyla 15 Aralık 1992'de çıkıyor.

Geçmiş sayılarımıza olan ilginin sürmesini, coşkumuzun daha da pekişerek bilinç seviyemizde nitel bir sıçrama yaratması için, tüm benliğimizle dergimize sahip çıkalım. Küçük büyük demeden tüm katkılarınızı bekliyoruz.

Tüm okurlarımız doğal muhabir olarak dergi merkez büromuza haber ve yazı yollamalı. Dağıtımımızın elden olacağı da gözönünde bulundurularak dağıtım ağı oluşturulmalıdır. Bunun için çevresine dergi ulaştırabilecek okurlarımızın dergi merkez büromuzla diyaloga geçmeleri gerekmektedir.

Dergimiz kitlenin desteğini aldığı müddetçe daha güçlenecek daha da ilerleyecektir.

KAPİTALİST-EMPERYALİST DÜNYA KAN DERYASINDA SERMAYE GEMİSİNİ YÜZDÜRÜRKEN, ZEBANİLER 500. KEŞİF YILINDA COLUMBUS'A METHİYELER DÜZÜYOR!

"Amerika'nın, içinde altın ve gümüş bulunan bölgelerin keşfi, yerlilerin köle durumuna düşürülmeleri, maden ocaklarına tıkmaları ya da yok edilmeleri, doğuda Hint'in fethi ve yağmasının başlaması, karaderili insanların avlanmaları adına Afrika'nın bir tür ticaret alanına dönüştürülmesi, işte kapitalist çağın şafağını simgeliyen ilkel birikimin göz alıcı yöntemleri..."

K.Marks, (Kapital)

Tarihte eşi ve benzeri görülmemiş yöntemlerle yok edilen bir toplumun göz yaşları üzerinde inşa edilen "Modern-Yeni Dünya", emperyalist kan emicilerce "keşif" diye gösterilerek, barbarlık kutsanmaya çalışılıyor. Amerika kıtasının 500. "keşif" yılı işte böyle "kutlanıyor."

Yeni dünyanın keşfiyle başlayan süreç, kimler için ne anlamlar içeriyor?

Barış içinde yaşamayı yaşam felsefesi haline getirmiş bir "indio" için atlarıyla, avcı köpekleriyle, patlıyan borularıyla adalarına sükün eden beyaz adamlar ölüm, hastalık ve en kötüsü köleliği beraberinde getirdiler. Gözleri altın hırsı bürünmüş beyaz adamlara barış için verilen altın hediyeler, kendi idam fermanlarını yazdı. Columbus'un bile "Yer yüzünde bunlardan daha iyi bir ulus bulunmadığına ant içebilirim. Komşularını kendileri kadar sevebiliyorlar", gibi cümlelerle anlattığı bu insanlar, yükselen kapitalizmin şafağında vahşi kar hırsının kurbanı oldular.

Bundan 500 yıl önce beyaz adamların zalimliğini iliklerine kadar hissetmiş Awarak Kızılderililerin milyonlarca Gümüş ve Altın madenlerinde cıva zehiriyle katledilmesi, kutlanacak bir gün değildir. Yeni Dünya'nın medeni insanları binlerce yıllık Aztek ve İnka medeniyetini yakıp yıkarken, Columbus'un şu kehanetini doğruluyordu. " Bu cennet kıyılara bir gün beyazlar yerleşip, zengin olacaklardır". Evet beyaz adamlar zenginleşmesine zenginleştiler. Kıyılara her gün dolu dolu gelen sömürge askerleri ve altın hırsızlarıyla beyazlar bu "gök tanrısının kutsal topraklarına" vahşet pahasına zenginleştiler.

Bolivya'daki zengin Gümüş ve Bakır madenlerinde toplu halde öldürülen "Beyaz tüyü"ün, "Kırmızı boğa"nın torunları için 500. keşif yıldönümü kara bir gün olarak tarihe geçecektir. Ant dağlarının doruklarına çıkıp beyaz adamın vahşetine direnmek isteyen Metacom'un kabileleri için 500. Keşif yılı toplu katliamların başlangıç tarihidir. Uygur Dünyanın insanları tarafından yakılıp yıkılan bir toplumsal değerler mozağının günahını sırtında taşıyan İspanyol, İngiliz, Portekiz ve Hollandalı Misyonerlerinin "Kutsal"lıklarında, 1495 yılının sicil kaydına işlenmiştir.

Beyaz adamlarla birlikte, kendi topraklarında yalnız, kendi topraklarında esir, kendi topraklarında ölüme gönderilme gelmişti. Yeni Dünya'nın kâşifleri uygarlık adına onları zulüm ile tanıştırmıştı. Uygur Dünya'nın gemisi, Toinolar'ın Awarak'ları akan kanlarıyla oluşmuş deryada yüzmeye devam etti. İşte bu uygur Dünya'da kutlanan Keşif yıl dönümü bu anlamda bir İndio için kara bir gündür.

YENİ HAMMADDE KAYNAKLARI İÇİN DÖKÜLEN KANILARLA YEŞEREN KAPİTALİZM.

Palos Limanında 3 Ağustos 1492 yılında hareket eden C. Columbus'un gemileri yükselen kapitalizmin hammadde ihtiyacını karşılamak için yeni Dünya'ya yol alıyordu. İspanya, batıda kendisi için tehdit oluşturan İngiltere, Fransa ve Portekiz'e karşı daha atak bir politika izlenmeye zorlanmıştı. Ticaret yollarının İngilizler tarafından denetlenmesi, meta dolaşımının giderek İngiltere'nin tekkeline geçmesi, ilkel birikim sürecinin başlangıcındaki İspanyayı Yeni Dünya'ya doğru sürükledi. C.Columbus'un 33 gün süren maceralı keşifi onu Salvadoro sahillerine ulaştırdı. Gerçi o burasını Japonya'nın adaları sanıyordu, ama, ihtişamlı bir medeniyet, büyük altın ve gümüş madenleriyle dolu topraklar, İspanya'nın Amerika kıtasına gelişini hızlandırdı. Ancak kıta, Amerigo Vespucci'nin Portekizler adına buranın ayrı bir bölge olduğunu ispatlamasına kadar hep Asya'nın doğu kıyıları olarak bilindi.

İspanyol egemen güçlerince başlatılan "keşif"ler kısa zamanda Portekiz'lileri de harekete geçirdi. Her ne kadar İspanyol hakim güçleri kadar güçlü bir hammadde birikimine sahip değildiyelerinde, Portekiz'liler Kıtanını bir çok bölgesinde hakkimiyet kurmayı başardılar. Bolivya madenlerinin çok önemli bir bölümünü kendi egemenlikleri altınad işletmeye devam ettiler. Liliyonlarca Kızıl derilinin Cıva ile La-Paz'da katledilmesi bu döneme tekabül etmektedir. Uygarlığın taşıyıcısı görünümündeki bu zebanilerinde kıtaya getirdiği, şiddet, kati-

lam va soygun olmuştu. "Soylu" Avrupalı kan ve göz yaşı ile beslenen yeni bir servetin sahibi idi artık

İspanyol güçlerinin çok kaba yöntemlerle izledikleri tüm den imha etme ve talan kendisini Aztek imparatorluğunun başkenti Tenochtitlan'da çok daha vahşice gösterdi. "Uygar Dünya'nın kaşifleri" ilk önceleri elmas ve altın adına birbirlerini boğazladılar. Yerli halkın barış adına kendilerine sunduğu altın ve gümüş onları daha çok istemeye zorluyordu. İlk politikaları bölgeyi tüm den insansızlaştırmaktı. Bunun ön adımı olarak başkent Tenochtitlan'ı tüm den yaktılar. Vahşetten korkan halk panik içinde dağlara kaçmaya başladı. İki yıl içinde bölge nüfusunun üçte ikisi yok olmuştu. Ardından Aztek İmparatorluğunun değerli hazinelerini ve bereketli topraklarını gaspettiler. Güneşin oğlu imparator ise kılıçtan geçirildi. Binlerce Aztek yerlisi köle alınarak maden ve topraklarda çalıştırıldı.

Zenginlikler, İspanyol işgalcilerini yeni yeni alanlara yöneltmeye başladı. Meksika'dan Bolivya içlerine ve Peru topraklarına doğru uzanan İspanyollar, 1545 yılında önemli bir üretim hammadde kaynağı olan gümüş madenlerinin kaynaklarını keşfettiler. Büyük bir potansiyele sahip madenin işletilmesi için milyonlarca yerli esir alınarak çalıştırıldı. Potasi adlı bu maden kaynağında hayatını kayıp eden "İndio"ların sayısı milyonları buldu. Kapitalizm yavaş yavaş kan içerek palazlanıyordu. Yok edilen ve harebeye çevrilen salt gümüş madenleri ve Aztek imparatorluğunun güz kamaştırıcı hazineleri değildi. Tarihte eşi ve benzeri görülmeyen, akıllara durgunluk verecek boyutta bir kültür ve bilim hazinesi de yok edildi. Diğer yandan her zaman olduğu gibi egemen güçler başka bir kanadını temsil eden Katolik misyonerlerde adaya akmaya ve "Vahşi yerlilere" İsanın kutsal yolu "Katolikleşirmeyi" öğretmeye başlamıştı.

Yazımızda belirttiğimiz gibi, yeni yeni yükselmeye başlayan kapitalizm, üretimin devamı için yeni

yeni topraklara ve hammadde kaynaklarına gereksinim duyuyordu. Avrupa'daki bir çok kapitalist ülke, meta üretimin dolaşımı için gerek ticaret yollarını ve gerekse de denetim altında bulundurdıkları pek

Bugün 500. keşif yıldönümü kutlanan bu vahşetli teşhir etmek çok önemlidir. İnsanlık tarihinin en barbar yönetimiyle gırlışilen bir soy kırma karşı çıkmak, varlığını yeni yeni İslimlerle sürdürmeye çalışan emperyalizmin çirkeflliğini açığa çıkarmaktır. Ant dağlarında ateşlenen devrim meşalesinin bütün parçalarda taşınması hem soykırımları yok edecek ve hem de sömürsüz bir Dünyayı yaratacaktır. ML/MZD bilimnin aydınlattığı kızıl güzergahta İktidar yürüyüşünü sürdüren Dünya'nın bütün partileri ve örgütleri meseleye bu pencereden bakamaktadırlar. Tarlı proletaryanın önüne çok daha çetin ama o derecede bir çok olumluluğu bağrında taşıyan görevler koymuştur. Yeni 17 Ekim devrimlerini ve Vietnamları yaratmanın koşullarından yararlanabilmenin ustalığına erişmiş, geniş yığınlarla kucaklaşmış bir önderlik hem tek tek özgüllerde, hem de bütün Dünya'da insanlığın kurtuluşu olacaktır.

çok kara parçasında yoğun bir faaliyetin içindeydi. Keşif adına işgalci, medeniyet adına vahşet yer kürenin bir çok parçasına taşınıyordu.

Keşifin İspanyollar için önemli bir avantaj sağladığını gören diğer ülkelerde kolları sıvayıp yağmadan kâr kapmaya çalıştılar. Portekiz'liler

1503 yılının sonlarına doğru Brezilya kıyılarına çıktılar. Zengin elmas ve altın madenleri Portekizlilerin denetimine geçmiş oldu. Derken 1540 yılında Kanada topraklarına Fransızlar ayak basular. İngiliz kolonicileri bugünkü ABD topraklarının bulunduğu yerde hakimiyetlerini kurdular. Uygar Dünya'nın insanları yavaş yavaş genç kutaya akmaya başlamıştı. Bu işgalciler içinde İngiltere bir çok üstünlüğe sahip oluşuyla kısa zamanda İspanya ve Portekiz'in ellerinde tuttukları topraklara da kaymaya başladı. İngiltere güçlü bir iktisadi yapıya ve askeri bir üstünlüğe sahipti. Kapitalizmin daha hakim halde bulunduğu İngiltere'nin, zengin medenleri "satın alması" pek zor olmadı.

İngiltere, bulunduğu alanlarda daha farklı bir sömürgeleştirme politikası izlemeye başladı. İngiliz valileri atandıkları yerlerdeki yerli halkla ilk başlarda dost geçinmeye çalıştı. Britanya kraliyeti bir çok yerli kabile şefini Kral yaparak bunlar üzerinde hakimiyet kurmaya çalıştı. Hatta şiddetle çalıştırılmayan bir çok kabile, şefler tarafından çalışmaya ikna edilerek sömürü sürdürüldü. İngiliz okullarında eğitimden geçirilen yerliler bölgede bir nevi dayanak güçleri konumuna getirildiler. Barış içinde beyazlarla yaşayacakları masalına bir çok yerli kabilesi inanmıştı.

Ancak, gelenleri yenileri takip ediyordu. Gemiler binlerce altın arayıcısını ve yatırımcıları taşıyıp duruyordu. Yerlilerin kutsal toprak sayıp vermek istemedikleri yerlere beyaz adamlar yavaş yavaş girmeye başlamışlardı. "New England" giderek yerlilere dar gelmeye başlamıştı. Topraklara yerleşmek isteyen beyazlar terör ile yerlileri korkutup kaçırtmaya çalıştılar. Ancak, bu yöntem, bazı yerlerde ters tepti. 1675 yılında kral Philip (Ki İngilizlerle eğitimmiş adı bile değiştirilen bir kabile şefiydi.) İtifakla bir araya getirebildiği kabileleri bayazlara karşı savaşa soktu. Ancak, silah üstünlüğüne sahip beyazlar savaşı kazanarak binlerce yerliyi ya kılıçtan geçirdiler ya da kurşuna dizip katlettiler. Beyazların vahşeti Kralın

kellesini aylarca meydanlarda asılı tutacak boyutlara ulaşmıştı. Birçok kadın ve çocuk yataklarında öldürüldüler. Gençler esir alınarak çalıştırıldılar. İlk büyük ve organize yerli ayaklanması da böylece bastırıldı. Beyazların Literatürüne giren "iyi bir kızılgerili, ölü bir kızılgerilidir" sözü bu katliamdan sonra geçti.

Yeni Dünya'nın zengin topraklarında akan gümüş, elmas ve altın, kapitalist Avrupa'da yeni yeni sosyal ve sınıfsal kutuplaşmaları da doğurdu. Değerli maddelerdeki bilirlenmiş emeğin değer olarak yeni biçimiyle ortaya çıkışı, doğum sancısıyla kıvranan burjuvaziye, eski feodal üretim ilişkisinin gerici gözeneklerin yerleşmiş asalak kesimlere karşı savaşa sürükledi. Üretimin feodal sınırları parçalanarak, yeri meta üretimiyle hakim hale gelmeye başlayan kapitalist üretim biçimi ile dolduruldu. Proletarya'da giderek tarih sahnesindeki yerini almaya başlamıştı. Yeni Dünya'ya ulaşan fetihçiler, (bilerek ya da bilmeden) yeni doğan kapitalizmin doğuşunu hızlandırdılar. Feodal derebeylik, soylu Kralliyet yerini yavaş yavaş "eşitlik, özgürlük" vaadiyle ortaya çıkan Burjuvaziye bırakmaya başlamıştı. İşte, bugün, şatafatlı bir biçimde kapitalist-emperyalist güçlerce kutlanan 500. keşif yıldönümü bu süreçte şekillenerek geldi. Vahşet, kutsallaştırılarak yuturulmak isteniyor. Milyonlarca "İndio'nun kanlarıyla temeli atılan sermaye işte bu ruh haliyle geçmişini aklamaya çalışıyor. Suçluluğunu gizlemeye gayret ediyor. Yeni Dünya'yı keşfedip kan gölünde sermaye edinenler, bugünde karşımızda "Yeni Dünya düzen" ile duruyorlar.

Cenova'lı bankacı Bankerlerin finanse ettiği C Columbus, belkide keşif adına ayak bastığı bu topraklara ölüm ve vahşeti beraberinde götürmüştü. Milyonlarca yerli katledilirken, kapitalizmin doğası gereği vahşi yükselişine önayak olma şerefinde sahip oldu. Beyaz sermaye sahipleri onu şükranla anarken, milyonlarca hunharca katledilen yerlilerin torunları onu nefretle anacaklardır. Barbarlıklarının doru-

ğunda her şeye saldıran beyaz adam dün nasıl ki, Azteklilere, İnkalar-Aravakılara saldırdıysa aynı dürtüler ve isteklerle bugünde yer kürenin dört parçasında aynı saldırganlığını sürdürüyor. Peru'nun Ant dağlarındaki zulüme karşı isyan eğer bugün geleceğin kurtuluş meşalesi olarak bütün ezilen halkların gönlünde yanmaya devam ediyorsa, bu yanında Bolivya'da Filipinlerde aynı coşkuyla ışıdıyacaktır.

Emperyalist kesimler bir yandan C.Columbus'u göklere çıkarırken, diğer yandan da gizlenmesi mümkün olmayan yerli soy kırımına yönelik tepkileri törpülemek için "Nobel baş ödül"lerini yerli yazarlara vermektedir. Her iki durumda da istenen, halkların kanlarıyla gelişip serpilen kapitalizmin aklanmasıdır.

YENİ DÜNYA TOPRAKLARI ÜZERİNDE YEŞEREN MODERN-DÜNYA, "YENİ DÜNYA DÜZENİ" İLE TEKRAR KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR.

"New England" topraklarına yerleşerek kapitalizmin gelişip güçlenmesinde adeta bir devrimci işlevi gören kolonistlerin torunları da bugün "Yeni Dünya Düzeni" ile halklara yine kölelik zincirleri sunuyorlar. Dünya'nın dört bir yanında milyonlarca ezilen mazlumun alın teri ve kanlarıyla sömürü düzeni varlığını sürdürmeye devam ediyor. Dün, Aztek kültürünü barbarca yok eden cani kolonistler bugün, Peru'da, Filistin'de, Filipinler'de ve daha bir çok yerde aynı yol ve yöntemlerle halkları tutsak etmeye çalışıyorlar. Bolivya'nın zengin gümüş madenlerinde kâr hirsının ürünü olarak feda edilen milyonların yerini bugün Johnesburg 'da binlercesi aldı. İşte uygarlık adına köleleştirme ve emperyalizmin sadık birer taraftarı yaratma "Yeni Dünya Düzeni"nin yeni politikasıdır. Görünüşte değişen sadece isimler olmuştur.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, UKH geçici bir yenilgi almış olsa bile, geleceği temsil eden proletarya er veya geç kendi iktidarı yer kürenin bütün parçalarında kuracaktır. Emperyalist-

kapitalist Dünya sistemi'ne kadar "Yeni Dünya düzeni" ile varlığını sürdürmeye çalışırsa çalışsın, hiç bir güç onu hak ettiği yere gönderilmesini engellemeyecektir. Orta-doğu'da, Latin-Amerika'da, Asya'da yükselen devrimci dalga, UKH'nın bir çok deney ve tecrübelerinin süzgecinden geçerek çelikleşecektir. Ant dağlarının doruklarına 1545 yılında sığınanaların mirasçıları bugün PKP şahsında Dünya halklarının kurtuluşunda birer meşale görevi görmektedirler. Kapitalizm doğuşunu, "İndio"ların kanları pahasına başarabilmişse, ölümdede "İndio"ların ellerinde olacaktır. C.Columbus adaya karşı-devrimin şiddetini götürmekle kalmadı, emperyalist sistemi mezara götürecektir. O tohumlar ki bugün yeşererek tüm zalimlerin korkulu rüyüsü haline gelmiştir.

Bugün 500. keşif yıldönümü kutlanan bu vahşeti teşhir etmek çok önemlidir. İnsanlık tarihinin en barbar yönetimiyle girilen bir soy kırımına karşı çıkmak, varlığını yeni yeni isimlerle sürdürmeye çalışan emperyalizmin çirkefliliğini açığa çıkarmaktır. Ant dağlarında ateşlenen devrim meşalesinin bütün parçalarda taşınması hem soykırımları yok edecek ve hem de sömürsüz bir Dünyayı yaratacaktır. ML/MZD biliminin aydınlatığı kızıl güzergahta iktidar yürüyüşünü sürdüren Dünya'nın bütün partileri ve örgütleri meseleye bu pencereden bakmaktadır. Tarih proletaryanın önüne çok daha çetin ama o derecede bir çok olumluluğu bağrında taşıyan görevler koymuştur. Yeni 17 Ekim devrimlerini ve Vietnamları yaratmanın koşullarından yararlanabilmenin ustalığına erişmiş, geniş yığınlarla kucaklanmış bir önderlik hem tek tek özgüllerde, hem de bütün Dünya'da insanlığın kurtuluşu olacaktır.

Soykırım ve vahşetin kaynağı kapitalist-emperyalist sistemi mezara taşımak için görev başına. Zülmün Yeni Dünya'ya taşınmasının 500. yıl dönümünde yapılması gereken budur. Bütün insanlığın kurtuluşu için yapılması gereken budur.

Okuyucu Kaleminden "KÜRT SORUNU" KONUSUNDA İKİ YANILTIÇI: YILDIRIM KOÇ VE YALÇIN KÜÇÜK

İnsanlık tarihi çok karmaşık ve çeşitlilik gösteren bir süreçtir. Devrimler, karşı-devrimler, ayaklanmalar, hükümet darbeleri, kanlı çatışmalar ve savaşlar, fikir mücadeleleri gibi olaylar boz-bulanık bir sel gibidirler. Hemde yaz-bahar aylarının seli gibi.... İnsanlar, tarlalar sürer, evler yapar, giyisiler diker, üretim araçları yapar, ve emeğin ürünlerini değiş-tokuş yaparlar. Bundan ötürü de emek insan yaşamının doğal ve vazgeçilmez bir dayanağıdır.

Ulusal egemenliği ve bağımsızlığı kazanma mücadelesi ilk başlarda büyük bir zor ve baskı ile karşılaşır. Bundan dolayıda ezilen ve bağımlı bir ulusun bağımsızlığını kazanma mücadelesi uzun, sert ve çetindir. Aynı zamanda ezilen ve bağımlı ulusun ulusal bağımsızlığını kazanma mücadelesi ile, işçi sınıfının verdiği sosyal mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Çünkü ancak bu yolla uluslar ve halklar gerçek bir eşitliğe kavuşabilirler... Bunun dışında bir başka yol yoktur.....

Uluslar, kapitalizm geliştikçe şekillenirler. Bunun içinde işin başlangıcında burjuvazi, ulusal meseleyi kendi bencil çıkarları için kullanma yoluna gidebilir. Yani burjuvazi, kendi çıkarının "Tüm Ulusun" çıkarı olduğunu ileri sürebilir. Hatta kimi zaman kendi ulusunun diğer uluslardan üstün olduğunu da iddia edebilir... Buna en canlı örnek, Türk burjuvazisinin Kurtuluş savaşının hemen arkasından "NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE", ya da "BİR TÜRK DÜNYAYA BEDELDİR" şiar ve sloganlarıdır... Burjuvazi böyle ırkçı ve sövenist slogan ve şiarlarla bir yandan halkı sersemletirken, bir yandan da çeşitli uluslar ve halklar arasında düşmanlık tohumları ekmektedir... Bütün bunlar genelde bilinen olgulardır., şeylerdir....

Devrimciler ve yurtseverler, her

olayı ve her ulusal meseleyi somut koşulları içinde değerlendirirler. İçinde bulunulan nesnel ve öznel koşullardan bağımsız bir ulusal mesele hakkında ciddi ve doğru bir değerlendirme yapılamaz.. Aksi bir tavır bizleri daima yanlışta götürür. Bu meselenin ABC'sidir. **Bugün Ülkemizdeki ulusal meseleyi nasıl değerlendirmeliyiz? Ya da bu konuda doğru, devrimci pratik tavır ne olmalıdır?** Meseleyi tüm boyutlarıyla ortaya koymadan önce, ulusların kaderlerini tayin etme hakkı nedir önce bunun bir tarifini yapalım. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı demek, ezilen bağımlı ulusun isterse, ezen ulustan ayrılıp kendi bağımsız devletini kurması demektir. Ama ezilen bağımlı ulus isterse ayrılır, isterse birlikte yaşamaya devam edebilir... Bu hak onun en doğal bir hakkıdır.. Burada önemli olanın ise, Türkiyeli devrimcilerin "Ayrılma" yönündeki uğraşlarına karşın, Kürt devrimcilerinin ise "Birlikten" yana bir uğraş içinde olmalarıdır... Çünkü böyle bir pratik tavır, "PROLETARYA ENTERNASYONALİZMDİR". Böyle bir pratik tavrın şiarı ise, "BÜTÜN ÜLKELE-RİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN"dir... Bu şiar, işçilerin uluslararası kardeşliğin militan bir özdeyişinden başka bir şey değildir...

Türkiye'de 12 Eylül sadece yenilgiyi değil, aynı zamanda hayal kırıklığını ve ortak davaya olan inancsızlığı da beraberinde getirdi. Eylül öncesinde, devrime, halka ve sosyalizme inanan binlerce insan can bedeli bir mücadeleye atılmışlardı.. Ama Eylül bozgunu ve sonrasında, gönüllere önce "kuşku" girdi. Ve ardından ise "ayrışma" başladı... Günün moda olan şiar artık şuydu: Kimse kimseye güvenmesin!... Herkes sadece ve sadece kendine güvensin!... Ve herşeyden önce de "Ulusal Sorun", yani Kürt Sorunu!... Burada insanı üzen, kahreden

durum ise, geçmişte Kürt meselesini ağızlarına almaya yüreği ve bileği olmayan unsurların Kürt ulusal hareketinin gelişmesi, güçlenmesi durumunda Kürt meselesine riyakar ve sahtekar bir biçimde yamanmaya, yağ çekmeye başlamalarıdır. Kürt ulusal hareketinin güçlenmesi karşısında paniğe kapılan küçük-burjuva unsurların ruh hallerinin bir yansımasıdır. bu yağcı ve sağcı tavır....

12 Eylül darbesi ve sonrası yaşanan süreç Kürt ulusal meselesini ülke gündeminin odağına oturttu. Ve aynı zamanda yapılan baskı, zor ve katliam Kürt ulusunun uyanmasının nesnel zemini oldu. Egemen sınıfların yukardan dayattığı, ırkçı ve şoven milliyetçilik dalgası, "Karşı-Dalgayıda" beraberinde getirdi. **Bütün bunlar bilinen şeylerdir. Ama bu bilinen şeylere rağmen, "geçmişin keskin kılıçları" ile, yine "geçmişin sosyal pasifistleri ve sosyal-şovenleri" ya Türk şovenizmine, ya da Kürt milliyetçiliğine sarılmışlardır... Hemde tam bir uşak ruhu ile... Ve riyakar bir biçimde... Bunlardan birinci kesmi oluşturanlar, egemen sınıflara tam bir uşak ruhu ile hizmet etmeye çalışırken, ikinci kesimi oluşturanlar ise, inandırdıkları halde riyakar ve sahtekar bir biçimde Kürt ulusal hareketine yamanmaya çalışmaktadırlar..**

Birinci kesimin sözcülüğüne soyunanların başında, geçmişin "keskin kılıçlarından" bay YILDIRIM KOÇ gelmektedir. KOÇ, egemen sınıfların şovenizmine methiyeler düzmeye şimdiden başlamıştır... Yani bir başka deyişle Türk şovenizminin şampiyonluğunu yapmaktadır. Yine aynı zamanda geçmişin bir "sosyal-şovenisti ve pasifisti" olan YALÇIN KÜÇÜK ise riyakar bir biçimde Kürt milliyetçiliğine soyunmuştur... **Bizler, bu iki pratik tavrı da doğru bulmuyoruz... Ama eleştiri okumuzu esas olarak Yıldırım KOÇ'a yöneliyoruz. Çünkü Yıldırım KOÇ, egemen Türk**

şovenizmine hizmet etmektedir. Bir başka söylemde, bugün Kürt ulusuna yapılan baskı, zor ve katliamı desteklemektedir. Bundan ötürü de eleştirimizin esas hedefi, Y.KOÇ nazdinde Türk şovenistleridir... Yıldırım KOÇ, şoven milliyetçiliğini sosyalist laflarla ustaca örtmeye çalışmaktadır... Bundan ötürüde KOÇ, sosyalist maskeli bir Türk şovenistidir.....

Ezilen Kürt ulusununun "sözcüsü" olma iddiasında olan Yalçın KÜÇÜK'ün tavrı ise, tam bir "riyakarlık" ve "ikiyüzlülüktür". Çünkü KÜÇÜK, inanmadığı halde bunları inanır gibi söylemektedir... Yani hem kendisini hemde insanları kandırmaktadır... Ve aynı zamanda geçmişin yiğit, onurlu devrimcilerine ve hareketlerine "çamur atmaktadır". Küçük'ün gelmiş geçmiş sosyal pratiğine bir göz atalım, sosyal pratikte şimdiye değin neler yapmıştır. Y.Küçük tüm reformistlerin ve revizyonistlerin en ünlülerinden birisidir. Bundan ötürü de o reformist-revizyonist düşüncenin bir devamından, bir yeniden tezahüründen başka bir şey değildir. Y.Küçük, 1970 lerin başında verilen büyük ideolojik-politik mücadelede, sosyal-empyrialist-lerin safında yer almıştır. Hatta Marksist-Lenistlere "Maocu Bozkurtlar" sıfatını takan yine Y.Küçük'tür... O, sosyo-ekonomik yapının yarı-feodal, yarı-bağımlı bir niteliğe sahip olduğunu reddetmiş, yani devrimde yoksul köylülüğün önemini reddetmiştir. O zamanlarda Yalçın Küçük, devrimde insiyatifi sadece ve sadece işçilere tanımaktaydı.. Bugün ise tam aksine, işçilere küfür edip, köylülüğü savunmaktadır. Türk şovenizmine saldırıyı derken, Kürt milliyetçiliği yapmaktadır. Böylece iki ulus ve halk arasında düşmanlığı yaymaktadır. Evet, Y.Küçük'ün subjektif niyeti ne olursa olsun objektif olarak buna hizmet etmektedir.

"İrlanda da bağımsızlık hareketi var. Biz kimin tarafındayız?. Ya İrlandanın... Ya İngiliz emperyalizminin... Ve soruyorum: Baskıya direnen halkların yanında mı, ya da bunları ezen sınıfların yanındamıyız..."

-STALİN-

Daha öncede vurguladığımız gibi, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı, o ulusun kendi kaderini istediği gibi özgürce tayin etmesi demektir. Bu bir sosyalist hak olmayıp, aksine burjuva bir haktır. Çünkü tüm uluslar eşit ve aynı haklara sahiptirler. Bir ulus, bir başka ulusun yaşamına zorla giremez. O ulusun anadilini, gelenek ve kültürünü, okullarını engelleyemez. İşte bunun içinde:

-Özgür bir yaşam tarzının ve belli bir nüfustan oluşan nüfusa sahip olanlara siyasi özerklik,

-Şu ya da bu nedenle bütünleşerek devlet çerçevesi içinde kalmayan uluslar içinde kendi kaderlerini tayin hakkı.

Ulusal baskının gerçekten ortadan kaldırılmasının ve uluslara mümkün olan en geniş özgürlüğün garanti edilmesine giden yol budur. Bunun dışında bir başka yol olmaz...

"Bu aydın toplulukları bir yanlışlığın kurbanı olduklarını anlamlarına rağmen, küçük-burjuva kibirleri bu yanlış irdelmeyi engelledi. Tüm de yenilginin etkisi alınmadılar. Tümünün de ortak özelliği şudur: sık sık değişen ruh halleri, tutarsızlık, duygusuzluk, ve toplumsal körlük egemendir."

-GORKİ-

Oportünistlerin siyasi karakterizliği, gökten zembille inmiyor. Bu siyasi karakterizlik kendini burjuvazinin zevkine uyarlamaya, onlarca beğenilme onlardan bir övgü koparabilme, gibi önüne geçilmez bir çabadan kaynaklanıyor. Siyasi ilkesizliğin ve karakterizliğin psikolojik-sosyolojik temeli işte budur. Bundan ötürüde Y.Koç ve benzerleri "efendilerinin önünde" saygı ile eğiliyor ve gönüllü "Jandarma" ve "Muhbir" rolünü üstleniyorlar. Bir zamanların devrimcisi, Y.Koç, verdiği vaazlarla işçi sınıfına Kürt ulusal mücadelesine "sırt" çevirmesini, devletle uzlaşmasını öneriyor... Çünkü Y.Koç'a göre artık grevlere gerek yoktur. Artık örgütlenmeye gerek yoktur... İşçi sınıfı-

nın tek ihtiyacı ise, sorunlarını çözümlenebileceği bir "UZLAŞMA KOMİSYONU OLUŞTURMAKTIR." Aksi tavrı devleti böler... Bölücü örgüte yarar... Y.Koç ve eski arkadaşları güpe-gündüz kimi çarpmak istiyorlar?. Baylar artık sizler devrimci değilsiniz, bir şovenistsiniz. Sizler, geçmişte de Marksist-Leninist ve Maoist'lere karşı mücadele içinde şekillendiniz. Türkiye Marksist hareketi olan partizanlara azgınca saldırdınız şimdi ise Türkiye işçi sınıfına ulusal mücadeleye sırt çevirmeyi vaaz ediyorsunuz... Boşuna vaaz vermiyin, çünkü artık Türkiye işçi sınıfının sizin gibi "kurtarıcılara" ihtiyacı yoktur...

Daha önce de vurguladığımız gibi, Y.Koç'un anlayışı "sosyalist sözlerin" ustaca kullanılmasından ibarettir. Egemen Türk şovenizmine soyunan bu insanlarla mücadele esastır. Çünkü gerek ulusal mücadeleye, gereksede sosyal mücadeleye verdiği zarar büyüktür... Y. Koç'a göre, şayet Kürt Ulusal Hareketi olmasaydı, bugünkü baskı, zulüm ve katliamda olmazdı... Burada açıkça görüldüğü gibi, sayın Koç insanın gözünün içine baka baka yalan söylüyor. Amacı ise devletin yapmış olduğu baskı, zulüm ve zoruz gizmektir. Şimdi soruyoruz: 1921'lerde, 1925'lerde, 1930'larda, 1938'lerdeki katliamın nedeni neydi? Türkiye devrimci mücadelesinin tam bir tarihi yazılıp, irdelendiğinde milli zulmün direnişi doğurduğunu, direnişin ise daha büyük bir baskıya neden olduğu ilkesi berrak bir biçimde gözler önüne serilecektir. Y.Koç ve benzerleri boşu boşuna zahmet etmesinler. Çünkü verilen mücadeleyi egemen sınıflar artık kaybetmiştir. Bu gerçeği devletin birçok yetkilisi kabul etmiş durumdadır.

Bugün Türkiye işçi ve demokratik hareketinin durumunu, olduğundan daha iyi göstermek, abartmak oportünizmdir. Çünkü mevcut durum pekte iyi ve iç açıcı değildir. İşçi sınıfı vb. demokratik hareketin gücü bellidir. Devrimci hareketin zayıflığı tartışma götürmez bir olgudur. Türkiye işçi sınıfı, büyük ağırlığına rağmen

men oynaması gereken önemli rolü oynayamamaktadır. Yani devrimci mücadeleye gerektiğinde katkıda bulunamamaktadır. Bugün ülkemizde bir sürü boş söz ve hayalden, laflardan geçilmiyor... Geçmişte halkımızın haklı olarak hayranlığını kazanan EYLÜL ÖNCESİ devrimcilerin dinamik ve itici gücü nerede? Faşizme ve gericiğe karşı yüzbinlerin ayağa kalktığı, direndiği şanlı 15-16 HAZİRAN GÜNLERİ NEREDE? Vietnam, Laos ve Kamboçya uluslarının, ABD Emperyalizmine karşı verdiği YURTSEVERCE mücadeleyi candan destekleyen YUCE DAYANIŞMA RUHU NEREDE? Faşist katliamların lanetlendiği militan kitle hareketleri ve bunun gibi şeyler nerede?... Ve bugün Türkiye'deki düşük devrim dalgası kesin olarak değişecektir. Yani yeni bir dalga gelmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle "Kapitalizmin geçici" durgunluğu ve dengesi, yakında değişecektir... Bu değişmeyi ne egemen sınıflar, ne de onların uşaklığına sığınan Y.Koç'lar ve benzerleri engelleyebilir... Bunda kimsenin kuşkusuna olmasın. Büyük dalga konusunda Stalin sunları yazıyor:

"Düşük devrim dalgası nedir? SÜKUNET!... Bu yükselmeler ve düşüşler neyi gösterir? Lenin yeni çağda dünya devrimi konusundaki ilkelerinin önemini kaybettiği veya kaybedeceğini mi gösterdi? Tabiki hayır... Bunlar sadece devrimin her zaman düz ve yukarıya doğru bir çizgi izlemediğini sürekli olarak tırmanıp ve yükselmediğini, ama zikzaklar, ilerlemeler ve geri çekilmeler aracılığı ile, devrimci güçleri teste tabi tutan ve son zafer için yolu açan, düşüşler ve yükselmeler istediğini gösterir. Şimdi başlayan düşük devrim dalgasının tarihi anlamı budur. Şimdi yaşadığımız sükunet döneminin tarih anlamı budur."

Yazımı Lenin'den bir alıntı ile sonluyorum.

".....Marks, önce İrlandanın, ezilen milletin milli hareketi ile değil, ezen milletin işçi hareketi ile kurtulacağını sandı..... Ama şartlar, İngiliz işçi sınıfını uzun süre Liberallerin nüfuzu altında bırakacak,

onların arabasını koşturacak ve liberal bir işçi politikasıyla şaşırtacak nitelikteydi... İrlanda'daki burjuva-kurtuluş hareketi, yoğunlaşıyor ve devrimci bir biçime bürünüyor... Marks, görüşlerini yeniden gözden geçiriyor ve onları düzeltiyor... "İrlanda-İngiliz boyunduruğundan kurtulmadıkça, İngiliz işçi sınıfı özgürlüğünü kazanamayacaktır... İrlandanın köleliği İngiltere'deki gericiği güçlendiriyor ve besliyor..."

Yorumu okuyucuya bırakıyoruz (!)...

"Onun düşüncesi saman yığınına gizlenmiş iki buğday tanesi gibidir. Bulmak için bütün gün aramak gerekir. Eğer bulursan, aramaya değmediğini görürsün."

-ŞAKSPEANE-

Türkiye devrimci hareketinin "kıdemlileri" Yalçın Küçük adını iyi bilirler. Bundan dolayı da sayın Küçükü onlara anlatmaya değmez. Ama gençler, özellikle de 80' gençliği onu iyi tanımazlar. Bu nedenle onu gençlere anlatmak gerekir. Çünkü sayın Küçük, altından kalkamayacağı çamları devirmeye başlamıştır... Ve aynı zamanda Y. Küçük, siyasi yaşamı boyunca yanlışın yanında yer almasına rağmen, bu durumun bir özelleştirisini vermesi gerekirken, o hep bulutlarda gezmeğe devam etmiştir. Yalçın Küçük, bunlarla da kalmayıp, geçmişin devrimci önderlerine, devrimci hareketlerine saldırmaya, küfür etmeye başlamıştır. Yani bir başka deyişle Yalçın Küçük, "Yavuz Hırsız" rolüne soyunmuştur...

Yalçın Küçük kimdir? Neyin nesi, kimin fesidir? Geçmişte neyi savunmuş, şimdi neyi savunmaktadır? Y. Küçük, siyasi yaşama 1960'larda başlamıştır. Ama bu dönemde kayda değer bir inisiyatif olmamıştır. 1960'lann sonuna kadar Küçük tipik bir "Reformcudur" 1970'lerin başında sayın Küçükü TIP'in içinde görüyoruz. Yalçın Küçük esas yanlışını bu evrede yapmıştır. Çünkü 1970'lerin başında dünyada ve ülkemizde büyük tartış-

maların, ideolojik, politik tartışmaların yapıldığı yıllardır. Başında Başkan Mao'nun bulunduğu devrimci kamp ile, başında Kuruşçefin bulunduğu revizyonist kamp birbiriyle mücadele halindedir. Başkan Mao, revizyonist kampı bombalamaya başlamıştır. Biz Türkiyeli devrimciler de yalnız Mao Zedung'un öğrencileri revizyonist karargahı bombalamaya başladık... Bu ideolojik, politik mücadelede sayın Y. Küçük, sosyal-emperyalizmi savunan kampıta yer almıştır. İşte Yalçın Küçük'ün en büyük ve esas yanlışlığı bu saflaşmada başlamıştır...

Bizler, 1970'lerin başında Kürt ulusunun kendi kaderini kayıtsız şartsız savunup, parti programına alırken, sayın Yalçın bu konuda ağzını bile açamıyordu... Gerektiğinde biz elimizdeki arşivi konuştururuz, zaten temel belgeler İ.Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılarında" vardır. İsteyen İ.Kaypakkaya'nın kitabını okuyabilir... Ama Yalçın, bunu kanıtlayamaz... Çünkü, 1970'lerin başında bu konuda yazısı yoktur...

Biz Marksistler, Türkiye devriminin ilk ve kaçınılmaz görevinin ortaçağ kalıntılarını tasfiye etmek, bunları son damlasına kadar yok etmek, ülkeyi bu barbarlıktan kurtarmak, bu utançtan ve her türlü hasarattan temizlemek şeklindeki tezimize karşı, sayın Yalçın "Sosyalist Devrimi" savunmakla hedef şaşırtmıştır...

Biz Demokratik Halk Devrimini neden ve niçin savunduk, savunuyoruz? Çünkü ülkemizin toplumsal yapısı, kurumları, toprak ağalığının varlığı vs. demokratik devrimin görevleri içindedir. Başta Kürt ulusu olmak üzere azınlık milliyetlere yapılan baskı ve zorun yok edilmesi demektir. İşte bütün bunlar demokratik halk devriminin görevleridir... Sosyalist devrimin değil...

Bizler bugünde ülkemizin yarı-feodal, yarı-bağımlı bir ülke olduğunu savunurken, Yalçın, tam aksine "Emperyalist Ülke" olduğunu savunmaktadır. Yalçına yine soruyoruz: Mevcut toplumsal tabakalar sistemi, büyük toprak ağalığı sisteminin varlığı, toprağın tasarrufu ve mülkiyet hakkı, kadınların ve çocukların du-

rumu, alevi mezhebine ve Kürt ulusuna yapılan baskı ve zor neyin ürünüdürler? Bütün bunlar demokratik devrimin görevleri değildir. mevcut yapıyı ve kalıntıları temizlemeden demokrasi konusunda bir adım ileri atılabilir mi? Elbette Hayır... Burada saydığımız ve sıraladığımız bulgular ve kalıntılar yarı-feodal yapının belirtileri, kalıntıları ve yaşayan unsurları değil midir? Ve aynı zamanda şayet Türkiye emperyalist bir ülkeyse, ABD'ye ve Batya olan bağımlılığını nasıl izah edebiliriz. Bir devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Devrimin akışı, karakteri ve sonucu, tamamen iktidarın kimin ya da kimlerin elinde olduğunu, hangi sınıfların iktidarda olduğuna bağlıdır. İktidar bunalımı denilen şey ise, sınıfların iktidar mücadelesinin dışı vurmasından başka bir şey değildir. Yalçın Küçük'ün oldukça böbürlenecek, şişinerek ortaya attığı "Emperyalist Türkiye" tezi sayın Yalçın'dan çok önceleri de savunulmuştu. 1970'lerin ortalarında Yalçın Küçük'ten önce savunanlara karşı Fikret Başkaya şunları yazmaktaydı:

"Bu ülkelerdeki sosyal-yapı, kapitalizm öncesi kalıntıların varlığı KIR KESİMİNİN ÖNEMİ, siyasal iktidarın niteliği, kompozisyonu, bu ülkelerin dünya pazarında işgal ettiği, sanayinin niteliği teknolojik seviye vs. kriterlerde dahil edilirse bu ülkelere EMPERYALİST DEMEYE OLANAK YOKTUR.....Aslında bu ülkelerde mali sermayenin belirli bir düzeye ulaşması, ayrıca askeri planda ÇEVREDE hakimiyet kurmaya çalışmaları sözkonusu ülkeleri emperyalist saymak için yeterli kriterler değildir."

Burada açıkça görüldüğü gibi, Yalçın Küçük yine hedef şaşırmakta ve halkı kandırmaya çalışmaktadır... Evet, sayın Yalçın Küçük'ün yaptığı budur...

Marksizm nedir? Marksist bilim adamı kimdir?

Marksizm, sorunları çözümleme olanağı veren bir anahtardır. Ama o sadece olanak verir, ama çözümlememez... Sorunların daha sağlıklı olarak çözülmesini sağlar. İşte

bunun içinde gerçek Marksistin kim olduğu, sahte Marksistin ve ezbercinin kim olduğu, pratik sorunların çözümünde kendini gösterir. Bizler Marksizmi, sosyal olayları doğru yorumlamak ve değiştirmek için öğrenmekteyiz. Örneğin: Bugün ulusal mücadelede doğru tavır hangisidir? Ya da doğru tavır ne olmalıdır? Doğru tavır ortak bir devrimci hattın yaratılması için çalışmaktır. Bugün sadece bilim adamlarının, sadece aydınların, değil gören gözü, işiten kulağı, duyan yüreği olan herkesin önünde engin bir EYLEM ALANI vardır. Bunun içinde büyüklük kavramı, göreceli bir kavramdır. Kutsal kitabın deyişi ile, "Arkadaşlar" için yaşamını veren herkes büyüktür... Ama büyük adam aynı zamanda bir öncüdür de... Bir önderdir de... Çünkü, o herkesten çok daha ilerisini görür. Herkesten çok daha güçlü hisseder ve ister... Ve çalışır da... Yani mücadele eder. Bu ölçütlere göre sayın Yalçın Küçük'nedir? O bir eylem adamı mıdır? Ya da bir düşün adamı mıdır? Büyük adam mıdır? Ya da soyadı gibi "Küçük" müdür... Yalçın Küçük ne bir eylem adamıdır, ne de bir düşün adamıdır... Çünkü sayın Yalçın Küçük, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını doğru tahlil etmemekle büyük bir "cahillik" örneği vermiştir. Buna karşın Yalçın Küçük, kendisini daima "mutlak doğrunun" tek sözcüsü olarak görmüştür. Ama günümüzde mutlak gerçeğin olmadığını biliyoruz... Çünkü herşey göreceli, zaman ve mekana bağlıdır... Burada işin ilginç yanı ise, Türkiye'de geçmişte Sosyal-Şovenizmin ve sosyal pasifizmin batağında kulaç atanların, devrimci bir iş yapmayı beceremiyenlerin şimdi ise Kürt ulusal hareketine riyakar bir biçimde yaltaklanmaya çalışmaları olayıdır. Bu kesimin en uç noktası ise, sayın Küçük'tür. Burada vurgulamaya çalıştığım gibi, Yalçın Küçük ve benzerlerinin yaklaşımı, herşeyden önce Kürt liberallerinin siyasal programının teorik bir özdeşleşmesinden başka birşey değildir. Yani "tüm Yalçınlar" özünde Kürt meselesini anlamadan farkında olmadan "Kapitalist Siste-

mi" tümüyle benimsiyorlar. Bu sistemi onararak, yamayarak sorunu çözmek istiyorlar... Meselenin emperyalizmle olan bağlarını koparıyorlar... Milli meselenin son tahlilde bir sınıf meselesi olduğu gerçeğini gözardı ediyorlar...

"Bilim adamı, seçtiği yöntemden dolayı başta çağına karşı sorumludur. Bir bilim adamı, yöntemini seçerken çağının yöntem konusundaki gelişmeleri çok iyi bilecektir. Çağının terkettiği nihayet mahkum ettiği, bir yöntemi seçmemekle yükümlüdür. Aksi takdirde yalnızlar yapar... Giderek bilim adamı niteliğini yitirebileceği gibi, çağına ve kendi halkına karşı zararlı bir kişi olur..."

-S.TANILLI-

Toplum bilimin yüklenmek zorunda olduğu en önemli görev, insanın çok çeşitli faaliyetlerini yaşamın somut koşullarıyla bağlantılı olarak inceleyebilmektir. Çünkü yaşamı incelemekle bilim adamı, insanlığa büyük bir hizmette bulunmuş olur. Ve aynı zamanda bilim adamının bir görevi de devrimci harekete, yararlanabileceği incelemeler-araştırmalar sunmaktır. Bilim adamı bunu yaptığı zaman bilim adamı sıfatını kazamış olur, aksi takdirde bir geveze olmaktan öteye gidemez. Yalçın Küçük ise bunun tam aksini yapmaktadır. Lenin'in deyişi ile genel bir doğruyu zorlamak suretiyle saçmalığa dönüştürmektedir. Bu insanlar için Lenin şunları vurguluyor:

"Herhangi bir doğru, eğer zorlanırsa, abartılırsa, ya da kendi fiili uygulanabilirliğinin sınırları ötesine taşınırsa bir saçmalığa dönüştürülebilir... Ve hatta bu koşullar altında bir SAÇMALIĞA dönüşmeye mahkum edilmiş olur..."

Evet, sayın Küçük'ün yaptığı budur... Yani genel bir doğruyu abartmak suretiyle onu saçmalığa dönüştürmek... Bu eleştirimiz tüm "Yalçın Küçük"ler için geçerlidir...

REVOLUTIONARY WORKER MUHABİRİNİN GÖZLEMLERİ İLE
GÜNEY AFRİKADA DEVRİMİN AKIŞ YÖNÜ

"SAVAŞ ÖYKÜLERİ GÜNEY AFRİKA'YA DÖNÜŞ(*)

Devrimci halkın Azanya istemleriyle yaptığı müthiş isyan, Güney Afrika'nın ırkçı rejimini, 1980'li yılların ortalarında sarsmaktaydı. Nitekim isyan şiddetle artarken, ülkenin her tarafından zencileri ve tüm hayatı kendine çekmeye başladı. Güney Afrika hükümeti isyanı kan ve zindanla boğmaya çalıştı ama başaramadı. Baskılar sürerken, rejim akılalmaz yöntemler kullanmaya başladı. Birçok yasa biçimsel olarak kaldırıldı. Nelson Mandela ve diğer politik mahkumlar cezaevlerinden çıkarıldı. Uzun vadeli yasaklamalarla susturulan muhalefet gurupları yasallaştırıldı ve ülke içinde açıkça faaliyet göstermelerine izin verildi. Ve ırkçı rejim, uzun süredir muhalefet yapan ANC (Afrika Ulusal Kongresi) ve diğer muhalif siyah gruplarla görüşmelere başladı.

Bütün bunlara karşın, Azanya halkı özgürlük mücadelesini sürdürmektedir. 1989 ortalarında ülkenin durumu, 1985'teki ülke çapında isyanın yüksekliğine çok benziyordu. Fakat Batılı basın, Güney Afrika'daki mücadele hakkında beyaz harflerle yazmaya devam ediyordu. Batılı basın neler olduğunu "sağlığa uygun hale getirerek" sundu ve manzarayı serseriye çarpıttı. Onlara göre manzara gül gibiydi ve görüşmeler temel sorunların çözümleri konusunda ümit verici bir şekilde sürüyordu. Azanya halkının mücadelesi sansasyonel haberlerle sınırlandırılarak "siyahtan siyaha şiddet" şeklinde veriliyordu.

1990 sonlarında Revolutionary Worker muhabiri Michael Slate Güney Afrika gerçekliğini ve neler olup bittiğini öğrenmek için ikinci kez oraya gitti. Slate, birinci gezisinde "Savaş Öyküleri: Güney Af-

rika Raporu" dizisini sonuçlandırmıştı. Slate'nin öykülerinin anlattıkları ve bu öykülerde konuşan insanların sesi daha önce resmi görüşlü basında hiç duyulmamıştı. Bu ses, kasaba savaş cephelelerindeki gençlerin ve kırdaki kalbi devrimle atan köylülerin sesidir.

Savaş Okulları

Durban şehri merkezindeki yüksek apartmanlardan birinin merdiven boşluğunda oturuyoruz. Apartman sakinlerinin çoğu Azanya-Afrikalıları, Kızılderili ve diğer beyaz ırk dışındaki ırklardan gelme insanlar. Gurup Bölgeleri Kanunu iptal edilmeden önce durum böyleydi ve bu apartman gri(Beyaz-Siyah karışık) bölgelerin ortasındaydı. Resmi "beyaz bölgeler"de ise siyahlar ancak ırkçılığa karşı çıkarılan yasalara dayanarak yaşayabiliyorlardı.

Akşam yapılan yemeklerin içine katılan baharatların kokuları tüm binaları sarıyor. Aileler komşularını ziyarete gitmişler veya günün yorgunluğunu atmak için dinlenmeye çekilmişler. Çocukların gülüşmeleri koridorlarda kah yükselerek kah alçalarak çınlıyor. Bir yoldaş siyah alanda yaşayanların yüzyüze oldukları problemler hakkında konuşuyor. Apartmanlar boşlatılırken öncelikle yoksul beyazlara ve apartmandan çıkarılan zencilere sadece polislerin zorluk çıkarmaları yetmiyormuş gibi, ayrıca hep beraber öfkeli beyaz çetelerin de saldırdığını anlatıyor. Bunları anlatırken trabzanlara yaslanıyor ve aşağıya, binanın avlusuna bakıyor. Aşağıda oynayan çocukları göstererek, hayranlıkla ve yüksek sesle onların birçoğunun devrimi geliştireceklerini söylüyor. Düzenin tüm görünüşü-

nün ve yaptıklarının siyah insanları devrimci insanlara dönüştürdüğünü anlatıyor.

"Öğrencilik deneyimlerim beni çok ama çok öfkelenmiştir. Okuldaki yıkıcı faaliyetlerimden dolayı ortaokuldan uzaklaştırıldım ve sonra üniversiteye zor girebildim. Arkadaşımla(arkadaşım Transval'dan geliyordu ve ailesi oldukça yoksuldu) birlikte çok az bir parayla natal Üniversitesine gittik. Birbirimize hayatta kalma mücadelesinde yardım ettik. Natal Üniversitesinin iki konutu vardı. Biri ana kampüste ve diğeri kampüse 15 Km uzaklıktaki yalnız siyahlara ayrılmış bir yerde. Biz de siyahlara ayrılan yerde kaldık. Fakat yiyecek hiç bir şeyimiz yoktu. Biz evin ilerisindeki Siyah kasabasındaki dükkanlardan yiyecek çalmayı öğrendik. Yemek meselesini çoğu zaman böyle idare ettik. Bu arada ben de çalma işinde uzmanlaşmışım. Bir ara dışarıya çıkıp bölgedeki güvercinleri yakalamayı planladıysak da diğer öğrencilerin alay etmelerinden korktuğumuz için bu planı uygulamadık.

"Hiç Param yoktu. Giriş ücretimi ödeyemediğim gibi kitaplarımı bile alamamışım. Okula devam ettiğim tüm yıllar boyunca kitap alamadım. Bu arada De Klerk hükümetinin faturaları sırtımıza geçirilmekteydi. F W De Klerk eğitimden sorumlu olduğu dönemde bir çok fatura çıkarıldı. Ve o, hükümetin üniversitelere daha fazla devlet yardımı yapamayacağını, üniversitelerin yıkıcılar ve hükümet karşıtı elemanlar tarafından yuva edinildiğini, bu durum değişmediği sürece devlet yardımlarının kesileceğini söyledi. Siyah öğrencilerin eğitimini durdurmak beyaz özgür üni-

(*) Revolutionary Worker gazetesinin 5 Temmuz 1992 sayısından çevrilmiştir.

versitelerin hedefiydi ve bu kararlar siyahların eğitimini bastırmak ve durdurmak için alınmıştı. Böylece ikinci yıldan sonra üniversiteyi terkettim."

Okuldan ayrılan yoldaş kasaba gençleri arasında devrimci bir örgütleyici olur ve bir kır kasabasıdır artık. Kasabanın adı Mpophe-mi. Zulu dilinde şelale anlamına geliyor. Kasaba da tüm köhneliğine rağmen ayakta kalan hayasız beyaz-mülkiyetçi bir çiftlik vardır ve kasabanın çevresi de diğer beyaz çiftliklerle çevrilidir.

"Mpophe-mi'de halam ve kuzen

üyeye sahiptik). İlk Politik olay bu kasabada oldu. Kasabanın oldukça yaşlı insanların birçoğu bir İngiliz firmasının fabrikasında çalışıyorlardı ve politik çalışmaların başlamasından hemen sonra bu insanlar büyük bir grevi geliştirdiler. İşçiler işten atıldılar ve bugün hala dönmüş değiller. Pietermaritzburg ve benim kasaba arasında sık sık eylemler düzenledik. Maritzburg'ta olaylar yatıştığı zaman bizim kasabanın insanları kasabayı terk ederek Pietermaritzburg'taki yoldaşlarımızı desteklemeye gidiyorlardı.

büyük birahane koridorları ayaktaydılar. Bunlar yok edildi. Tabii ki kukla hükümet uşağı encümen üyelerini de hedefliyorduk. Polise karşı bir günün sabahundan diğer günün sabahına kadar süren mücadeleler verdik. Uyuyamadılar. Herkesin bundan ne kadar çok hoşlandığını bir görseydin.

"Faaliyetlerime işçiler le dayanışma eylemleriyle başladığımı biliyorsun, Fakat ilk zamanlar gördük ki işçiler arasında dayanışma yoktu onlar patronlara karşı değildiler. Devletin kimin devleti olduğunu gördük ve savaşmanın gerekli

Haziran 1992 Boipatong katliamına karşı gösteri - Johannesburg

lerimle kaldım. Çok kısa bir zaman içerisinde bu kasaba topraklarının politik amaçlarım için de çok bereketli olduğunu kavradım. Bilinçli Siyahlar Hareketi ile birlikteyim ve Azanyalı öğrenciler hareketinde çalışıyordum (AZSM). AZASM'da büyük bir kol örgütlemiştim (500

"Bizim kasabamızda herkes, yaşlısı ve genci bizim politikalarımıza katılmak istiyordu. Keza birini bulduk mu bütün gün caddelerde gezer, izinsiz bira satan yerleri saptar ve imha ederdik. Kasabamız büyük değildi (yalnızca 4000 aile) fakat kasaba merkezinde hala

olduğuna inandık. Polisler geldiler ve onlarla savaştık. Polisin gücü yetmeyince bu sefer kasabaya ordu geldi. Biz devletle bizzat savaşmanın onun güçlerine karşı savaşmak olduğunu öğrendik.

"Bu eylemler, bu politik ve yıkıcı eylemler gerçekten tutuldu.

Erişkin insanlar olduğumuzda bu eylemleri çok radikal bularak eleştirdik fakat gençler arasında bizim inançlarımıza ve eylemlerimize sahip çıkıldı. Genç yoldaşlara, okul öncesi ve sonrası çağdakilere her yerde rastlayabilirsin. Onların her zaman savaşmaya hazır olduklarını görebilirsin.

"Mpophemi'de yoldaşlarımız öldürüldüler. Polis ve ordu tarafından öldürüldüler, grev kırıcı işçiler tarafından fabrikada öldürüldüler ve inkatha tarafından öldürüldüler. Inkatha bizimle savaşmak için Petermaritzburg'tan Mpophemi'ye gelirdi. Çünkü bizim tarım kasabamız Inkatha'nın, hükümetin ve bizim davamıza düşman herkesin gözünde bir direniş kalesiydi. Kasabamızda ciddi şeyler olduğuna dair söylentiler yaygınlaşıyordu ve hemen sonra çiftliklerde çalışan genç insanlar kendi çiftliklerinde kendileri için tarım yapmayı düşünmeye başlıyorlardı. Onlarla beraber düşüncelerimiz doğrultusunda planlar ve neler yapabileceğimiz konusunda çalışmalar yaptık.

"Herşeyi yapabileceğimizi düşünüyorduk. Söylenenler çiftliklerde çalışan yaşlı insanların kulaklarına gidiyordu ve hiç unutmam bir yılbaşında çok yaşlı bir adam beni görmeye gelmişti. Onunla saatlerce çok koyu sohbetlere daldık Bana dedi ki: Bence söylediklerin ve yaptıkların iyi, güzel. Fakat senin Mpophemi'de yaptıklarını biz burda, çiftlikte yaparsak fazla yaşayamayız. Orduya gitmeye gerçekten ihtiyacımız var, Orduya gitmeye mecburuz! O beni aynen ANC gibi eleştirdi ve bunun üzerine ben kendi anlayışına göre gerçeklerin farklı tanımlarının olmayacağını söylemek zorundaydım. Böyle de-yince yaşlı adam bir an konuşmasına ara verdi ve bana hemen sonuca gidebilen yolları araştırmamı ve onun şanslarından birinin ANC ordusuna gitmek ve orada eğitim görmek olduğunu söyledi. Bizim dört bir yanda oyalanmamız gerektiğini, polisle savaşmamamız gerektiğini ve böylece düşüncelerimizi değiştirebileceğimizi, başka bir gerçek yolun olmadığını anlattı. Durum göstermişti ki yapacağımız önemli

değişiklikler için çok ciddi ve önemli şeyler yapmamız gerekiyor. Bu yaşlı adam savaşın değişimi getireceğine inanıyordu ama bu savaşın içinde olan ANC idi. Onu suçlamazdım. Hiç birşey hakkında bilgisi yoktu ve onu suçlamaya dayanak yapılabilecek bir gerçeklik yoktu".

"Politikaya atıldığımda sadece Bilinçli Siyahlar'a katılacak kadar bilinçli olduğumu biliyorsun. Fakat 1980'lerden sonra RW nüshalarını taşıyan arkadaşlarla tanıştım. Bu gazeteyi okuyor ve arkadaşlarımda da iletiyordum. Bu gazete tüm dünyada devrimci olayların olduğunu keşfetmemizi sağladı. Böylece özgürlük mücadelesine birçoğumuzun sadece duygularıyla katıldığını, gerçekte mücadelenin ve sonuçlarının özünü anlayamadığımızı düşünmeye başladık. Kendimizi devrim ülküsüyle dolu, göğüs göğüse çarpışmak isteyen ve halk arasında bu ülkülerimizi tesis etmeye çalışan bir grup olarak görmüştük. Hiçbir zaman istediğimiz kadar gelişemedik fakat genç yoldaşlar olarak doğru ideolojiyi araştırdık. Bu ideoloji durumu değiştirmek için bize rehberlik etmeli ve geçmişin tek kalıntısını bile yaşatmamalıydı. Üniversitede birçok yoldaşımız vardı fakat kasabadaki bizler çoğunlukla okula gitmeyen ve çalışmayan gençlerden ibarettik. Üniversite-kasaba ilişkilerimizi hiçbir zaman şekillendiremedik fakat biz yalnız ve yalnız doğru ideolojiyi almaya kararlı bir grup yaratık.

"Herşeyi araştırmamızın gerekli olduğunu söyledik ve mücadelemizin yükselmesinin bu araştırmalara ihtiyacı vardı. Kulağa hoş gelen bir sürü Laf yakaladık. Örneğin bir kişi, bir oy sloganı büyük birşey gibiydi ve bizim insanlarımızın bir kısmı oy vermenin büyük sonuçlar getireceğini öğütlediler. Fakat bilinçli insanlar, özellikle gençler ve biz çevremizde oldukça fazla bilinçli genç yaratmıştık-oy vermenin hiçbirşeyi değiştiremeyeceğinin farkındaydık. Çünkü gerçek sorun iktidarın, ekonomik ve politik iktidarın kimde olduğuydu. Biz seçimcileden haberdardık ve birçok yoldaş, seçim yanlılarına, eğer

geleceğimizi satmak istiyorlarsa, sonunda anlaşmaya oturmak istiyorlarsa, onlara karşı mücadele edeceğimizi söylediler.

"Gerçek özgürlüğün kolay elde edilemeyeceğinin farkındaydık. İstediklerimiz bize verilmeyecekti. İsteklerimiz halk kitlelerinin bilinçlerinin inşasıyla alınacaktı. İsteklerimiz değişimi taşıyan bilinçli mücadeleyle alınacaktı. Biz oturmaya hiç de gönüllü değildik ama birileri bizler için herşeyi kendi ellerine alacaklarını söylüyorlardı. Biz, bir tarafta oturmamız gerektiğini söyleyenleri dinlemedik ve herşeyi konuşmalarına izin verdik. Şuna inandık ki mücadele bizimdir ve bizden başka hiçkimsenin değildir.

"Savaşmaya gönüllü olmayanlara karşı savaş alanlarında üstünlük kazandık. Hiç kimse kendi insanlarımız arasında ayrılıkçılık yaptığımızı öne sürmedi. Biz birilerinin geleceğimizi satmasına izin vermezdik. Bizim devrimle değiştirmeye ihtiyacımız vardı ve herşey devrim içindi. Biz, ben ve arkadaşım, halk yığınlarına dayanan bir savaşı, Halk Savaşını sürdürmek istiyorduk. Durum buydu. Biz Halk Savaşını istedik başka hiçbirşeyi değil.

"2 Şubat'ın-Mandela'nın salıverilmesi ve ANC ile PAC yasaklarının kalkması bu tarihe rastlar-sonuçları, onlar gibi tamamen etkili politikalar yapmamızı gerektirdi. Bazı insanlar şunları hissettiler: Oooo, iyi, birtakım şeyleri ümit edebiliriz. Kıçımızın üstüne oturulum ve rahatlayalım. Herşey gerçekten değişiyor. Fakat bu düşünce ortadaki duruma hiç uymuyordu. Birçok yerde halk arasındaydık ve onlar hala ayaklanıyorlardı; çünkü kendilerini bekleyen sonun farkındaydılar. Onların gelecekleri birkaç kişinin elinde değildi. Onlar, gerçekten dünyayı değiştirebileceklerini farketmişlerdi. Gidip onlara devrim hakkında soru sordüğümüzda çeşitli cevaplar alıyorduk. Büyük bir kısmı-kesinlikle aşımsanmayacak bir kısmı-bize 'evet , devrim bizim için doğru yoldur' diyorlardı. Bir kısmı da 'iyi güzel de, Güney Afrika'da devrim mümkün değil' diyorlardı. Bu insanlarla ko-

nuşarak 'devrim mümkün değil' diyenlerin neden böyle dediklerini kesinlikle anlayabilirsiniz. Örneğin onlar devletin çok güçlü olduğunu söylüyorlar. Devlet, canını sıkı sıkıya tutan tüm devrimci ayaklanmaları hemen ezer diyorlar. Veya diyorlarki-'sizin ormana ihtiyacınız var, orman olmadan halk savaşın sürdürülebilmek mümkün değildir'.

"Orada gerçekten orman yoktu ve bizim cevabımız şöyle oldu: 'Esasen halk savaşını sürdürülebilmek için fiziki bir ormana ihtiyaç yoktur. Bizim ormanımız halk yığınları olacaktır. Ayrıca devlet gerçekten güçlüdür ve sorun çıkaran isyanları ezebilir. Ama biz uzun yıllardan beri hatta şimdi bile savaşıyoruz ve hala devlet bizi ezmeyi başaramadı. Biz, olması gerekenden daha başarısızdık. Bizi engelleyen sadece devlet değildi. Bizi kendi kendimiz de engelledik. Daha doğrusu bu hata halk kitlelerinin değil oportünist önderliklerin hatasıydı. Oportünistler olayları abartarak dargınlıkları yüksek derecede arttırdılar. Komünist devrimci önderlikle ve tüm devrimci örgütlerle devrim çok ama çok mümkündür.

YENİ YOLA HAZIRLIK

İki yıl kadar bahsettiğim yoldaşlarla görüştük. Bu süreç içerisinde, yoldaş, Port Elizabeth ve Uitenhage'de neler olduğu konusunda beni bilgilendirmeye hevesli davırdı. Günün erken saatlerinde arabayla Port Elizabeth ve Uitenhage'nin her tarafını-bunların aralarındaki kasabaların çoğu dahil-gezdik. Bu tur, son zamanlarda ayaklanan alanları kapsıyordu.

Şimdi, Porth Elizabeth'in geniş çevre yolu üzerinde, pek dikkate alınmayan, beyazların kenar mahallerinden ayrılmış ve zencilere tahsis edilmiş bir tepede oturuyoruz. Güneş batarken, akşam yemeğini paylaştığım yoldaş ayaklanmaların geleceği hakkında konuşuyor.

"Bizim ayaklanmalarımızda

oportünist örgütlerin rolü, gerçekte uzun vadede ayaklanmayı bastırma-ya ve işin tadını kaçırmaya yaradı. Ayaklanma yükseldiği zaman,

diğmizde, burada, Port Elizabeth ve Uitenhage'de birçok insanımız ANC sloganlarını attı, ANC bayrağını yükseltti. Çünkü ANC hakkın-

Haziran 1992, ANC'nin düzenlediği bir gösteri

olaylar çok çok sıcakken, tüm oportünistler demeçler yayınlar ve kitlelerin mücadelelerini desteklediklerini açıklarlardı. Bu örgütler, tüm krizlerde yardımlarını esirgemez ve ayaklanmaya katılan grupları desteklerler. Ama aynı zamanda bize şöyle derler: 'Bak, kendini gösterdin. Neden kendi önderliğine, yani bize izin vermiyorsun? Al şu demeci ve kendin için savaş'. Anladığım gerçek, bu oportünistler, ANC ve SACP(Güney Afrika Komünist Partisi) basın demeçleriyle halka şöyle diyorlardı: 'Çapulculuğa Son'. Yani biz duracaktık, eylemlerimiz duracaktı. Çünkü bizler mücadelemizi idare etmeyi başaramazdık. Öyleyse gerçek gerici saçmalıklar gelsin! Düşün, Halka yağma ve yağmacılık bitsin diyeceksin ve sen hükümetle beraber oturup yapacağın hırsızlıkları konuşacaksın!

"Bana göre ANC, bize, uzun yıllar boyunca romantik ber düş olarak sunuldu. Heryerde ANC'nin Boer'lere (Güney Afrika'nın Hollanda'lı egemenleri-çn) Karşı savaşın liderliğini yaptığını söyledik. Ve biz savaş mevzisinin önüne gel-

da romantik düşler görüyorduk. Ve sen ANC'nin savaşımızı nasıl tükettiğini, insanları nasıl hayallerle uyuttuğunu görebilirdin.

"Onlar her zaman anlaşma denen boku ileri sürdüler biliyorsun. Bence biz burda devletle savaşıyorduk ve ANC gelip, bize durmamızı söyledi. Bize devletin tetikte olduğunu ve sorunlarımızı konuşarak çözebilecek kudrette olduğumuzu söylediler. Ve hastalıklı bakış açılarına sahip bu örgütler, devletle oturup sonunuda anlaşınca gülümseydiler, kahkaha attılar ve mutlu oldular. Hemen buraya dönüp bizlere görüşmelerin zaferle sonuçlandığını ve her kim hala savaşı sürdürüyorsa onun 'suçlu unsurlar'ın bir parçası olduğunu söylediler. Oysa bu unsurlar mücadeleyi sırtlarında taşıyan ve eylemi götüren insanlardı.

"Sonra bu liderler polisle beraber, öğüt verici komisyonlar veya komiteler veya bilmem nelerle çalıştılar. Özel kararlar yayınlamaya, isyanın tutuşma noktası özel kararları alarak polisle anlaşmaya uzandılar. COSATU oportünistlerinin

işadamlarıyla ağız birliği ederek, fabrikalarda durumu normale döndürürsek polis baskısından kurtulacağımızı ve ılımlılığa yardım ederek lehte kararlar çıkmasını sağlayabileceğimizi öğütledikleri dikkatini çekmiştir. Bu öğütleyici gruplar karakollarla kolkola yürüdüler ve polisle beraber toplantılar düzenleyerek, kitlelerin evlerine dönmeleri ve sokakları boşaltmaları için çağrılar yaptılar. Demeçlerini ellerimize verip şimdi evlerimize dönebileceğimizi söylediler. Olayları liderlerinin ellerine aldığı ve buna izin vermemizi, taleplerimizi liderlerinin koruduğunu söylediler. Bana sorarsan asıl suç budur! Birçoğumuz bunun bok olduğunu söyledik! Bu bir oyun değildi ve biz devrim mücadelesinin içindeydik"

Yoldaş ANC ve diğer liderliklerin ayaklanmadaki rolünü anlattıkça öfkesi büyüyordu. Bu yoldaş yıllardır mücadelenin içindeydi O, Maoizm ve Halk Savaşının devrimci yolunu keşfetmeden önce bu bölgede Bilinçli Siyahlar'ın önderlerindendi. O, bütün bu olanları ve 'akıllı olma'yı savunmuyor ve olanları doğru bulmuyordu.

"Bak, ben anlaşmalara inanırım ve ihanete inanırım" dedi, "Fakat bizim örgütlerimiz komünist çalışma yolunda yürümelidir diye düşünüyorum. Onların gerçekten bu düzenle ciddi bir savaşa girdiğini düşünmüyorum. Bu örgütlerin tüm askeri kanatlarının Boer'ler tarafından turpanlandığını düşünüyorum. Bak, politik iktidara ihtiyacımız var ve onu alabiliriz, Boer'lerden alabiliriz, onlar bize iktidarı vermezler. Bence politik iktidar anlaşmalarla satıldı ve bu anlaşma Namıbya için yapıldan kötü? Bu politik iktidar halkın iktidarı değildir ve tümünden satılmıştır. Bu destekleyeceğimiz bir yol değildir ve ben sadece bu yola tapanlardan değilim. "Bence mücadelemizde halk kitlelerinin isteği ve ihtiyacı, yeni şekillenme ve örgütlenmelerdir. Ülkeyi geri almaya ihtiyacımız var ve kendi iktidarımızı kurmalıyız. Ben özellikle şu an va her zaman için bunun olanaklı olduğunu düşünüyorum. Bu anlaşma boku, bizim

ülkemizde hiçbir zaman ve hiç birşeyi çözümlenemez. Sorunları yalnız devrim çözebilir. Durum, mücadele için, silahlı mücadele için uygun zeminler yaratmaktadır ve örgütlerimiz bunu taşıyacak, liderlik yapacaklardır. Bizim, bunları yapmak için prgramlar geliştirmeye ve örgütler yaratmaya ihtiyacımız var. Ve bizim gidip tüm boklara engel olmamız gerekiyor ki bu boklar bugün düzen sınırlarının içindedir. Halkı bizim programımıza ve örgütlerimize çekmeliyiz. Desteklediğim yol budur. Bir kısım insan, bu yolun bizler için çok uzun ve zor olduğunu söylüyorlar. Ne olursa olsun, bence zaman bizi beklemiyor. Durum değişiyor ve eğer bu yolda yürümezsek gemiyi kaçıracağız. Uzun ve zor olan bu yolda yürümek, hızlanmak ve doğacak fırsatları kaçırmamak zorundayız. Durum, şimdiye kadar hiç bu denli uygun olmadı ve bize yürümek düşüyor".

AZANYA İÇİN ÖNEMLİ AN

Son günlerde genç bir yoldaşla bir saat görüştim ve beraberce tüm şehri gezdik. Bu arada Azanya'nın son durumu ve geleceği hakkında ihtimaller üzerine konuştuk. Bu yoldaşın düşüncelerini ve kasaba gençliği arasındaki çalışmalarını ilgiyle dinledim. Bir saat sonra, yoldaş, kendisinin bu anlattıklarını Azanya'nın bugünkü durumundan çıkardığını ve hepsinin hasıraltı edildiğini gülererek söyledi ve geleceğe ilişkin olarak bildiğini okuyacağımı ekledi. Dönelim eski konuştuğumuz yoldaşa: " Ben bu yoldaşla bir yıl boyunca uğraştım Bizim bir grubumuz var ve bu genç yoldaşın grubu kendilerinin devrimci olduğunu söylüyordu. Fakat ben, onlara karşı ihtiyatlı davranmam ve inançlarım, neler yaptığım hakkında herşeyi anlatmadım. Ben onlara olguların gün gibi ortada olduğunu defalarca söyledim. Biliyorsun, önce biz bir örgütlenme yarattık, kendi içimizde mücadele ettik ve sonra başkalarına gittik. Bu temelde, onların bir kısmından oluşan bir tartışma grubuyla çeşitli olayları konuştuk. Ama hala çok ihtimamlydık. Bir yıl onlarla yoğun

bir biçimde uğraştım ve bir hafta sonu geldiler. Artık olayları tartışmayacaklarını ve benle bundan sonra çalışmayacaklarını söylediler. Bu tartışma ve çalışmaları çok uzun zamandan beri yaptıklarını ve şimdi gereksinimleri olan birçok şeyi gördüklerini söylediler. Kendi aralarında konuşup bir karara varmışlardı. Ülkeyi terkedeceklerdi ve ANC'nin askeri eğitim örgütünü bulacaklardı.

"Şok olmuştum. Onlara, derhal, ANC'nin kendilerini eğitemeyeceğini anlatmaya çalıştım. Tabii bana inanmadılar ve söylediklerim doğrusa bile başka bir örgüte katılacaklarını söylediler. Ve eğer hiçbir örgüt onları almazsa, kendi ordularını oluşturacaklarını ve beyaz ırkçı rejimi devirmek için herşeyi yapabileceklerini eklediler. Ayrılmaya çok kararlıydılar. Ne olduğunu anlayabilmek için deliye döndüm. Diğer yoldaşlarla konuştuk ve bu genç heriflerin hikayelerini kendileriyle tartışmaya karar verdik. Ayrıca özgürlüğün yoluna bakış açımızı ve neler yapabileceğimizi de konuşmaya karar verdik. Ben de gittim ve olanlardan dolayı çok sinirliydim. Bu heriflerle Halk Savaşı, Mao ve komünizm hakkında konuştuk. Bizim, partiyi ve orduyu ülkenin içinde kuracağımızı anlattık. Strateji ve toprak sorunu hakkında konuştuk. Peru devrimini konuştuk ve bu ülkede devrimin nasıl yükseldiğini anlattık.

"Bütün konular hakkında sorular yönelttiler ve biz anlatırken hep yüzlerine baktım. Onların ne düşündüğünü konuşmadık. Sonunda heriflerden biri bana baktı ve dedi ki 'Bu önemli bir an! Önemli bir an!'. Eleştiri işe yaramıştı. ANC ve diğerlerinden vazgeçtiler fakat bazı şeyleri yaparak göstermek zorundasın, sonuç alabilmen için insanlar programını görmeli. Şimdi biz öğrenme aşamasındayız ve zamanımız çok az. Aynı anda hem öğrenmek hem de yapmak zorundayız. Kendi programımızı yapmak ve halka götürmek zorundayız! Devrimimizi yapmak zorundayız! Bizim gibi düşünen örgütleri desteklemek zorundayız! AZANYA DEVRİMİ İÇİN ÖNEMLİ BİR AN!"

GERÇEKLERLE OYNAMAYIN; BAŞKA İHSAN İSTEMİYORUZ

Haftalık çıkan 'Azadi' Gazetesinin 27. Sayısının son sayfasında 'Partizan dergisine Tekzip' başlığıyla bir haber yayınlandı. Haberde yer alan yalan, çarpıtma ve ikiyüzlülüğe değinmeden önce haberi aktarmakta fayda vardır. 'PKST' taraftarlarının göndermiş olduğu 'Tekzip'te:

"Partizan dergisinin Kasım 1992 tarihli 5. sayısında PSKT'ye ve taraftarlarına yönelik çirkin karalamaların yer aldığı, olay yerine gitmeyip 'Kürt' diye devrimcilerin cenazelerine katılmayan 'Partizan Dergisi düşmanca nitelenebilecek tavırları ve çeşitli Spekülasyonlarla sorumsuz bir şekilde Partimize saldırmaktadır. Türkiye İşçi Sınıfına ve Kürt halkına karşı yükümlülüklerini yerine getirmeyen bu çevrelerin tutumu ard niyetlidir" vs. şeklinde bir açıklamada bulunmaktadır.

Şimdi de Partizan Dergisinin 5. sayısının 26. sayfasında, Malatya Doğanşehir ilçesinin Çavuşlu Köyünde Katledilen PKK gerillalarıyla ilgili, Malatya Bürosunun göndermiş olduğu "Devletin Vahşet Politikası Hiçbir Sınır Tanımıyor" başlıklı haberinin sondan ikinci paragrafında yer alan 'Tekzip'e neden olan haberi olduğu gibi verelim.

"Kendisini halk safarında gören PSKT-Ozgürlük Yolu yanlısı kişiler şehit ailelerinin bazılarına telefon ederek, cenazeye sahip çıkmamalarını, gençlerin, cenazeyi almaya gitmemelerini, gitmeleri halinde devletin kendilerini tarayacağını söyleyerek, provakasyona açık, karşı devrimci bir tavır takınmışlardır. Yine aynı anlayışı taşıyan bazı

kişiler de Yazihan ve Arguvan-Narmikan köyünde gençlere ve ailelere 'bunların sonu hep böyle olacak, hepsi teker teker ölecek' şeklinde propaganda yapmaktadırlar."

Azadi Gazetesinde çıkan Tekzip Yazısı herşeyden önce dürüst bir tavır takınmayarak (Azadi Gazetesi de dergimizde çıkan haberi incelemeyen yayınladığı için bu suç ortaktır.) Partizan Dergisi Malatya Bürosunu hedef alması gerekirken tümünden Partizan Dergisini hedef almaktadır.

Yine "olay yerine gitmeyip 'Kürt' diye devrimcilerin cenazelerine katılmadığımızı iddia etmektedir. Birincisi, Bu tamamen (Kendileri şehitlerin cenaze törenlerine katıldığımızı çok iyi biliyorlar) yalan, iftira ve bir yerlere yaranmanın ikiyüzlülüğüdür. İkincisi, Kürt diye devrimcilerin cenazelerine katılmadığımızı nasıl iddia edebilirsiniz ve nasıl uydurabilirsiniz. Marksist-Leninist'ler için birincisi, haklı bir mücadelede şehit düşenlerin milliyeti önemli değildir. Bu ister Kürt olsun, ister Arap olsun isterse Afrika'lı olsun, Dünya'nın neresinde olursa olsun, bizim için saygıya değerdir. Bu açıdan PKK gerillalarının mücadelesinde, şehitleri de saygıya değerdir. ikincisi, eğer çok önemliyse o haberi yazan kişi olarak bende Kürdüm. Yoksa size göre Kürt-Türk ve çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryasının ve emekçi halklarının ortak örgütlenmesini ve mücadelesini savunmak o kişinin Kürt olmasının önünde engel midir. Gerçekten bu yalanı kimden duyduunuz ve nasıl uydurdunuz.

Sayın, çok muhterem! 'PSKT taraftarları' bu sefer yalan ve iftiranızı saçarken kafanızı taşaya değil, kayaya değil, dağa çarpınız. Tüm şehitlerin cenazelerine katılmamız hem organize açısından, hemde kendi olanaklarımız açısından pek mümkün değildir. Aynı şekilde siz de tüm şehitlerin cenazelerine katıldığınızı iddia edemezsiniz ve yazdığımız haberin doğruluğuna tanıklık edecek devrimci-demokrat ve yurtseverlerden oluşan koca bir kesim var. Ancak sizin yalanlarınıza tanıklık edecek kendiniz dışında hiç kimse yok.

Ayrıca, bu yalan ve çarpıtmalarınize karşılık sizin şehit düşen PKK ve diğer sol örgüt-parti gerilla ve devrimcilerine yönelik çıkan haberlerimizde "Çıkan çatışmada öldüler-öldürüldüler...kişi" şeklindeki tutumunuzda ne derece devrimci sorumluluğa sahip olduğunuzu da göstermektedir. "Gerilla", 'Şehit' kavramlarını neden ağızınıza almadığınızı da çok iyi bilmekteyiz.

Ayrıca, biz sizin gibi, şehit düşen gerillaların cenazelerine salt habercilik açısından da gitmiyoruz. Biz cenazelere devrimci sorumluluğumuz gereği katılmaktayız. O anda habercilik bizim için ikinci plandadır. Elbette bir deginin muhabiri olarak muhabirlik görevimizi de yapacağız. Ancak dediğimiz gibi devrimci sorumluluğumuz ön plandadır.

Yine Tekzip'lerinde 'Partimize saldırıyor' denmektedir. Yazımızda partinize yönelik hiçbir eleştiri yoktur. Partinize yönelik eleştiri ayrı bir tartışma konusu-

dur. Ancak haberimizi okuyan herkes biliyorki yazıda 'PSKT' hedef alınmamış; sadece... 'yanlısı bazı kişiler' hedef alınmıştır. Bu insanlar daha önce Diyarbakır'daki bir çatışmada şehit düşen Malatya'lı bir bayan gerillanın cenazesinde çıkan tartışmada "PKK ne yapıyor, gençleri dağlara çıkartıp katlettiriyor, PKK yüzünden halkımız üzerindeki baskılar artmıştır" şeklinde laflar edebilir. Acaba burada inkar edebileceklermi? Ama dilin kemiği yok, insan bu kadar yalanların, demagojilerin arkasına sığınınca bunu da inkar edecektir. Biz insafı davranarak bu kişilerin bu tür görüşlerine kaynaklık eden PSKT'yi eleştirmemiştik. Ancak gördük ki yazılı olmayan bir şeyi inkar etmek çok kolaymış. Bu açıdan bu arkadaşlar bu görüşlerine kaynaklık eden Parti Genel Sekreterlerinin görüşlerinden alıntı yapmı zorundayız. Bilmem, yine inkar edebilecek misiniz?

Bakin Genel Sekreteriniz Kemal Burkay Ulusal Sorun ve PKK sorununa nasıl bakıyor.

"Başından bu yana politik çalışmaya önem verdik ve şiddetten uzak durduk. Kürt Sorununun terörize edilmesine karşı olduk" (Denge, Sayı 18, sayfa 17)

Bir diğer yerde:

"Açık ki devlet terörü çok daha eskidir, yoğunur, acımasızdır ve PKK terörünü doğuran da ondan başkası değildir" (Denge Komkar, Sayı 139, Sayfa7)

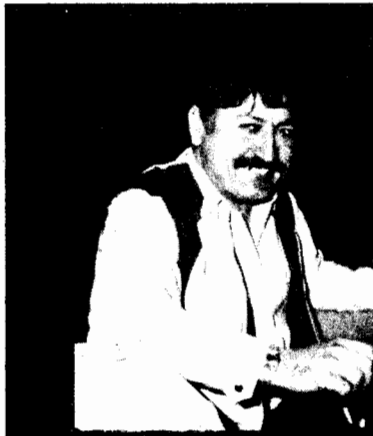
Bunada bir itirazınız var mı?

Yine, Daha çok sömürü, daha çok kan-katliam demek olan, emperyalistlerin Yeni Dünya Düzeni saçmalıklarına Kemal Burkay'ın nasıl tav olduğunu cümle alem bilmektedir. Yine ABD emperyalistlerinin kendi emperyalist çıkarlarına

ters düşen ülkelere işgalini meşrulaştırmak için oluşturulmuş olan Birleşmiş Milletlere ulusal sorunun çözümü konusunda nasıl yalvar yakar olduğunu yine herkes bilmektedir. Bu görüşler 'Deng' ve 'Azadi'nin tüm sayfalarında akmaktadır. İlgilenenler Azadi Gazetesinin Kemal Burkay'la 27. ve 28. sayılarında yapılan röportajı okuyabilirler. Tabi ki PSKT'li arkadaşlar, sizlerde; uzlaşmacılığın, tasfiyeciliğin, reformistliğin kutsandığı Deng ve Azadi sayfalarını çok daha iyi ve dikkatli karıştırmanız iyi olur. Konumuz sizin ideolojik ve politik hattınızı eleştirmek olmadığı için geçiyoruz.

Ayrıca "Türkiye İşçi Sınıfına Kürt Halkına karşı yükümlülüklerini yerine getirmeyen bu çevreler" diyorsunuz. Kanaatimce 'Proletarya Parti'sini' kast ediyorsunuz. Proletarya Parti'sinin Türkiye İşçi Sınıfına ve Kürt halkına karşı yükümlülüklerini yerine getirdiğini kuruluşundan beri vermiş olduğu destansı mücadelesiyle, pratiğiyle ve bu uğurda yüzlerce şehit vererek ispatlamıştır. Ve yine tüm sol Kürt Sorunu ve Kemalizm konusunda ölüm sesizliğindeyken, Proletar-

ya Parti'sinin büyük önderi KAYPAKKAYA bu ölüm suskunluğunu kırarak her türlü şövenizme darbe vurmuştur. İnkarnı ediyorsunuz? İnkarnı ediyorsanız gerçekler tüm çıplaklığı, canlılığı ve acımasızlığıyla tanışımızdır. Proletarya Parti'si Kürt-Türk ve çeşitli Milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve emekçi halkımızın kurtuluşu için hala ısrarla ve inatla mücadele ediyor; ve hergün verdiği şehitlerle bu onurlu mücadeledeki yerini koruyor. Kurtuluş gerekirse kendini feda edebilme yürekliliğidir. Bu yürekliliği kendisinde bulmayan sizler, Kürt halkına karşı sorumluluğunuzu yerine getirmiş oluyorsunuzda; bu yürekliliği gösterebilen ve bu uğura yüzlerce şehit veren Proletarya Parti'si mi yerine getirmemiş oluyor? Pes doğrusu! inkarcılığın, riyakarlığın bu kadarı da fazla. Hem kürt halkının size karşı tutumuda pek iç açıcı değil. Bunu sizde pekala çok iyi biliyorsunuz. En son olarak 'Tekzip' diye gönderdiğiniz yazıdaki sözleri olduğu gibi size iade ediyoruz; çünkü size çok güzel yakışmaktadır.

Hüseyin GÜNDOĞAN

Ulm Mücadele yoldaşları

*Ve avınmasın ağırlar
sözyleşeceğimiz daha
gözbebeği diye ateşe
kansız gözlerimiz
Aksın yeraltı ırmakları
içdenizimize
Öyle kesin
daha dögüşeceğimiz
tetik dursun kalbimiz...*

SOSYALİZM VE MAO'NUN TEORİSİNİN MUAZZAM ÖNEMİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Tarihsel bir geçiş dönemi olarak sosyalizm, tarihsel süreç içinde incelenmelidir. Sosyalizmin doğasına ulaşmak için önemlidir bu. İlk kurucuların elinde sosyalizmin genel ilkelerinin sunulduğu, Lenin'de ulaştığı aşama, Stalin'de vardığı boyut ve Mao'da nitel bir sıçramayla katettiği masefe teorik bazda sindirilerek sosyalizmin ve sosyalizmin sorunlarının temel niteliği hakkında berrak bir kavrayışa varılabilir ancak.

Sosyalizm ve sosyalist inşa öğretisi, yalnızca Marks ve Engels'in ulaştığı teorik çerçeveye sınırlandırılırsa, yalnızca Lenin ve Stalin döneminin Sosyalist teori çözümlenmeleriyle zincire vurulursa, Marksist bilim topallar, kendini aşamaz. Kendini aşamayan öğretide günceli yakalamada, çözüm getirmede pratiğin görüş açısı olmaktan hızla uzaklaşır.

Toplumsal yaşam diyalektik olarak işler. İlkeler yaşamın gözeneklerinden çıkar-tersi değil, İnsan bilgisi güçtür toplumsal pratikten doğar: Üretim için savaşım, sınıf savaşımı, bilimsel denemeler. Sosyalizme dair bilgimizde, bu üç alandaki cebelleşmenin sonucu olarak süzülür gelir.

Bilimsel sosyalizmde dahil her öğreti başlangıçta sınırlı ve yaklaşıktır; son ve kesin tamamlanışa varamaz. Tüm bilimsel önermeler görelidir ve dolayısıyla dar ve eksiktir; durmaksızın eksiksiz bir tamamlanışa varmak üzere seyrederek.

Marks ve Engels döneminin sosyalist öğretisi de bu kurala tabidir. Öğreti başlıca hatlarıyla saptanmıştı. Bugünkü biçimiyle, sosyalizmin bizzat kendi içinden çıkan yeni burjuvazice hançerlenmesi olayı ise hiç yaşanmamıştı. Teori bu alanda bakirdi; işlenmemiş, işlenememişti. Bilinen tek yol, Paris Komünü örneğinde yaşandığı gibi altedilen eski sömürücü sınıfların yeniden iktidarı ele geçirmeleriydi. Lenin döneminde sosyalist öğreti zenginleşip, derinleştiyse de sosyalizmin sorunlarının bugününü çözmede yeterli değildi. Lenin'in ömrü sosyalist inşaya da, geri dönüşe de yetmedi. Yaşanan tek örnek 1919 Macaristan Sovyetleriydi ve bunun geri döndürülmesiydi. Altedenler altedilmişlerdi. Ne Paris Komününün düşüşü ne de Macaristan Sovyetlerinin yenilgisi, Sovyetler Birliği, Çin, Arnavutluk vb. alanlardaki sosyalist yenilgiye benzemiyordu. Benzemediği içindir ki; teoride o güzergaha uygunluk gösteriyordu.

Lenin dönemine uzanan halkada da inşa öğretileri olsun, restorasyon çözümlenmesi olsun günümüzdeki sorunlara çözüm getirecek denli geliştirilememişti, geliştirilemezdi de. Bunun "suçu" Marks, Engels, Lenin halkasında aranamazdı; bunu dönemin koşullarında ve bununla koşutluk içinde Marksizmin ulaştığı düzeyde aramak gerekir. Lenin döneminde teori her ne kadar derinliği ve genişliğine zenginleştiyse de, Lenin sonrası yaşamın, sınıf mücadelesinin dolaysızca sonucu şekillenen yeni ve özel olanı, özgün ve canlı gerçeği açıklamakta yer yer tıkanıyordu.

Stalin'e uzanan hatta durum daha farklıydı. Stalin uzunca bir sosyalist inşa dönemine önderlik etti; önemli pratik deneyimler edindi. Sosyalizmin kuruluş sürecinin sorunlarına tanık oldu yaşanan onca deneyime karşın, sosyalist kuruluşa önderlikteki muazzam zaferlere karşın Stalin günümüzdeki, sosyalizmin sorunlarını, geri dönüşün doğasını çözümlenecek teori üretmede yeterli olamadı. Geçmiş teoriye takılı kaldı: Restorasyonu ya da tehlikeyi devrilen sömürücü sınıfta arama.

Toplumsal ve tarihi köklerinin bir etkisiyle aşılamayan teori Mao'yla aşıldı. Elbette bu aşamada, Sovyet, Doğu-Avrupa, Çin deneyimlerinin, restorasyonların Mao'ca yaşanmış olmasının ciddi payını burada saptamak gerekir. Mao, zengin bir düşünce bolluğuyla eskiyen teoriyi kapı-dışarı etti. Zıtların birliği yasası eşliğinde sosyalist toplumun çelişkileri dopdolu olduğunu tahlil etti. Şu çözümlenmede bulundu: Çelişmelerin bulunmadığı hiç bir yer yoktur. Sosyalist toplumda da sınıflar, sınıflar arası çelişkiler, sınıf mücadelesi tüm şiddetiyle devam eder. İki sınıf, iki yol, iki çizgi arasındaki mücadele kimin üstte kalacağı sorunu henüz karara bağlanamamıştır; uzunca süre bağlanamazda. Proletarya ile burjuvazi, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki çelişme sosyalist toplumun baş çelişmesidir. Tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektör damgasını esas olarak bastıktan sonra da kapitalizmin geri getirilmesi tehlikesi bütünyle mevcuttur. Eksiksiz bir sosyalist devrim üç cephede birden verilmelidir: İktisat, siyaset, ideoloji.

Sınıf mücadelesinin en koyulaştığı yer Komünist Partisinin içidir. Kapitalist yolcular en sert direniş örneklerini bu alanda sergiler. Dolayısıyla

mücadelenin ateş hattı partinin içidir.

Teori Mao'da yenilenmiş, geçmiş öğreti ilk itiş postulatıyla aşağılara itilmişti. Mao, geçmiş öğretiye takılıp kalmamış; sosyalizmin kendi içinde sürekli yeni burjuva unsurları ürettiğini ve sosyalizmdeki yeni burjuvaziyi, restorasyonun asıl kaynağı ve tehlikesi olarak saptamıştır.

Yaşanan sosyalizm pratiği, teoriyi Mao'da yeni bir ruha kavuşturmuştu. Dolaşan yumağı çözmek için hayli çaba gerekmişti. Nedir ki; neticede büyü bozulmuş, öğreti, sosyalist öğreti, Mao'nun elinde, bu mahir ustanın elinde yeni özgünlüğüyle parlak çekiciliğine kavuşmuştu. Her ne kadar 1950'lerin hemen başlarında Stalin, üretim araçları toplumsallaştırıldıktan sonra da bazı koşullarda geri dönüşün mümkün olabileceğini söylediye de bu söylem, ne köklü bir yanıtı ne de Stalin'in ömrü bu yanıtı derinleştirmeye elverebildi.

Marksist bilim Mao'da yeni bir aşamayı ifade ediyordu. Mao'nun teoriye yaptığı nitel katkı, günceli yakalamada, revizyonizmi tahlilde, geri dönüşün özüne varmada ve sosyalizmi çözümlemeye fevkalade bir silahtır. Modern-revizyonizmin çıplak kapitalizme, sosyal-emperyalizmin klasik emperyalizme evrilmesinin anahtarını da Mao bu teoriyle açıklamış oluyordu hem de daha otuz yıl önce.

Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizm güzergahında yeni bir kilometre taşıdır. Yeni ve özgün olanı tahlildir; yeni ve özel olanı açıklamaktır. Marksizm-Leninizmin çağımızın özgün aşamasında ulaştığı düzeyin adıdır Mao Zedung Düşüncesi.

Gerilla savaşını geliştirme, devrimi kavrama ve dünyayı dönüştürmede Mao anahtardır. Özellikle sosyalizmin doğasına ulaşmada, Mao'nun marksist bilime yaptığı katkı kendisini fena halde dayatmaktadır. Mao'nun teorisinin muazzam önemi de en başta ve esas olarak burada yatmaktadır.

Son alt-üst oluşlar, ani ve köklü değişiklikler Mao'nun teorisi ışığında analiz edilmelidir. Bu da yetmez. Yaşanan pratik ve somut olgular teoride, durmaksızın ilerlememizi emretmektedir. Teori, Mao'yla kazığı çıkıp kalmayacaktır.

Ustalar, geleceğin tencereleri için yemek reçeteleri hazırlamadılar. Öyleyse günceli yakalamak, özgün aşamanın bize yüklediği yeni yeni görevlerin üstesinden gelmek için, bilimdeki eksik, sığ, sınırlı, dar yanlar aşılmalı ve daha da geliştirilmelidir.

TARİHSEL SÜREÇ ZİNCİRİNDE SOSYALİZM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ.

En baştan alalım.

Muhakkaktır ki; proletaryanın tarihsel rol ve önemini çözümleme, Marksist bilimin tek olması da en kayda değer yanındır. Daha Fransa'da Sınıf Savaşımı'nda Marks, "sosyalizm, proletaryanın kurtuluş aracı, proletaryanın kurtuluşu ise sosyalizmin amacıdır" diye yazıyordu.

Sosyalist öğreti, ilk kurucularının elinde başlıca çizgileriyle şekillenmişti. Bu şekilleniş, sosyalist inşa problemlerini kapsayacak derinlikte genişletilmemişti; genişletilemezdi de. Proletaryanın bir Komünist Manifesto'su vardı. Genel çerçevede burada çizilmişti. Ancak bu işin teorisiydi. Pratik bir deneyim yoktu. Manifesto'da olsun, Marks ve Engels'in sonraki eserlerinde olsun sosyalist kuruluşta karşılaşılan sorunlar ve geri dönüş sorunları, haklı olarak ortaya konmamıştı; konamazdı da. Dolayısıyla, bu bağlamda, ama yalnızca bu bağlamda durum, bize dek ulaşabilecek teorik bir birikimin yokluğuyla nitelenebilirdi. Bir parantezle belirtelim ki; tartıştığımız, şey, sosyalizmin güncel problemleridir. Yoksa sosyalist öğretinin bu ustalarının elinde dahiyanece açıklanışı değildir.

Kurucularının elinde sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün teorik temeli atılmış, günümüzde dayandığımız zengin çözümlemeler yapılmış, ancak bina inşa edilememiştir.

Marksist bilimin sosyalizm, proletaryanın devrimci diktatörlüğü hakkında dününü irdeleyerek bugüne uzanalım. Marks'tan Mao'ya teorik gelişmeyi inceleyelim.

1848,1849 savaşları sürecinde Marks, Fransa'da Sınıf Savaşımı' adlı eserini yazar. Bu önemli yapıtta sosyalizmin genel tablosu sunulur: Sosyalizm, genel olarak sınıf farklılıklarının, bu sınıf farklılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin ve bu üretim ilişkilerine denk düşen tüm toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün düşüncelerin altüst edilmesine varmak üzere devrimin sürekliliğinin ilanıdır, zorunlu bir geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür.

Marks burada ilk kez proletarya diktatörlüğü formülünü kullanarak bu dönemin fırtınalı devrimlerin pratik sonuçlarından teorik kuramlar çıkarır. Devrimin sürekliliği ve proletarya diktatörlüğü kavramları yerli-yerine oturur.

Yıl 1851-1852. Marks, **On-Sekiz Brumaire**'inde, proleter devrimin, bürokratik-askeri makineyi başka ellere geçirtmeye değil, parçalayıp, yıkmaya dayanacağını yazıyordu.

8 Mart 1852 tarihli Marks'tan Weydemeyer'e gönderilen mektup, sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü öğretisinin tam olarak ve derinliğine kavranması açısından büyük önem taşır. Mektubunda Marks, a) Sınıfların varlığının ancak üretimin gelişmesindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğunu, b) Sınıf savaşımının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götürdüğünü, c) Bu diktatörlüğün kendisinin bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız topluma geçişten başka bir şey olmadığını söyleyerek, son derece yalın ve berrak sonuçlara ulaşır.

1871 Yılı. Paris Komünü yenilgiye uğramıştır. Marks komün tecrübesini özetleyerek proletarya diktatörlüğü teorisini zenginleştirir. Komün ilk proletarya diktatörlüğüdür. Ve proletarya mevcut devlet makinesini olduğu gibi alıp onu kendi amaçları için kullanmakla yetinemez; bu eski mekanizmayı parçalayarak onun yerine Paris komünü türünde bir devlet geçirmelidir. Bu tez, Marks'ın proletarya diktatörlüğü teorisinin kilit taşıdır.

12 Nisan 1871'de dostu **Kugelman**'a yazdığı çok önemli mektubunda Marks, bu görüşünü şöyle ifade eder: "Kıta üzerindeki gerçekten halkçı her devrimin ilk koşulu, şimdiye dek olduğu gibi bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirtmeye değil, ama onu yıkmaya dayanacağını belirtiyorum."

Nihayet 1875 yılında **Gotha Programının Eleştirisi**'ni kaleme alır. Bilimsel sosyalizmin dönemin koşullarında eksiksiz bir çözümlenişidir bu. Geçiş dönemi olarak sosyalizm, kapitalizmden komünizme geçişte devrimci bir evrenin gerekliliği ve bu evreye denk düşen proletaryanın devrimci diktatörlüğünün zorunluluğu, komünist toplumun iki mezası konularında şaşırtıcı zenginlikte önermelerle dopdoludur bu önemli eleştirel notlar.

Bu eleştirel notlar'da Marks, şu formülasyonda bulunur: "Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden ötekine devrimci dönüşüm dönemi yer alır. Buna da bir siyasal geçiş dönemi tekabül eder ki, burada, devlet **Proletaryanın devrimci diktatörlüğünden** başka bir şey olamaz."

Devamla,

Burada ele almamız gereken, kendi temelleri üzerinde gelişmiş olan değil, tersine, kapitalist

toplumdan doğduğu şekliyle bir komünist toplumdur; dolayısıyla, iktisadi, manevi, entellektüel, bütün bakımlardan, bağrından çıktığı eski toplumun damgasını hala taşıyan bir toplumdur. Almanya Birleşik İşçi Partisi'nin Program Taslağına getirilen eleştiri temelinde geliştirilen bu tezler, Marks'ça sosyalizmin özünün çok çarpıcı bir sunuluşudur.

Sosyalizme ilişkin öğretisi bununla sınırlı kalmaz. **Anti-Dühring**'de Engels, sosyalizmin tarihsel-teorik çözümlenmesini sistematik bir biçimde Dühring'e karşı polemğinde bir kez daha ortaya koyar. Ve bu arada yıl 1878'dir. Denilebilir ki bu çok önemli eser, sosyalizmin en özlü, en derin, en kayda değer bir açıklamasıdır. Marksizmin özü bu yapıtta temel niteliğiyle ortaya konur.

Ve en nihayet yıl 1891'leri gösterdiğinde **Erfurt Programının Eleştirisi** ile Engels sosyalist öğretiyi daha da ilerletecektir.

Marks ve Engels'in çözümlenmelerinden şu belli-başlı çizgiler saptanabilir.

* **Sosyalizm nesnel gereksinimdir; istesende istemesende kapitalizm sosyalizme varacaktır.**

* Komünizmin alt evresi olarak sosyalizm, tarihsel bir geçiş dönemidir.

* **Bu sosyalizm, her bakımdan içinden çıktığı kapitalist toplumun damgasını taşıyan bir toplumdur.**

* Bu geçiş dönemine denk gelen devlet, proletarya diktatörlüğüdür.

* **Bu diktatörlüğün kendisi sınıf çelişmelerinin, sınıfların yok edilmesine dek varlaşacaktır.**

* Sosyalizm sınıfların ortadan kaldırılması, demek değildir.

* **Proletaryanın devrimci diktatörlüğü ise, sınıfsız topluma ulaşmanın aracıdır.**

İlk kurucuların elinde sosyalizmin genel tablosu ana hatlarıyla belirlenir. Köşe taşları yerleştirilir. Fakat bu yalnızca teorik bazdadır. Sosyalizmin kuruluş süreci, bu sürecin çeşitli oluntularına dair teorik çözümlenmeye ulaşamaz. Geri dönüş sorunları ise teoride yer bulamadı. Bu doğaldı da. Sınırlı Paris Komünü tecrübesi eşliğinde asıl tehlike, temel kaynak devrilen sınıflarda aranabilirdi.

Lenin'le sosyalist öğretisi, proletarya diktatörlüğü öğretisi yeni ve canlı olanla derinliği ve genişliğiyle çok önemli adımlarını atıyordu. Marks ve Engels halkasında pratikte gerçeklik haline gelmeyen sosyalizm, proletarya diktatörlüğü artık "düş" değil, yaşamın kendisiydi. Teori de, bu pratik sü-

reçle birlikte ilerlemeliydi. Lenin'le de atılma kal-kacaktı öğretti.

Marks ve Engels'in temel ilkelerinin zemini üzerinde hareket eden Lenin sosyalist öğretiyi ve proletarya diktatörlüğü teorisini adamakıllı geliştirdi. Kapitalist-Emperyalist kuşatma koşullarında Proletarya diktatörlüğü altında bir tek ülkede sosyalist inşanın biçim ve yöntemlerini iyiden iyiye saptayarak sosyalist kuruluş sürecini muazzam oranda geliştirdi. Kapitalist-Emperyalist abluka altında proletarya diktatörlüğü ülkesinde sosyalist inşa, sosyalist toplumun inşası olanağını gerçeklik haline getirecek teoriyi ustaca koydu.

Birbirinden farklı toplumsal ekonomik biçimlerin içiçe geçtiği, küçük-burjuva unsurun egemen olduğu küçük-köylü ülkesinde, yani Rusya'da yönetici sınıf olarak proletaryanın, toplumsallaştırılmış sanayii köylü ekonomisiyle birleştireceği ve böylece tüm bir ekonomiyi sosyalizme vardiacak Yeni Ekonomik Politika'nın somut biçim ve yollarını Aynı Vergi adlı ünlü broşüründe apaçık bir uzak görüşlülükle saptayarak sosyalist inşa sorunlarına yeni ve canlı olanı katarak Lenin sosyalist teoriyi alabildiğince geliştirmiştir. Kooperatifçilik Üzerine makalesinde de, küçük köylü ekonomisinin dönüştürülmesi ve köylü kitlelerinin sosyalizm güzergahına sokulması ve sosyalist ruhla eğitilmesi için proletarya diktatörlüğü koşullarındaki kooperatifler aracılığıyla köylü yığınlarının sosyalist kuruluş sürecine çekilmesinin somut yollarını göstererek sosyalist inşa sürecini bu teoriyle ilerletiyordu.

Marks ve Engels, proletaryanın siyasal egemenliği ve emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu iktidarların zor yoluyla devrilmesi yöntemi olarak proletarya diktatörlüğü sorununu başlıca çizgileriyle ortaya koymuşlardı. Bu diktatörlük kavramı Lenin'de daha da gelişti, biçimlendi, içeriği zenginleşti. Lenin, "proletarya diktatörlüğünün devlet biçimi olarak Sovyet iktidarını ortaya koydu. "Proletaryanın devrimci diktatörlüğünü, önder güç olarak proletaryanın sömürülen emekçi kitlelerle özel bir sınıf ittifakı biçimi olarak zenginleştirdi. Proletaryanın hegemonyası fikrini, proletaryanın yalnızca devrimin hazırlanması ve devrimde değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğünün tüm bir tarihsel dönemi boyunca da gerekli olduğu proletaryanın hegemonyası bütünlüklü sistemi halinde geliştirdi.

Lenin'le sosyalist öğretinin ve proletarya diktatörlüğünün özgül ağırlığı tamatamına arttı. Ne

varki Lenin sosyalizmin kuruluş sürecine fazlasıyla tanık olamadı. Ama buna karşın proletarya diktatörlüğü altında politika ve ekonomiyi derin bir tahlilden geçirdi. Bir çok önemli eser yazdı. Ömrünün son yıllarını bütünüyle sosyalizmin pratikte öne çıkan sorunlarına ayırdı.

Ekim iktidarı kendi önderliğinde gerçekleşmiş Lenin'in sosyalist kuruluş sürecinin hemen başında aramızdan göçüp gitmesi çok büyük bir kayıptı. Lenin ardısına çok zengin bir öğreti bırakıyordu. Sosyalist inşa sorunlarında olsun, proletarya diktatörlüğü sorununda olsun yeni, canlı ve özgün alanı bırakmıştı Lenin.

Ancak, sosyalizmin sorunları bitmiyordu...

İlk başlarda, henüz Ekim iktidarından önce, 1915 yılında Troçki, tek ülkede sosyalizmin zaferi olanağını mümkün görmüyordu. Nedir ki, Ekim ve onu izleyen birkaç yılda bu pek gündeme gelmedi. Avrupa'nın bir kaç yerinde bir devrim beklentisi vardı. Nitekim 1918-1921 yıllarında kapitalizmin derin buhranlarından doğan ilk devrim girişimlerine tanık olunmuştur. Almanya ve Macaristan buna örnektir. Bu devrimci bunalım döneminde tek ülkede sosyalizm mümkün mü sorusunu aşağılara itmişti. Ne zaman ki devrimci dalga birkaç yıl sonra aşağılara çekildi, kapitalizm toprağındaki Almanya ve Macaristan devrimleri başarı kazanamadı (Macaristan Sovyetleri kısa süreli ayakta kalabilmişti), işte o andan itibaren, ve özellikle Lenin'den sonra tek ülkede sosyalizm sorunu ateşli bir şekilde Troçki tarafından gündeme sokuldu. Uluslararası arenada Sovyet devrimine güç verecek, destekleyecek devrimlerin yokluğu Troçki'yi şu sonuca götürüyordu: Avrupa proletaryası tarafından doğrudan bir devlet yardımı olmadan Rusya işçi sınıfı ayakta kalamaz ve geçici egemenliğini kalıcı sosyalist diktatörlüğe dönüştüremez. Dolayısıyla Troçki'ye göre, ulusal devlet sınırları içinde sosyalizmi kurmak olanaksızdı.

Tam da kapitalizmin nisbi istikrar kazandığı ve Sovyet önderlerinin Avrupa'da devrimler beklentisinin sona erdiği bir dönemde bu tartışma alevlendi. Lenin 1924'te göçüp gittiği için bu tartışmada Leninizmi Stalin savunuyordu.

Tek ülkede sosyalizm kurulabilir mi?

Troçki'nin sakat teorisinin başarı şansı yoktu. Troçki, sosyalizmin kendi öz güçleri ile kendi ayakları üzerine dileyebileceği gerçeğine sırtını dönmüyordu, üstelik köylülüğe de.

Tek ülkede sosyalizmin kurulabileceği Leninist tezi Stalin'ce geliştirildi, Stalin duraksamaksızın

tek ülkede de olsa sosyalizmin kurulabileceği rotasında kararlıca yola koyuldu.

Yaşamında tınıtladığı gibi, pratiğin görüş açısı olmadığı için hayat Troçkist teorinin üzerinden atladı. Uygun teori Stalin'indi; yaşama bütünleşende.

Leninizme "sol"dan gelen bu eleştiriden sonra ilerleyen yıllarda, 1928'de bu kez rüzgar sağ'dan esmeye başladı. Bu Buharin kaynaklıydı.

Tartışma sosyalist kuruluşa ilişkindi.

Sağ sapmayı ifade eden Buharinci tez, 1929'daki "üstten devrim", ya da "ikinci Ekim" diye adlandırılan sosyalist sanayileşme ve tarımın kolektivizasyonu çizgisine karşı alternatif olarak ortaya atılmıştı. Buharin tüm köylülere şu çağrışı yapıyordu: Zenginleşin! Biriktirin! Çiftliklerinizi geliştirin! Buharin, bu çizgisiyle kırsal kapitalist unsurlarının ve her şeyden önce de köy zengini kulakların yayılmasını destekliyordu. Sosyalist inşa programı, serbest pazarı, fiyatların pazarda düzenlenmesini, bireysel köylü ekonomisinin geliştirilmesini, kolektif kolhozculuğun ve solhozların gelişmesinin yavaşlatılmasını, kulaklara karşı önlemlerin rafa kaldırılmasını ve sanayiinin gelişmesi temposunun yavaşlatılma temeline dayanıyordu.

Buharin'ci sağ sapmanın özgün yanı, kapitalist unsurların sosyalizme barışçı yolla bütünleşmesiydi.

Leninizmi yine Stalin bayrak edindi. Sosyalist inşaya ilişkin uygun teori ve zamanlanmış taktiği Stalin savundu.

Yeni bir kuruluş döneminden geçiliyordu. Tüm ulusal ekonominin sosyalizm temeli üzerinde yeni baştan kurulması döneminden geçiliyordu. Ve bu dönem sınıf ilişkilerinde yeni değişiklikler ve sınıf savaşımında sertleşmelere yol açıyordu. Oysa Buharin hep NEP'le yaşamak istiyordu. Troçki NEP'i atlamak istiyordu; Buharin tersini.

Buharin'ci tez, ulusal ve uluslararası arenada gündeme gelen değişikliklere gözlerini kapıyordu. Ne yeni dönemeci ne de bu dönemeçteki değişiklikleri görmek istemiyordu.

1929, dünya ölçeğinde kapitalizmin ciddi bunalımla debelendiği yıldır. En ciddi buhran yaşanmaktadır. Sovyetler Birliği'nde bunalım yoktur. Dış ve İç koşulların zorunlu kıldığı yeni ve özgün, yeni ve canlı politikalar gündeme gelmiştir. NEP, yeni bir dönemeci adımlamıştır. Buharin onda

ısrar etmekle, Stalin'ce keskinleşen sınıf mücadelesiyle koşutluk halinde yeni bir atılım başlatmaktadır. Bu atılım aygıtında, emekçi yığınların da çıkarına denk düşmektedir.

Neydi iç ve dış koşullar, bunları sıralayalım: Emperyalist kuşatma koşullarında, emperyalist saldırı, tehlikesinin Sovyetlerin başında karabulut gibi dolaşması. Nepmanların ve kulakların artan gücünün sosyalist aygıt için tehlikeli boyutlara varması. NEP yıllarında gelişen serbest piyasa ilişkilerinin sanayi-tarım ilişkilerinde bir kapmaya varması. Ve de Nepman ve Kulakların yükselen gücünün kapitalizmin restorasyonu için önemli bir geçiş halkası oluşturuyordu.

Tüm bu özgün koşullarda, yegane politika Stalin'in tezlerinde ifadesini buluyordu; onun "Büyük hamle"sinde: Tarımın kitlesele kolektivizasyonu ve sosyalist sanayileşme. Dolayısıyla, kulakları sınırlandırma politikasından, onları sınıf olarak tasfiye politikasına yönelinmişti. Tüm ulusal ekonominin yeni baştan köklü bir sosyalist kuruluşu ile doğrultu belirlenmişti.

Stalin döneminde sosyalist kuruluş sürecine dair önce Troçki, Zinoyev, Kamanev cephesinden, sonra Buharin'den farklı tezler ileri sürüldü. Stalin'ce bu "sol" ve sağ çizgilerin üstesinden gelindi. Bu çizgilerle mücadele sürecinde sosyalist kuruluş teorisi Stalin'ce geliştirildi. Ve bu teori eşliğinde sosyalist kuruluşun zaferine (Kesin zafer değil) ulaşıldı. Buna önderlik eden de Stalin'di.

Stalin'le uzun bir sosyalist inşa dönemi yaşandı. Önemli deneyimler kazanıldı. Bu bağtımda sosyalist öğretide giderek zenginleşti. Nedir ki, her şeyin yolunda gittiği söylenemezdi. "Sosyalist sanayileşme ve tarımın kolektivizasyonu çizgisinin savunulmasında, sosyalist dönüşümde ve sosyalizmin inşasında kazanılan büyük başarılarla" Stalin'in muazzam önderliğine rağmen Stalin'de her şeyin yolunda gittiği söylenemezdi. "Sovyet halkına ve Sovyet Ordusuna, anti-faşist savaşın büyük zafer kazanmasını sağlayan zorlu ve çetin mücadelede" Stalin'in fevkalade önderliğine rağmen, her şey yolunda gitmiyordu. "Dünyadaki ilk sosyalist devletin korunması ve pekiştirilmesi yolunda" verdiği kararlı mücadeleye rağmen yolunda gitmeyen şeyler vardır.

Bunları konumuz bağtımsında iki başlık altında ele alabiliriz: 1) Geri dönüş sorunları, 2) Sosyalist toplumda sınıflar ve sınıf mücadelesi.

ÜRETİM ARAÇLARININ TOPLUMSALLAŞMASINDAN SONRA RESTORASYON YA DA GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜN MÜ?

Sosyalist kuruluşun otuz yılına önderlik etti Stalin. Aynı zamanda uluslararası komünist hareketin de önderiydi. Sovyet kırsı ve kentinde sosyalist dönüşüm ve sosyalist inşa sürecinde katedilen büyük başarıların mimarıydı. Nedir ki; hiç bilinmeyen bir yolda tek başına ilerliyordu. Hiç pratik tecrübe yoktu. Ve üstelik sosyalizm ormanına giren ilk ülkeydi Sovyetler Birliği.

Ormanın içine doğru yüründükçe ağaçlar sıklaşıyordu. Hiç bilinmeyen sorunlarla karşılaşılıyordu. Geri dönüş sorunlarında geçmişten kalan ve bilinen tek öğreti vardı: Restorasyonu devrilen sömürücülerde arama.

Daha 1928 yılında, yani üretim araçlarının henüz esas olarak toplumsallaştırılmadığı bir dönemde, yani henüz nepmanlar ve kulakların varlığı koşullarında, yani henüz bu tarım kapitalisti sınıfın ve tüccarların kapitalizmin restorasyonu için ara bir halka oluşturduğu bir macerada, SSCB KOMÜNİST PARTİSİ İÇİNDE SAG TEHLİKE başlıklı makalesinde şunları söyleyecekti:

"NEP koşullarında, durmadan ve geniş oranlarda kapitalizmi ve burjuvaziye doğurduğundan, kapitalizmin yeniden dirilmesini olanaklı kılan koşullar vardır."

Aynı makalede şunları da söylüyordu:

"Öyle durumlar olurki; insan bir ağacı devirir, ama gülü yetmediğinden köklerini çıkarıp atamaz. Ülkemizde, kapitalizmin yeniden dirilme olanağı burdan geliyor."

Geri dönüş teorisi, eski sömürücü sınıflar bazında yol alıyordu. Ve bunun çok haklı nedenleri de vardı 1919'daki Macar Sovyetlerinin yenilgisi olsun çok daha önceki Komün yenilgisi olsun hep bu öğreti leyhine tanıklığını sürdürmüştü. Teori pratikten süzülüp geldiğine ve döneminde yol gösterici işlevle pratiğe ışık tuttuğuna göre bu öğretilen şüphe edilmezdi. Özgün koşullarda teorisinin sınırlılığından, darlığından söz edilemezdi. (Görelî doğruluk bazında)

Geri dönüşü eski sömürücü sınıflarda arayan (haklı olarak) teori, Sovyet kırsında ve kentinde kapitalist öğeler giderildikten, Nepmanlar ve kulaklar tasfiye edildikten, tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektör damgasını bastıktan sonraki aşamaya vardığında topallıyordu.

Öyleyse soru şuydu: Üretim araçları toplumsallaştırıldıktan ve sosyalist ekonomi ülke ekonomisi-

ne esas olarak egemen olduktan sonra da geri dönüş mümkün mü?

Ya da şu: Sosyalist kuruluşun belli bir aşamadan, sömürücüleri yok etme aşamasından sonra da kapitalizmin restorasyonu mümkün mü?

Marks'tan Stalin'e uzanan teori zinciri, geleneksel teorik bilançoyla bunu yanıtlıyordu. Bu teorik bilanço, altilenler bağıntısında genel çerçeveyi çizdiği için, kuramlaşmış çizgi ilerleyen sosyalist toplumun sorunlarını çözümlenmede yeni ve canlı olanı ifade de boşluklar doğuruyordu. Tarihi köklerinin de etkisiyle geçmişin geleneksel-teorik bilincinin gölgesi yaşayan sürecin üzerine öylesine ağırlıkla çökmüştü ki, teoride gerçek bir atılım bu bazda adeta zorlaşmıştı.

Dolayısıyla, Stalin 1930'ların ortalarından sonra, eski sömürücüler ortadan kaldırıldıktan sonra, Kolhoz ve Souhoz sosyalist sektörlerinin tüm ulusal ekonomiye egemenliği koşullarında geri dönüşün iç kaynaklarını, iç odaklarını çözümlenmede yeni ve canlı olanı geliştirmemiştir. Geleneksel teoriyle yetinilmiş, onun sınırlı, dar, eksik yanları aşılamamıştır. Kaldı ki, bilinirki Stalin, dünya ölçeğinde emperyalist savaş tehlikesinin somut bir gerçeklik olduğu ve esas akımın savaş olduğu otuzlu yılların ortalarından sonraki yıllarda geri dönüş tehlikesini dış emperyalist odaklarda aramıştı. Bunun haklı nedenleri de vardı. Ancak sıra iç kaynaklara gelince geri dönüş teorsisi yalnızca gölgeleriyle savaşıyordu. Tıkanma başlamıştı. Mao'ya dek te bu böyle sürüp gidecekti.

Geri dönüşü, kapitalizmde, onun derinliklere uzanan köklerinde, küçük-meta üretiminde, her an her saat durmaksızın kendiliğinden ve büyük çapta doğan burjuvazide arayan öğreti., sosyalist insanın gelişen sürecine artık yanıt vermiyordu, veremiyordu.

1950'nin başlarına dek bu böyle sürüp gitti.

1952 yılında "Aleksandr İliç Notkin Yoldaşa Yanıt", 22 Mayıs 1952 yılında da "L.D. Yaroşenko Yoldaşa Yanıt" makalelerinde Stalin sosyalist toplumun doğasına değin önemli noktalara değiniyordu. Şöyle diyordu: Sosyalizm şartlarında üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında genellikle uygunluk vardır; ya da esas olarak. Ancak bu toplumda da üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında çelişki mevcuttur. Üretim ilişkileri, sosyalist toplumda da üretici güçlerin gerisinde kalırlar. Fakat süreç içinde uyumlu hale gelirler. Sosyalizmde de üretim ilişkilerinin değişmesinden yana olmayan atalet kuvvetleri vardır.

Ve de en önemlisi, eğer yönetici kurumlar doğru bir politika uygulamazlarsa üretici güçler

ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkiler soysuzlaşır; toplumun üretici güçleri ile üretim ilişkileri arasında bir çatışma kaçınılmaz hale gelir. Üretim ilişkileri üretici güçlerin sonraki gelişmesi için ağır bir engel olmak tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.

Özellikle Yaraşenko ile polemiginde Stalin'in bu açıklamaları sosyalist teori açısından üzerinden atlanılacak gibi değildir. Ne var ki, Stalin bu teroiyi fazla geliştirmeye vakit bulamadan aramızdan ayrıldı.

Bu mektuplarında Stalin'in sosyalist toplumda da belli koşullarda ciddi sorunların çıkabileceğini saptaması, üretici güçler-üretim ilişkileri bazındaki çelişkinin uygun olmayan politikalar eşliğinde soysuzlaşarak patlamalara, çatışmalara, dolaşmalara temel oluşturabileceği gerçeğini çözümülemesi geri dönüş sorunları ya da restorasyon sorunları açısından altı çizilmesi gereken önermelerdi.

Stalin'in ölümüne yakın yıllarda bu gerçeği görüp, uyarılarda bulunması oldukça önemliydi; ancak yine de geri dönüş sorunlarının iç kaynaklarını saptamada ipuçlarıydı, yalnızca rüşeym halindeki fikirlerdi. Asla ve esas olarak temel fikirler değildi.

Stalin halkasına varıncaya dek te geri dönüş sorunlarında sosyalist öğretinin ulaştığı en son düzeyde buydu. Yani geri dönüşün içten kaynaklanan doğasına hükmetmede kısırlık, yetmezlik!

Başlıkta sorduğumuz sorunun yanıtının Stalin'de çerçevesi ve içeriği bu bağlamdaydı. Bu yanıt Mao'da yeni ve özgün, canlı ve zengin içeriğiyle vücut bulacaktı.

SOSYALİST TOPLUMDA SINIFLAR VE SINF MÜCADELESİ:

Stalin'in teorisinin kısırlaştığı yerin bu alan olduğunu saptayarak, son söyleyeceğimizi enbaşa açıklayalım. Geri dönüş-Stalin bağintısında tartıştığımız ilk sorunun kaynağında bu başlık altında inceleyeceğimiz teorik sınırlamada bulunabilir.

Nedir bu teorik sınırlılık; bu darlık?

Neyle açıklanmalı teorik boşluk?

Yıl1936 Kasımı.

Stalin, SSCB ANAYASA TASARISI ÜZERİNE adlı raporunu sunar. oldukça önemli bir rapordur bu.

Raporda toprak sahipleri sınıfının, kapitalistlerin, tarımda kulakların, ticarete tacir ve sepkültörlerin kısaca tüm sömürücü sınıfların tasfiye edildiği söyleniyordu. Geride yalnızca işçi sınıfı,

köylüler sınıfı ve aydınların kaldığı belirtiliyordu.

Daha ileride 1936 yılında toplumun geçirdiği değişmelerin sonucu olarak, işçi sınıfı ile köylülük ve aynı şekilde bu sınıflarla aydınlar arasında siyasi ve ekonomik çelişkilerin yok olduğu, silindiği açıklanıyordu.

Evet, Stalin'ce SSCB'nin sınıfsal yapısındaki değişme ve gelişmeler böylece çözümleniyordu.

İlk önce ve esas olarak üzerinde ısrarla durulması gereken şey, üretim araçlarının toplumsallaştırıldığı sosyalist sektörün, tüm ekonomiye esas olarak egemen olduğu (esas olarak, çünkü kısmide olsa bireysel köylülük hala vardı) Sosyalist inşa evresinde bile burjuvazinin sınıf olarak varlığı gözardı edilemezdi.

İşte kendini bütün çıplaklığıyla ortaya koyan teorik sınırlılık bu zeminde açığa çıkıyordu. Proletarya-burjuvazi çelişmesinin proletarya diktatörlüğü koşullarında ya da tüm tarihsel geçiş dönemi olarak sosyalist toplum süresince orta yerde durduğu realitesine ulaşılamıyordu. Özellikle ideolojik ve siyasi alanda kültürel ve başka alanlarda burjuvazi sosyalist toplumda da, sosyalist kuruluşun ilerlediği ileri bir inşa aşamasında da sınıf olarak varlığını sürdürecektir. Burjuvazinin iktisadi bağlamdaki safdışılığı onu varolan ekonomik temellerin yokluğu anlamına gelemezdi. Onun siyasal, ideolojik vb. alanlarda yokluğu anlamına gelmezdi.

Stalin'in hatasının temeli burada yatmaktadır, Geri dönüş sorunundaki teorik darlık ve derin denilebilecek başlıkta, gıdasını buradan almalıydı.

İkinci olarak, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki ekonomik ve siyasi çelişkilerin yok olduğu tezide Marksizm ve mantıkla bağdaşamazdı. Bu durum, ancak uzunca hem de çok uzunca bir dönemin sonunda adım adım çözümülemesi gereken bir problemdi. Bu demektirki, sosyalizmde sınıfların tahlihi, bunlar arasındaki ilişki ve çelişkilerin doğasına ulaşmada önemli açmazlar vardı. Stalin'in Mao'dan bir adım geride durduğu alanda buydu. Sınıflar çözümülemesi teorisindeki yanığı, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin tüm şiddetiyle devamedeceği gerçeğini perdeliyordu. Dolayısıyla sosyalist toplumda sınıf mücadelesi politikası ayakları üzerine, basması gereken temel üzerine basamıyordu, basmadığı içindirki, proletarya-burjuvazi çelişmesinin sosyalist toplumun baş çelişmesi olduğu noktasına ulaşılamıyordu.

Bu işin üstesinden yıllar sonra Mao gelecekti. Sosyalist Teori Mao'da tüm büyü ve çekiciliğiyle gürbüzleşecekti.

DEVAM EDECEK.

BİR DEVRİMCİ KOMÜNİST LİDERİN PORTRESİ

Devrimci gruplar, ellerinde boya kutularıyla bütün gece Peru'yu baştan başa dolaşırlar. Ertesi sabah her yerde, diğer Maoist sloganlar arasında "Çok Yaşa Başkan Gonzalo" göze çarpar. Köylerde polis merkezleri ateşe verilmekte, Lima'da gecekondu bölgelerinde büyük su tankları dolaşmaktadır. Bu arada zengin ve güçlü sınıfların hizmetçisi etiketine hak kazanmış basın, Başkan Gonzalo'yu "Aydınlık Yol teröristlerinin kana susamış lideri", Peru devlet başkanı Fujimori ise "canavar" olarak nitelendirmektedir.

Peru egemen sınıflarının nefret ettiği ancak Peru devrimci halkının onur duyduğu bu adam kimdir?

Sınıf Mücadelesinin Bir Çocuğu

Başkan Gonzalo (Abimael Guzman Reynoso) 3 Aralık 1934 yılında Peru'nun güneyinde, Arequipa'da doğdu. Abimael Guzman, 15-16 yaşlarında iken, köylü ayaklanmaları yaşıyordu. 1988'de kendisiyle yapılan röportajda şöyle diyordu. "Halkın mücadelesinin politikaya girmemede oldukça etkisi olduğunu söyleyebilirim. 1950 Arequipa ayaklanması esnasında halkın nasıl bir cesaretle savaştığını gördüm. Kitleler kontrol altına alınmaz bir şiddetle, gençlerin barbarca boğazlanmasına cevap veriyorlardı. Orduyla nasıl savaştıklarını gördüm. O ordu ki gibi Arequipa'yı da baskı altına almaya çalışıyordu... Her komünist gibi şuna inandım; ben sınıf mücadelesinin ve Parti'nin çocuğuyum".

Gonzalo Katolik Lisesinin faal bir öğrencisiydi. Üniversite yıllarında felsefe ve hukuk çalışmaları yaparken komünizmi benimsedi. Ayacucho'nun fakir dağlık bölgelerine düzenlenen kısa bir seyahatte, halkın arasında kaldı ve derin etkilendi. Bu seyahat hayatını değiştirmişti. Şöyle ifade ediyor: "Kitleler ve halk bendeki birçok şeyi değiştirdiler. Ayacucho, köylüleri keşfet-

memi sağlamıştı... Burada Başkan Mao Zedung'u da anlamaya başlamıştım."

'60'lardan önce, Gonzalo, Ayacucho'yu çalışma alanı haline getirdi. O, birçok köylü genci cezbeden, küçük bölge üniversitesinin felsefe profesörüydü artık. Onu dinleyen köylüler ve devrimci gençler, Dr Guzman'ın devrimci politika tartışmalarını dinleyebilmek için konferans salonları hazırlıyorlardı. O çok karmaşık sorunların içinden çıkabiliyor ve alelade insanlar hangi yolun kendilerini özgürlüğe götürebileceğini net bir şekilde görüyorlardı.

Komünist Partinin Tamamen Değişimi İçin Mücadele

Komünist Partiyeye katıldıktan sonra her çeşit revizyonist (sahte komünist) teoriyle diğer yerler mücadele etti. 1950 sonrası ve '60'lardan önce, Peru Komünist Partisinin önderliği yozlaşmıştı. Onlar devrime engel oluyorlardı. Egemen sınıflar ve ordunun bir kısmıyla pazarlığa oturmuş, kendilerini müttefikleri, sahte komünist Sovyetler Birliği egemenlerine satmışlardı.

Bu arada genç devrimciler arasında etkinlik kurmak için farklı strateji anlayışları mücadele ediyorlardı. Bir kısmı "Küba Yolu"nu taklit etmek istiyorlardı. Onlar, cesaretli gerillaların dağlardaki tecrit edilmiş kalelerden saldırarak hükümeti yıkmayı tetikleyeceğini ve bununla daha önceden seferber edilmemiş halk yığınlarının öncü komünist parti liderliğinde sosyal devrimi yapacaklarını savunuyorlardı. Bir başka görüşe göre bu yol delici bir devrim hazırlıyordu. Onlar, devrimcilerin yatmalarını ve kitap okumalarının gerekliliğini savundular.

'60'lardan önce Başkan Gonzalo, Ayacucho'da kızıl fraksiyonu oluşturdu. El Diario'daki söyleşisinde o günleri şöyle anlatıyor: "Fraksiyon, Peru devriminin nasıl geliştirilebileceği sorunu ile işe başladı ve sonradan ülkemi-

ze gelecek olan Mao Zedung'un eserleri ışığında çıkış yolu buldu. Çıkışımızın odak noktası neydi? Biz, Peru devriminin sağlam ideolojik ve politik temellerde tesis edilmiş bir parti ihtiyacı olduğunu, bizim toplumumuzda köylüdevrimci gruplar, ellerinde boya kutularıyla bütün gece Peru'yu baştan başa dolaşırlar. Ertesi sabah her yerde, diğer Maoist sloganlar arasında "Çok Yaşa Başkan Gonzalo" göze çarpar. Köylerde polis merkezleri ateşe verilmekte, Lima'da gecekondu bölgelerinde büyük su tankları dolaşmaktadır. Bu arada zengin ve güçlü sınıfların hizmetçisi etiketine hak kazanmış basın, Başkan Gonzalo'yu "Aydınlık Yol teröristlerinin kana susamış lideri", Peru devlet başkanı Fujimori ise "canavar" olarak nitelendirmektedir.

Peru egemen sınıflarının nefret ettiği ancak Peru devrimci halkının onur duyduğu bu adam kimdir?

Sınıf Mücadelesinin Bir Çocuğu

Başkan Gonzalo (Abimael Guzman Reynoso) 3 Aralık 1934 yılında Peru'nun güneyinde, Arequipa'da doğdu. Abimael Guzman, 15-16 yaşlarında iken, köylü ayaklanmaları yaşıyordu. 1988'de kendisiyle yapılan röportajda şöyle diyordu. "Halkın mücadelesinin politikaya girmemede oldukça etkisi olduğunu söyleyebilirim. 1950 Arequipa ayaklanması esnasında halkın nasıl bir cesaretle savaştığını gördüm. Kitleler kontrol altına alınmaz bir şiddetle, gençlerin barbarca boğazlanmasına cevap veriyorlardı. Orduyla nasıl savaştıklarını gördüm. O ordu ki diğer yerler gibi Arequipa'yı da baskı altına almaya çalışıyordu... Her komünist gibi şuna inandım; ben sınıf mücadelesinin ve Parti'nin çocuğuyum".

Gonzalo Katolik Lisesinin faal bir öğrencisiydi. Üniversite çalışmaları yaparken komünizmi benimsedi. Ayacucho'nun fakir dağlık bölgelerine düzenlenen kısa bir seyahatte, halkın arasında kaldı ve derin etkilendi. Bu

seyahat hayatını değiştirmişti. Şöyle ifade ediyor: "Kitleler ve halk bende ki birçok şeyi değiştirdiler. Ayacucho, köylüleri keşfetmemi sağlamıştı... Burada Başkan Mao Zedung'u da anlamaya başlamıştım."

'60'lardan önce, Gonzalo, Ayacucho'yu çalışma alanı haline getirdi. O, birçok köylü genç çekmeden, küçük bölge üniversitesinin felsefe profesörüydü artık. Onu dinleyen köylüler ve devrimci gençler, Dr Guzman'ın devrimci politika tartışmalarını dinleyebilmek için konferans salonları hazırlıyorlardı. O çok karmaşık sorunların içinden çıkabiliyor ve alelade insanlar hangi yolun kendilerini özgürlüğe götürebileceğini net bir şekilde görüyorlardı.

Komünist Partinin Tamamen Değişimi İçin Mücadele

Komünist Partiye katıldıktan sonra her çeşit revizyonist (sahte komünist) teoriyle mücadele etti. 1950 sonrası ve '60'lardan önce, Peru Komünist Partisinin önderliği yozlaşmıştı. Onlar devrime engel oluyorlardı. Egemen sınıflar ve ordunun bir kısmıyla pazarlığa oturmuş, kendilerini müttefikleri, sahte komünist Sovyetler Birliği egemenlerine satmışlardı.

Bu arada genç devrimciler arasında etkinlik kurmak için farklı strateji anlayışları mücadele ediyorlardı. Bir kısmı "Küba Yolu"nu taklit etmek istiyorlardı. Onlar, cesaretli gerillaların dağlardaki tecrit edilmiş kalelerden saldırarak hüte kümeti yıkmayı tetikleyeceğini ve bununla daha önceden seferber edilmemiş halk yığınlarının öncü komünist parti liderliğinde sosyal devrimi yapacaklarını savunuyorlardı. Bir başka görüşe göre bu yol delici bir devrim hazırlıydı. Onlar, devrimcilerin yatmalarını ve kitap okumalarının gerekliliğini savunuyorlardı.

'60'lardan önce Başkan Gonzalo, Ayacucho'da kızıl fraksiyonu oluşturdu. El Diario'daki söyleşisinde o günleri şöyle anlatıyor: "Fraksiyon, Peru devriminin nasıl geliştirilebileceği sorunu ile işe başladı ve sonradan ülkemize gelecek olan Mao Zedung'un eserleri ışığında çıkış yolu buldu. Çıkışımızın odak noktası neydi? Biz, Peru devriminin sağlam ideolojik ve politik temellerde tesis edilmiş bir parti ihtiyacı olduğunu, bizim toplumumuzda köylülüğün temel güç olduğunu ve aynı zamanda proletaryanın öncü sınıf olduğunu ve

devrimin kurlardan kentlere doğru bir yol izlemesi zorunluluğunu ileri sürmüştük"

Bundan sonra Başkan Gonzalo ('nun hayat hikayesi Peru halk savaşı tarihiyle kaynaşacaktır.

Başlangıç İçin Mücadele.

Başkan Gonzalo, Peru Komünist Partisinin, Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde yeniden inşasına ve inşa mücadelesine önderlik etti. İktidarı alma perspektifiyle, partinin silahlandırılmasına ve çetin bir mücadeleyi başlatmasına öncülük etti. Çözülmesi gereken bir yığın sorun vardı.

Bu arada, Başkan Gonzalo Çin'e iki kez gitti. O günlerde Çin gerçek sosyalist bir ülkedi, ve Mao Zedung önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devriminin ortasında bulunuyordu.

Başkan Gonzalo anlatıyor: "Uluslararası sorunlardan Marksist felsefeye kadar tüm politikaların öğrettiği okulları görme şansım oldu... Biz gizli ve açık çalışmalar hakkında ders veren bir öğretmeni hatırlayabiliyorum... Sonraki askeri sorunlar hakkında bir takım şeyleri bize öğrettiler Fakat burada ilkin politika ve halk savaşıyla başladık sonra silahlı güçlerin oluşturulması, strateji ve taktiklerle devam ettik. Daha sonra pratik bölümde pusu, saldırı, askeri harekatlarda patlayıcı madde yapımına kadar bir çok dalda eğitildik". Gonzalo, öğretmenin şöyle dediğini hatırlıyor: "Kitlelerin neler yapabileceğini ve bitmez tükenmez yaratıcılıklarını unutmayınız. Size öğrettiğimiz, kitlelerden tekrar tekrar öğrenmenizdir."

'70'lerin sonunda Mao Zedung'un ölümünden sonra karşı devrimciler iktidarı gaspettiler. Mao'nun öğretisine sahip çıkan Gonzalo, Peru komünistlerinin öğretinin doğruluğunu anlamalarına ve karşıdevrimci darbeye karşı direnmelerine önderlik etti. Peru'lu Maoistler Lima'daki Çin Konsolosluğunun önüne ölü köpekler asarak tüm dünyaya politik bir mesaj verdiler. Dünyadaki gerçek komünistlerin biraraya geldiği Devrimci Enternasyonalist Hareket'e (bu hareketin içinde Amerikan Devrimci Komünist Partisi'de yer almaktaydı), PKP geç katıldı.

1970 hazırlıkları sırasında PKP, yeraltı faaliyetleriyle beraber halk içerisinde derin inşasını kitlelerin korkusuz mücadeleleriyle birleştirmişti. Parti hücreleri liseliler ve köylülerden oluşuyor-

du. Gizli Parti okulları militanlarını çetin kadrolar gibi yetiştirdi. 1975 yılında Gonzalo, silahlı mücadelenin son hazırlıklarını tamamlamak için yeraltına geçti.

Silahlı Mücadelenin Cesur Başlangıcı.

Süren Parti içi mücadelede (Maoistler bunu "iki çizgi mücadelesi" olarak adlandırır), Başkan Gonzalo, hayatını halk savaşına adanmış üyelerin liderliğini yaptı. O, Parti Askeri Okulu'nun savaş sanatı için kadro yetiştirmesini sağladı. Nihayet 1980 17 Mayıs'ında, Maoist halk savaşı Ayacucho seçimlerinde bir gerilla saldırısıyla başladı. 1983'te Başkan Gonzalo Halk Gerilla Ordusunun şekillendirilmesine liderlik etti. 1983-84 yılları düşman ordusunun devrimi bastırmaya çalıştığı zor dönemlerde ve Gonzalo partinin liderydi. Bu dönemde Ayacucho da yığınla toplu katliam yapılırken Başkan Gonzalo, Peru'nun diğer bölgelerine de halk savaşını yayma stratejilerini geliştirdi. Geçen yıllarda kurtarılmış bölge idarelerini eski düzeni safdışı ederek oluşturan, Halk Komitelerinin yol göstericisi oldu.

Uzak Görüşlü Liderlik.

Abimael Guzman, Devrimci mücadeleyi sınıfsal kalıplara döken bir komünist düşünür ve lider olarak gözeçarpan bir kişidir. O, Peru devrimci yönetimlerini kendi düşünce ve pratiğiyle dönüştürüyordu. Peru devrimci yönteminin her noktasında Başkan Gonzalo liderliğinin kararlılığı görülür.

Peru Devrimci halkı şöyle diyor: "Komünizme giden bütün yollarda Başkan Gonzalo zaferin garantisidir." Egemenlerin onu "Devletin 1 Numaralı Düşmanı" olarak nitelemesi boşuna değildir.

Mao Zedung diyor ki: "Egemen sınıflar devrimcileri tamamen kötü ve erdemsiz diyerek karalıyorlarsa bu bizim çalışmalarımızın başarısının büyüklüğünü kanıtlar." Maoist ölçütlere göre Başkan Gonzalo'nun büyük işler başardığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu komünist liderin işi daha yeni başlıyor. O, düşünceleri ve yetenekleriyle az bulunur ve yeri kolay kolay doldurulamaz liderlerdendir. Başkan Gonzalo'nun yapacağı çok iş var. Birçok dönüşüm ve ileri atılımlar için o gereklidir.

"PERU DEVRİMİ DR. GUZMAN'ı KURTARACAK"

EL DÍAORO Yazı İşleri Müdürü ve Dr. Guzman'ın (Gonzalo) Kayın Validesi ile Kayın Babası geçtiğimiz günlerde, Almanya'nın Çeşitli şehirlerinde toplantılara katıldılar. Hamburg'da Partizan okurlarının sıcak ilgisi ile karşılandılar. Dr. Guzman'ın kayın validesi ve kayın pederi ile gönüllü muhabirimizin yaptığı röportajı yayınlıyoruz.

PARTİZAN: Başkan Gonzalónun yakalanmasından sonra, Almanya'nın çeşitli şehirlerinde Dr. Guzman'la dayanışma amacıyla yapılan toplantılara katıldınız. Toplantılarda Dr. Guzman'ın hayatının korunması için kitlelerden yardım istediniz. bunu yapmanızın amacı, Dr. Guzman'ın Peru Devriminin önderimi olması, yoksa kızınız ile evli olmasından dolayı mı?

KAYINBABASI: Bu soruya iki açıdan cevap vermek istiyorum. Birincisi Dr. Guzman halkın davasına kendini adanmış bir önderdir. Dolayısıyla yaşamasını istiyorum. İkincisi Dr. Guzman damadım olduğu için, bu toplantılara katılıp, yaşamasını istiyorum.

PARTİZAN: Dr. Guzmanla hiç bir arada yaşadınız mı?

KAYINBABASI: Evet Dr. Guzman kızım ile evlendikten sonra 17 sene benimle oturduklar.

PARTİZAN: Dr. Guzman sizinle birlikte oturduğu dönemlerde (PKP Peru Komünist Partisi) ile ilişkisi varmıydı, aranıyormuydu?

KAYINBABASI: Evet o dö-

nemlerde ilişkisi vardı, sürekli tutuklanıp, bırakılıyordu. En son bizden ayrılmadan önce (1979 yılında ayrıldılar) tutuklanıp cezaevine atıldı. Süreç içinde onun ve kızımın politika ile uğraşması, bizim içinde tehlikeli olduğu görüldü. Dolayısıyla ikiside bizden ayrılmak zorunda kaldılar.

PARTİZAN: Dr. Guzman kızınız ile ne zaman evlendi?

KAYINBABASI: 13.02.1963

PARTİZAN: Tanışmaları sınıf mücadelesi seyri içinde mi, yoksa daha önce mi?

KAYINBABASI: Dr. Guzman Ayuca'ya geldiği zaman önce benimle tanıştı. Benimle olan ilişkisi sonucu kızım tanıştı ve daha sonra evlendiler. Bu dönemde ikisi de yaşamlarını halkın davasına adanmışlar ve bu uğurda faaliyet yürütüyorlardı.

PARTİZAN: Öğrendiğimiz kadarıyla kızınız bundan tam dört sene önce hayatını kayıp etmiştir. Burjuva basını bu konuda çelişkili haber yayınlıyor. Örneğin kızınızın kendisi intihar ettiği gibi iddialar var, doğrumu?

KAYINBABASI: Buna kesinlikle inanmıyoruz. Bu burjuva basının büyük bir sahtekarlığıdır. Bizim aldığımız bilgiye göre, kızımızın ağır bir hastalıktan dolayı hayatını kayıp ettiği. Bu acı haberi kısa bir süre önce öğrendik.

PARTİZAN: Kızınızın PKP içindeki konumu konusunda bilginiz varmı? Örneğin Parti önderliği kademesinde yer alan birisimiydi?

KAYINBABASI: Bu konuda da aldığımız bilgiye göre, kızımızın parti içinde önemli bir yeri olduğu, örneğin Kızıl Fraktion kurucularından.

PARTİZAN: Kızıl Fraktion hakkında bilgi verebilir misiniz?

KAYINBABASI: Bu konudaki bilgileri çeşitli dökümanlarda bulabilirsiniz.

PARTİZAN: Dr. Guzman'ın yakalanması, Peru Devrimine gönül vermiş tüm ülkelerin insanlarını üzerken, gericiler, emperyalistler, bu "başarıyı" kutluyorlar. Aynı zamanda Guzmanı despot, terörist, katil olarak lanse ediyorlar. Yani insancıl yanı olmayan, salt kan döken bir insan olarak görünüyor Dr. Guzman. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

KAYINBABASI: Onu tanıdığım kadarıyla çok akıllı ve zeki bir insandır. Özellikle bilim dalında çok çabuk gelişen bir insan. Tarihi inceleme, sanatı kavrama konusunda da muazzam bir ustadır. Çok sıcak kanlı, insanlara karşı içten davranan bir insan. Bütün imkanlarını Peru halkının özgürlüğü için harcayan bir insan, Halkı yoksulluktan, açlıktan, baskıdan kurtarmak istiyor. Burjuva basının onun hakkında yazdığı her satır yalanla doludur. basının bu alçakça kampanyası Fujimori'nin işine yarıyor. Fujimori nu öldürmek istiyor. Bunu da ABD emperyalizmin denetiminde yapmak istiyor. Dr. Guzman yalnız Peru Halkı

İçin değil bütün dünya halkı için savaşıyor.

PARTİZAN: Toplantıda "Peru Devrimi Guzman'ı Kurtaracak" dediniz. Peru Devrimi Guzman'ı kurtaracak durumda mı? Yani öyle bir aşamaya varmış mı?

KAYINBABASI: Bizce Peru devriminin zaferi kesindir. Peru halkının yarısı bu devrimi destekliyor. Bu anlamda devrimin zaferi kaçınılmazdır. Bu zafer Dr. Guzman'ı kurtaracak. Gericiler bunu bildiği için, onu bir an önce katletmek istiyorlar. Yani devrimden önce onu bizden koparmak istiyorlar.

PARTİZAN: Dr. Guzman hakkın'da her hangi bilginiz var mı? Hangi cezaevinde olduğunu biliyor musunuz?

KAYINBABASI: Dr. Guzman özel olarak kendisi için ayarlanmış bir Askeri Cezaevinde tutsak edilmektedir. Bu cezaevi bir adadır. Adanın ismi Son Lorenzo'dur.

Ayrıca aldığımız habere göre, mahkeme öncesi kendisine işkence yapılmadığıdır. Yalnız mahkeme sonrası kendisinden hiç bir bilgi alamadık. Bu konuda oldukça endişeliyiz. Öldürme planlarının bir parçası olarak değerlendiriyoruz bu sessizliği.

KAYINVALİDESİ: Bilinmeyen bir takım şeylere değinmek istiyorum. Dr. Guzman ömür boyu hapse çarptırıldığı zamandan beri Avukatı ile görüştürülmüyor. Okumak veya her hangi bir konuda yazı yazmak yasaklanmış. Gözlüğü ihtiyaç duyduğu halde gözlüğüne el konulmuş. Avukatının ve ailesinin kendisi ile görüşme talebi red edilmiş.

Peru Devleti Dr. Guzman'ın dünya ile bütün ilişkilerini koparmak istiyor.

PARTİZAN: Ailesi için her hangi bir tehlike söz konusu mu?

KAYINVALİDESİ: Ailesi daha önce yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Her gün tehdit ediliyordular. Biz de Peru'yu terk etmek zorunda kaldık. Çocuklarımız her gün göz altına alınıyordu. Şu Dr. Guzman'ın ailesi onun yanında değil, ama PKP onun yanındadır. Devrimciler onun yanındadır. Dr. Guzman'ın hayatının korunması için dünyanın her alanında bulunan tüm devrimci demokratlar harekete geçmeli. Çünkü Peru'daki Halk Savaşı yalnız Peru halkının özgürlüğü için değil, bütün dünya halklarının özgürlüğü içindir.

PARTİZAN: Peru'daki hareketin bastırılabilmesi için gerek Peru Devleti gerekse, diğer gerici ve emperyalist güçler elinden geleni yapıyorlar. Buna rağmen Halk Savaşı her geçen gün gelişmektedir. PKP sizce bu gücü nereden alıyor. Neden yenilmiyor?

KAYINVALİDESİ: Dr. Guzman'ın, PKP'nin ve PKP'nin bütün yayınlarında belirttiği gibi, bu gücü doğru bir çizgiden alıyoruz. Bu çizgi M-L Maoizm ve Gonzalo düşüncesidir. Bu bilimden dolayıdır ki Peru'da Halk Savaşı her geçen gün gelişmektedir.

PARTİZAN: Almanya'nın çeşitli bölgelerinde toplantılara katıldınız, çeşitli tartışmalara şahit oldunuz. Sizce, Dr. Guzman'ın hayatının korunması için, devrimciler yeterli desteği sağladılar mı?

KAYINBABASI: Hamburg, Berlin, Bonn ve benzeri yerlerde toplantılara katıldık. Toplantıya katılanlardan büyük destekler gördük. Gösterilen ilgi bizi çok sevindirdi. Özellikle Türkiye'li örgütlerin bize gösterdiği ilgi bizi çok duygu-

landırdı. Burda bütün örgütle-re teşekkür etmeyi bir görev biliyoruz. Ayrıca bu sıcak ilgiyi Peru halkına iletmeyi düşünüyoruz.

KAYINVALİDESİ: Dr. Guzman'ın yakalanması büyük bir kayıp olduğu kadar acı ve zordurda önemli olan bu olumsuzluğu mücadeleye dönüştürmek. Yani Guzman'ın kurtarılması için geniş bir birlik oluşturulmalı. Zaten bu konuda ciddi adımlar atılmış. Dr. Guzman şu an kafese tıkmış durumda. Ama onun halka olan sevgisi ve devrime bağlılığı bu kafesi öylesine genişletmiş ki, Guzman bu küçük kafesi devrimin geniş bir kalesi haline getirmiş. Onun kapalı duvarlar arasındaki mücadelesi yayılıyor ve ezilenlere yetiyor. O cezaevinde yine bizimledir ve biz de onunlayız.

PARTİZAN: Bu söyleşi için candan teşekkür ediyoruz. Söyleşinin sonunda size bir hediye vermek istiyoruz. Bu Resim çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının önderi İbrahim Kaypakkaya'nın resmidir.

KAYINBABASI: Biz onu da tanıyoruz. Bu hediye için çok teşekkür ediyoruz. Böyle karşılanmamız bizim için büyük bir sevinçtir. İbrahim'in resmini ise kendi evimize, (kızım Nora'nın resminin yanına) asacağız.

PARTİZAN: Ülkemiz'de de Peru'da dalgalanan bayrak dalgalanmaktadır. Proletarya partisi her geçen gün başarılar elde etmekte ve yeni şehitler vermektedir. Biz, hangi kıta'da olursa olsun, devrim ve sosyalizm uğruna şehit düşenleri saygıyla anıyoruz. Bu anlamda kızınız Nora'yı da şahsınızda bir kez daha anıyoruz. ■

KOMÜN'E ELEŞTİRİ

"Her devrimci parti ve her devrimci yoldaş sınanacak ve kitlelerin verdiği karara göre ya kabul edilecek ya da reddedilecektir."

Mao Zedung

Dönem dönem çeşitli siyasi akımların çıkışlarından geldiğimiz zamana dek geçen süreçte teorik formasyonlarını ne ölçüde uyguladıkları, dünyayı değiştirme de ne yaptıkları, toplumsal pratikte hangi noktada oldukları gibi sorulara cevap aranır, bir nevi muhasebesi yapılır. Hele bu bir de Proletarya Partisi saflarından "yeni temsil etme", "değiştirmek için değiştirmek", "sınırdaki durup gericileşmek yerine, ileriye gitmek" vb. iddialarla çıkmış bir siyasi oluşum ise daha bir önem kazanıyor.

Neden böyle bir muhasebe? Tarih sahnesine çıkan hemen hemen her siyasi hareket çıkışında bir maske takar ve bu maskenin ardından kandisinin doğru, yeni olduğunun, başkalarının eski, subjektif dogmatik v.s. olduğunun çığlıklarını atop insanları etrafında toplanmaya çağırırlar. Fakat bir süre sonra bütün sahte suretler yok olur gider. Herkes aynıyla vaki olur. Tüm tumturaklı sözler uçar, tüm kumdan kaleler yıkılır gider. Bence aslı malum olan komün dergisi yayın hayatının 3. yılını bitirip 4.yılına girerken, onun ne kadar içi boş olduğunu göstermek şimdi daha yararlı ve nesnel gerçekliğe uygun olacaktır.

Ayrıca şunu da belirteyim; bu yazının amacı Komün'ün geçen

bu süreçte ne dediği ve ne yaptığıdır. Yani teori ile pratik, bilme ile yapma arasındaki ilişki. Esas amacımız bu olacaktır.

Komün dergisi bundan tam üç yıl önce Kasım 1989'da yayın hayatına başladı. Çıktığı ilk sayıdan itibaren genel olarak görüşlerini ortaya koyarak, Proletarya Partisini eskiden kopmamakla dogmatizmle suçladılar. Ve aynı zamanda çeşitli iddialarda bulundular. Komünarlar çıkışlarından bugüne toplumsal pratikte ne yaptılar, geldikleri nokta neresidir ve iddialarını ne kadar gerçekleştirebilmişlerdir. Komün'ün özellikle ilk sayısına ve diğer sayılarına bakarak bu noktaları değerlendirmeye çalışacağız.

Neden Komün'ün ilk sayısı? Çünkü genel görüşlerinin ortaya konduğu, görüşlerinin bir panoraması olduğu için. Ayrıca ilk çıkışta hangi tespitleri yaptıkları da ayrı bir önem taşıyor.

Komün ilk sayısının, Komünarca başlıklı sunuş yazısında şöyle diyor: "Teorimiz ve yayıncılık anlayışımız varolanlardan kopuşu ve yenilenmeyi içeriyor." (Komün sayı 1, sf.3) Komün'ün varolanlardan kopuşu doğrudur. Komün varolanlardan kopmuş ve yokolmaya doğru giden yürüyüşüne başlamıştır. Bu yürüyüşte varacağı yerin tarihin çöp sepeti olacağı da açıktır. Komün çıkışında, değiştirmek iddiasıyla çıkmışsa da gelinen aşamada toplumsal pratikte hiçbir şeyi değiştiremediği, bırakın değiştirmeyi bir hareket yaratmadığı, iki ayağı üzerine duran bir örgütlenmeyi dahi başaramadığı açıktır. İddia ettikleri yenilenme ise oportünizme bulanmış bir ye-

nilenmedir. Evet, yenilenme ama ileriye ve bilimsel bir yenilenme değil.

Aynı yazının biraz ilerisinde "Sınıf savaşımı pratiği dolaylı-dolaysız, gizli-açık zor'u içerir. Komünarca, entellektüel zor'un dilidir. Sınıfsal ayrımlar varolduğu zor'un teorik mecrası olacaktır. Sınırdaki duranlar, kendini tekrarlayıp ortalığı gürültüye verirken, gerçekten çelişkiyi yumuşatıyorlar. Yarattıkları ortamla, zor'u uysallaştırıyorlar." (Komün sayı 1, sf.3)

Zaten kendilerinin ifade ettiği gibi Komünarca entellektüel zor'un dilidir. Komünarlar için bu yeterlidir. Değiştirmek iddiasıyla çıkanların entellektüel zor ile dünyayı nasıl değiştirecekleri merak konusudur.

Komünarlar "sınırdaki duranlar, kendini tekrarlayanlar" olarak Proletarya Partisini nitelemektedirler. Ve bunun devamında Proletarya Partisini çelişkiyi yumuşatmak ve zor'u uysallaştırmakla suçluyorlar. Halkımızın güzel bir sözü vardır, "dinime söven müslüman olsa bari." Kimin neyi ne kadar yumuşattığı, kimin zor'u uysallaştırdığı açıktır. Hem Proletarya partisinin önderliğini gaspettiğin dönemde, gerillaların elini kolunu bağlayacak, hem gerilla birliklerinin dağıtılmasını isteyeceksin, hem önderliği yurtdışına taşıyacaksın, hem de 1987-88'lerden beri canla/başla; kırdaki, şehirde, fabrikada, gecekondu, üniversitelerde, liselerde mücadele eden, örgütlülüğü yeniden sağlayan ve Türkiye'nin pek çok bölgesine yayan, önder kadrolarından sempaticanına kadar pek çok şehit veren Pro-

letarya partisini zor'u uysallaştır-
makla suçlayacaksınız. Komünarlar
ya yazdıklarını bilmiyorlar ya da
okumuyorlar. Komünarların üç
yıllık dönem içerisinde zor'u uy-
sallaştırmada geldikleri yer gözleri
kör edecek bir noktaya varmıştır.

Hemen hemen her siyasi hare-
ket çıkışında kendisini dev ayna-
sında görür. Diğer siyasi hareket-
lerin çözemediği sorunları çöze-
cek, onların yapamadığını yapac-
ak, büyük bir eksikliği doldura-
caktır. Böyle düşünülse de bir
süre sonra evdeki hesabın çarşıya
hiç te uymadığı görülür. Komün-
arlar da bakın ilk çıkışta ne di-
yorlar: "**Komün**'ün, bu dönemde
yayın hayatına girmesi önemlidir.
O bugüne kadar, Marksist ve bazı
devrimci kadroları hareketsiz
tutan devrimci alternatifin eksikli-
ğini giderecektir. Böyle bir alter-
natifin eksikliği, Marksist ve dev-
rimci kadroların önemli bir bölü-
münü hareketsiz bırakmış ve sıra-
danlaşmaya yol açmıştır." (Komün
sayı 1. sf.9) Görüldüğü gibi
Komün'de kendini bulunmaz
hint kumaşı gibi görüyor. Komün
öyle bir dönemde yayın hayatına
girişmiş ki, artık marksist ve
bazı devrimci kadroları hareketsiz
kalmayacak, onların sıradanlaşma-
sını önleyecektir. Komün işte
böyle bir eksikliği giderecektir.
Bırakalım Proletarya partisinin ön-
derliğini gasp ettikleri dönemde
marksist ve devrimci kadroları ha-
reketsiz bırakıp sıradanlaşmaya
yol açmalarını, Komünarların şu 3
yıllık dönemde hangi marksist ve
devrimci kadroları harekete geçir-
mişler ve hangi devrimci alternati-
fin eksikliğini gidermişlerdir, dev-
rimci alternatif olabilmişlerdir. Ko-
münarların kendi eksikliklerini
başkalarına yamama sevdasından
vazgeçip kendilerini oldukları gibi
ortaya koymaları daha yararlı ve
nesnel gerçeklikle uyum içinde
olacaktır.

Komünarca başlıklı yazının so-
nunda şu çağrıda bulunuyorlar:
"Gelin komünarca konuşalım. Ve
öyle savaşalım!" (Komün sayı 1,
sf.3) Komünarlar yıllardır konuş-

tular, bu konuda onların hakkını
vermek gerekir. Savaşma çağırısı-
na gelince, (tabi ki savaş deyince
gerilla savaşından bahsedilmediği-
ni biliyorum. Siyasi düşünceleri
noktasında "verdikleri mücadele-
den" söz ediyorum. Komünarlar
madem inanmadıkları bir çizgi uğ-
runa ölmeyi reddediyorlar, hiç ol-
mazsa inandıkları çizgi uğruna öl-
meyi bıraktıktan mücadele etselerdi.)
gelinesi süreçte savaşın s'sini gö-
remedik.

Komün'ün Dogmatizmi Tam da Teori-Pratik İlişkisinde Kendini Ele Veriyor

Komünarlar dergi sayfalarında
bol bol teori, pratik, materyalist
bilgi teorisinden bahsediyorlar.
Fakat sadece bahsetmekle kalıyor-
lar. Bir şeyden sözetmekle onun
özüne inebilmek çok farklıdır.
Komünarlar materyalist bilgi teori-
sinin özü noktasında yanılığa dü-
şüyorlar.. Tam da teori ve pratik,
bilme ve yapma açmazları ortaya
çıkıyor.

Teori pratikten çıkar. Pratikten
çıkan bu teori dönüştürücü gü-
cüyle tekrar pratiğe uygulanır,
pratikte uygulanan teorisin yanlış
yönleri atılır ve tekrar pratiğe ak-
tarılır. Pratikten çıkan teori, tekrar
pratik, teori, pratik... Teori ile pra-
tik ikisi birarada olduğunda geli-
me olabilir.

Teorimizi pratiğe hizmet etme-
si, pratiğin önündeki sorunları
çözmesi, pratiğimizi geliştirmesi
için oluştururuz. Pratikten kopuk
bir teorisin tartışılmasının fazla bir
yararı yoktur. Başkan Mao'nun
dediği gibi "Felsefe, ancak sınıf
mücadelesi varsa varolabilir. Pra-
tikten kopuk olarak epistemoloji
(bilgi teorisi) tartışmak **zaman
kayıbıdır.**"

"Yayınlanmamış yazılar 2.
baskı sf.163) (abç)

Ve Marx "Teori kitleleri kavra-
dımı, maddi bir güç haline gelir."

Bu kısa hatırlatmalardan sonra
Komünarların ne dediklerine ba-
kalım.

"Teori pratikten çıkar ve pratik

yoluyla gelişir. Marksist bilgi teori-
sinde, bu temel ilkenin kavranma-
ması ve uygulanmaması **dogma-
tizmi doğuran ana unsurlardan
birdir**" (Komün sayı 1 sf.5) (abç)
Evet pratikten dersler çıkarma-
makta ısrar etmek dogmatizmi do-
ğurur. Proletarya partisi de pratik-
ten dersler çıkararak kendilerini
yenileyip tekrar pratiği yönlendir-
menin iradi çabası içindedir.
Fakat Komünarlar pratikten teori
çıkarma noktasından bir adım ile-
riye gidememişlerdir. Evet yanlış
pratiği değerlendirerek bir teori
çıkarmışlardır ama bunu pratiğe
uygulama da eksik kalmışlardır.
Marksist bilgi teorisinin lafzını
yapmakla uygulamak farklıdır.
Kendilerinin de kullandıkları ifa-
deden de anlaşılacağı gibi Komün
marksist bilgi teorisinde dogma-
tizmden muzdariptir.

Yaptığımız alıntının sonrasında
ise "Marksist-Leninist saflarda, bu
yanlış kavrayış, iki sapma biçimin-
de kendini gösterdi. İlki (yurtdı-
şında başgösteren) teoriyi pratiğe
uygulamaksızın, akademik tartış-
malar içinde gelişebileceğini san-
mak oldu. Bunlar, akademik bir
çalışma içine girerek sınıf müca-
delesinden tamamen koştular."
(Komün sayı 1. sf.5) Komünarlar
bu sözleri başkaları için mi yoksa
kendilerini nitelenecek için mi kul-
lanmışlardır! Komünarlar bunları
hangi yüzle söylüyorlar.

Devam edelim:

"..., pratikten çıkan teori, yeni-
den pratiğe dönmek **zorundadır.**
Teorisin amacı, varolanı keşfet-
mekten öte, onu **değiştirmektir.**"
(Komün sayı 1. sf.6) (abç)

"Önce teorik inşayı bitirelim,
sonra uygulanan' anlayışı yanlışır.
Teorik inşa pratiğin dışında değil,
onunla içiçe, karşılıklı etkileşimle
gelişir. Teoriyi **sınıf mücadelesi-
nin sıcak pratiği** içinde inşa et-
meliyiz." (Komün sayı 1. sf 6)
(abç)

Dostlar ne kadar tekrarlıyorsanız
tekrarlayın zerre kadar inandırıcı
değilsiniz. Yunus Emre'nin dediği
gibi

"İlim ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsin
ya nice okumaktır."

Kendini bilmeyen Komünarların Mao'dan, Lenin'den alıntılar yapmasının, çeşitli konularda görüşler bildirmesinin pek fazla bir yararı olmayacağı açıktır. Komünarlar önce kendilerini bilsinler ve ondan sonra bilimi öğrenme çabası içine girsinler. Böyle yaptıkları takdirde, böylesine komik duruma düşmezler.

Marx'ın dahiyane bir şekilde formüle ettiği "Feuerbach Üzerine Tezler" in ikincisini aktarmanın yararlı olacağı düşüncesindeyim. "Nesnel hakikatın insan düşüncesine atfedilip edilemeyeceği sorunu; bir teori sorunu değil, pratik bir sorundur. Pratikte insan, hakikati, yani kendi düşüncesinin gerçekliğini ve gücünü, bu yanlışlığı tanıtlamalıdır. Düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği konusundaki pratikten soyutlanmış anlaşmazlık, tamamıyla skolastik bir sorundur." (Karl Marx)

Komünarların Asıl Görevi Belirlemeleri Yetmiyordur

Bir siyasi hareket yaptığı tespitleri uygulamak için yapar. Komünarların bıraktık teorilerini pratiğe uygulamalarını, ideolojik mücadelede bile esas aldıkları ile yaptıkları arasında uçurumlar var. Komün ideolojik savaşında esas olarak neyi hedeflediğini, görevinin ne olduğunu belirliyor fakat belirlenenle yapılan çok farklı.

"Reformcu sağ sapmaya karşı savaşım **asıl görevidir.**" (Komün sayı 1 sf.9) (abç) Ve başka bir yerde "Bugün, ülkemiz devrimci hareketi içinde dogmatizm ve subjektivizm esas problemler arasında. Ancak, gerek uluslararası ve gerekse ulusal planda **asıl tehlike** modern revizyonizm olmak üzere, reformizm ve tasfiyeciliktir. Çeşitli türlerde boy veren bu **asıl hedefe** karşı mücadele **bir an bile gevşetilmemeli**" (Komün sayı 1 sf.13) (abç)

Görüldüğü gibi Komünarlar si-

yasi mücadelede asıl hedefi reformizm olarak sapıyorlar. Ancak Komünarlar bu satırları yazdıkları ilk sayıda bile "dogmatik", "subjektif" olarak nitelediği Proletarya Partisini hedef alıyor. Ve üç yıllık yayın hayatında Komün sayfaları Türkiye devrimci hareketinde siyasi mücadelenin eleştirilerinin merkezine reformistleri değil Proletarya partisini koyuyor.

Başka bir yerde: "Devrimin yolunun ezilen ulus ağırlıklı kılınması **önemlidir.**" (Komün sayı 1 sf.27) (abç) Peki Komün devrimin yolunun ağırlığını nereye veriyor? Türkiye'ye bile değil Avrupa metropollerinde akademik tartışmalarla.

Komünarlar hiç olmazsa kendi tespitlerine karşı samimi olsunlar.

Sorun İnanç Veya İnançsızlık Değil, İnanıldığını Yapmaktır

Komünarlar Proletarya partisine "aslan- kaplan edebiyatı yapmayın", "sorunu inanç-inançsızlık olarak açıklamayın" vb. söylemler kullanmaktadırlar. Komünarların zannettikleri gibi Proletarya partisi aslan-kaplan edebiyatı yapmıyor, sadece Komünarların mücadele noktasında nasıl bir kararlılık ve azim içinde olduğunu gösteriyor.

Diğer bir nokta da Komünarların kitlelerin geri duygularına hitap etmeye çalışmalarıdır. Komün özellikle Proletarya partisi şehitlerini istismar etmektedir. Proletarya partisinin şehit düşmüş önder kadrolarının çeşitli yazılarını yayınlayıp "onlar M-L, biz niye oportünist-revizyonist oluyoruz" diye sızlanmaktadırlar. Önce şunu söyleyeyim, şehit düşen yoldaşlarımızı ve hala proletarya partisi içinde olupta savaş içinde olan yoldaşlarımızı sizinle aynı kaba koyamayız. Komünarları değerlendirirken daha farklı bakma normaldir. Komünarların düşünceleri ML-MZD biliminin eleştiri süzgecinden geçmekle beraber "pratikleri"de eleştirilere hedef olmuştur. Proletarya partisi farklı düşünen aynı zamanda mücadele

edenleri, şehit düşenleri inançsız diye nitelemedi. Proletarya partisi saflarında mücadele eden, aynı zamanda farklı düşüncelere sahip pek çok yoldaş olduğu bilinir (özellikle **Öncünün Konferans** karnadının 4. konferansının tartışmalarının esasını oluşturan seksiyon noktasında şimdi bu farklı düşünen yoldaşlara düşüncelerinden dolayı inançsız dememektedir, denemez de, inançlı olup olmamanın kriteri insanların düşünceleri değil mücadele azim ve kararlılığıdır. Proletarya partisi saflarında farklı düşünen yoldaşlar şehit düştüğünde, komünarlara göre ne yapmamız gerekir acaba?

Komünarlar yoldaşımız Kazım ÇELİK'i II. MK 5. Toplantı raporunun mimarı olarak sunuyor. Kazım Çelik hem farklı bir çizginin kurucusu, mimarı oluyor; hem de "inanmadığı bir çizgiyi" uygulamak için var gücüyle çalışıyor ve şehit düşüyor. Bazıları ise inandıkları çizgi için bile kollarını kıvıldatmıyor.

Şehitleri istismar ederek, kitlelerin geri duygularına hitap eden başka bir yazıda ise "çok siyasi" söylemler kullanılıyor. Bence ve herkesçe aslı malum olan Süleyman Yeşil bir yazısında Önderimiz İbrahim'le birlikte başından geçtiğini söylediği bir olayı nakletmektedir. Yazdığına göre, önder İbrahim'le Dersim'de karlı bir kış günü kaybolurlar. Ve birbirlerine doğru yolda olduklarını tekrarlarlar. Yazar doğru yolda olduğundan şüphe bile etmediğini dile getiriyor. "Politik ve ideolojik, hattının doğruluğundan hiç kuşkuya düşmediğini" söylüyor. Bu "çok siyasi" yazıya gülelim mi, ağlayalım mı? Yazar bu yazıdan ne sonuç çıkarılmasını bekliyor, neyi ispat etmeye çalışıyor. Kitlelerin önderimiz İbrahim'e olan sempatisini sömürmeye çalıştığı açıktır. Ayrıca İbrahim yoldaşla Süleyman Yeşil çok farklı iki yolda ilerlemişlerdir. Birincisi İbrahim yoldaşın yürüdüğü proletaryanın kırmızı yoludur. İkincisi ise Süleyman Yeşil'in yürüdüğü, bataklığın yoludur.

Komünarlarda Mülteciliğin Garip Savunusu

Komünarların Derviş'i, mülteciliği bakın nasıl savunuyor: "Sorun basit korkaklık edebiyatıyla açıklanamaz. Kapıkule'den giriş yapanları ML olarak tanımlayan basit coğrafyacı mantık, ideolojik ve siyasi gelişmeleri kavrayamaz, nihayetinde kavrayamadığını gösterdi." (Komün sayı 18 sf.22) (abç)

Komünarların Derviş'inin dediği gibi "Kapıkuleden giriş yapanları ML olarak tanımlayan basit coğrafyacı mantık."la bakmıyoruz. Bir kere Kapıkule'den giriş yapan herkes ML olmaz. Kapıkule'den giriş veya çıkış yapan otomatik olarak ML olma özelliğini kazanıp veya kaybetmez. Derviş'imiz de Kapıkule'den geçtiğinde ML olmayacaktır.

Türkiye'deki bazı komünarlar da Kapıkule'nin bu tarafında olduğu için ML olma özelliğine sahip değiller. Ha Avrupa'da akademik tartışmaların içine dalmışsın ha Türkiye'de fark eden bir şey olmaz. Eğer bir farklılık yoksa, dünyanın neresinde olursanız olun bir şey farketmez. Komünarların ve dervişlerinin anlamadığı nasıl ki her işkencede direnen komünist olamayacağı gibi her Türkiye'de olanda komünist olmaz. Fakat işkencede direnmek bir komünistin olmazsa olmaz özelliklerinden biri olduğu gibi Türkiye'da faaliyet içinde olmak da komünistlerin olmazsa olmaz özelliklerindren biridir. Sorunun dünyayı yorumlamak değil, değiştirmek olduğu genel doğrusunu Derviş'de bilmektedir, sadece bilmektedir.

Komünarların ve Dervişlerinin Avrupa metropollerinde ikamet etmesinin bir zorunluluktan kaynaklandığını kabul ediyorum. Biliyorum ki imkanları olsa Avrupa metropollerinde durmayacaklardır. Ama ne yazık ki Ay'a gitme imkanları yoktur.

Komün Bir Şeytan Yaratıp Sonra Taşlamayı Marifet Sayıyor

"Bugünlere çok daha çetin koşullardan geçerek geldik. Geçtiğimiz 12 Eylül döneminin sonuçlarından biri, devrimci militanların önemli ölçüde profesyonel politikayı bırakarak geri çekilmesi ve örgütlerden çekilmesi oldu. Devrimci saflarda hala devam eden bu geri çekilme eğilimi sizin göstermek istediğiniz gibi yurtdışının sorunu değil tersine ülke içindeki devrimci örgütlenmenin bir sorunudur. Gerileme ve örgütseleşme eğilimleri, dağda, fabrikada, okulda ve cezaevlerinde yaşanan ve bugünde hala aynı şekilde etkisini sürdüren bir olgudur. Ortada bu gerçek varken ve çevremiz örgütlü çalışmayı bırakmış eskinin ileri kadrosuyla çevrilmişken, yurtdışını öne çıkarmamız yanlış. Tersine yurtdışındaki geri çekilme eğilimi Türkiye'den beslenmiştir. Siyasal mücadele içinde umutsuzluğa kapılmış, siyasal çizgide bulanıklaşmış pek çok kadro, aktif politik mücadelenin dışına çıkmıştır. Bütün mesele yurtdışına çıkan bazı ileri kadroların gerilemesi ve örgütlü mücadelenin çekilmesiyse, bunun sebebi yurtdışı değil, geçtiğimiz dönemin özellikleri ve daha da önemlisi siyasal çizgimizdeki yanlışlarımızda aramak gerekir." (Komün sayı 18 sf.22) (A.Derviş)

Okuyucularımız kusura bakmasın uzunca bir alıntı yapmak zorunda kaldık.

Alıntının başında Derviş "çok daha çetin koşullardan" diyerek neyi ispatlamaya çalışıyor acaba? diyor ve geçiyoruz.

Yaptığımız uzun alıntıda görüldüğü gibi yavuz hırsız ev sahibini bastırmaya çalışıyor, başaramıyor. İnsanların geri çekilmesinin, mücadeleyi bırakmasının nedenini, kaynağını, proletarya partisi olarak göstermek siyasi dürüstlüğe sığmıyor. Derviş'de bilir ki insanların mücadele noktasındaki kararlarında (geri çekilme veya

devam etme) belirleyici olan iç mücadeledir. Derviş'in bunu bilmesine ve aynı yazıda kendisinin de dile getirmesine rağmen böyle bir yöneme başvurmasının bilimsel bir yanı yoktur.

İnsanların geri çekilmesinin ve örgütlü mücadeleyi bırakmasının nedenini Türkiye olarak gösteren yazının 12 Eylül sonrası '87-88'lere kadar önemli bir belirleyiciliği ve sorumluluğu varsa durum daha ilginç bir biçime bürünüyor.

"Gerileme ve örgütsüzleşme eğilimleri, **dağda**, fabrikada, okulda ve cezaevlerinde yaşanan ve bugünde hala aynı şekilde etkisini gösteren bir olgudur." (abç) Bu sözleri bu kadar rahat nasıl sarfedebiliyor hayret. Sanki varolan örgütlenmeyi (özellikle kır örgütlenmesini) dağıtmak isteyen, insanların örgütsüz bırakan kendisi değilmiş. Sanki uzun yıllar yurtdışında "önderlik" eden, sanki uzun yıllar örgütlenme adına taş üstüne taş dahi koymayan kendisi değilmiş gibi.

Son olarak Derviş'imizin Öncünün Konferans kanadınının 4. Konferansı ile ilgili yaptığı tespite dikkat çekeceğim. Bakın Derviş ne diyor:

"4. Konferansın hemen görülen diğer bir özelliği de, oldukça geri düzeyde olmasıydı. Geçmiş konferanslarla kıyaslamayı bırakalım, mesela 2. MK'nin herhangi bir toplantısıyla kıyaslanabilir düzeyi yoktur." (Komün s.16 sf.38)

Bir zamanlar "çok siyasi teorik bir 2. MK varmış bunlar siyasi seviyesi "geri köylülerle" 3. Konferans diye bilinen bir konferansa katılmışlar. Ve konferansın sonucunda siyasi seviyesi "geri olanlar" bu "çok siyasilerimize karşı üstün gelmişler. Bak sen şu Derviş'in işine!

Komünarlar bundan böyle kendi nesnel gerçekliklerine uygun değerlendirmeler yapsalar daha yararlı olacak.

"Yanlışlar bakıp üzülüyor, komikliklere bakıp gülüyoruz."

Hasan ŞİRİN

ALTINÇAĞ MÜCADELESİNDE ÖLÜMSÜZLEŞTİLER !

Hasan BEN

Ali YILMAZ

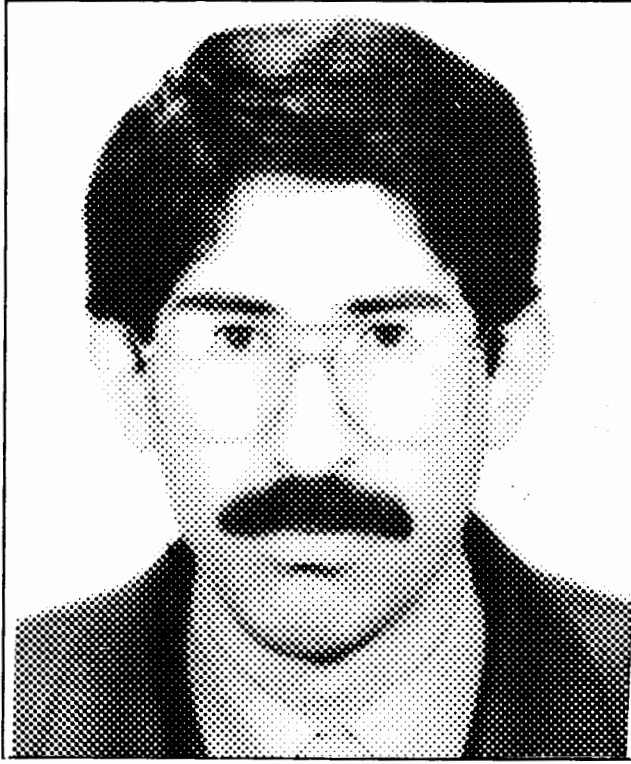
Raci YILMAZ

Veysel UYAR

Yeter KOÇ

Erdoğan TEKİN

Temur DEMİR

M. Ali POLAT

Ali SARIBAL

İbrahim KIR

Kâzime D.TAŞ

Besime DOĞAN

Celâl USTA

M. İŞİKAYADIR

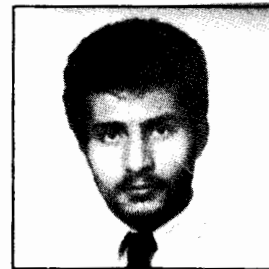
TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

Hasan ÇİÇEK

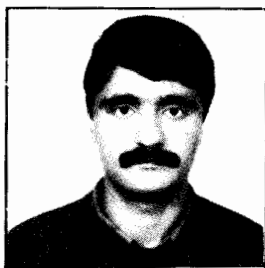
Müslüm AKYOL

Saim BOZKURT

Erdoğan TATAR

Ertan UZUNYAYLA

Mehmet BEŞGEN

MARAS ŞEHİTLERİNİ SAYGIYLA ANIYORUZ

